

МОЙРА ФОУЛИ-ДОЙЛ

СЕЗОНЪТ
НА
ЗЛОПОЛУКИТЕ

ЕГМОНТ

МОЙРА ФОУЛИ-ДОЙЛ СЕЗОНЪТ НА ЗЛОПОЛУКИТЕ

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Погребан страх.
Забранена любов.
Всяка тайна е злополука, чакаща да се случи.

Сезонът на злополуките е част от живота на 17-годишната Кара, откакто се помни. Всяка година към края на октомври се случва нещо — семейството на Кара става необяснимо податливо на инциденти. Когато това време наближи, те прибират ножовете надълбоко в шкафове, покриват острите ръбове на масите и изключват електрическите уреди... но злополуките ги следват навсякъде.

Защо са така прокълнати? И как могат да се спасят? Кара започва да задава въпроси и дълбоко пазените семейни тайни изплуват на повърхността. А тази година сезонът на злополуките ще счупи нещо повече от кости...

Опияняващ, опустошителен, мрачен и напрегнат — сезонът на злополуките е тук.

Мойра Фоули-Дойл е наполовина францужойка, наполовина ирландка и живее в Дъблин заедно със съпруга си, двете им дъщерички и старата котка. Френската половина на Мойра обича червено вино и мрачни книги, където всички умират. Ирландската ѝ половина обича щастливия край. „Сезонът на злополуките“ е нейната първа книга.

На семейството ми — най-вече на Клер

*И нека вдигнем чаши за сезона на злополуките,
за реката под нас, в която потъват нашите души,
за раните и тайните, за призраците на тавана,
да пием пак за пътя на водата.*

Когато чух Беа да напява тези думи, по гръбнака ми сякаш плъзнаха рояци дребни буболечки, готови да го преобразят. Щях да поддам и да се пречупя, да се превърна в някой друг. Слепоочията ни се потяха под карнавалните маски, но ние не ги сваляхме. Те сякаш се бяха сраснали с кожата.

Огънят лумна и взе да стене наред стаята, а сводовете над вратите зашушукаха. Нямам представа откъде, но знаех, че очите на Сам са затворени, или че едната страна на Алис е напълно неподвижна. Знаех само, че съм всеки един от тях. Аз бях Алис с полуотворена уста, може от възмущение, а може и от страх; аз бях Сам със свити юмруци; аз бях Беа, която се полюляваше пред нас с подгизнала от пот червена рокля; бях самата себе си, Кара, и имах чувството, че всеки момент ще захвърля кожата си. Петите на Беа барабанияха отсечено по дървения под. Тя редеше думите все по-гръмогласно. Скоро всички се увлякохме от този ритъм, а дъските на дюшемето люлееха тавана отдолу. Виното се плискаше от чашите и капеше по пода като кръв.

И така, както тъпчехме с крака около огъня наред останките на голямата спалня, пробудихме нещо. Може би нещо вътре в нас; загадъчното нещо, което свързва всички кости на гръбнака или държи зъбите здраво в устата. Може би нещо помежду ни; нещо във въздуха или в пламъците, които се виеха около нас. А може да е била и самата къща; духовете между стените, или пък спомените, затворени във всяко чекмедже, историите в цепнатините между дъските на пода. Щяхме да се разпаднем на парчета, щяха да ни срежат на две, а после пак да се появим цели и невредими; щяхме да се изплъзнем от триона

на илюзиониста и да се завъртим на най-високото на въртележката. В къщата на духовете през последните дни от сезона на злополуките никога нямаше да умрем.

1

Елси я има на всички мои снимки. Сигурна съм, защото прегледах една по една и моите, и семейните фотографии от последните седемнайсет години и тя е навсякъде.

Забелязах го едва снощи, докато разчиствах снимките от последните шест месеца в телефона си. Тя е при гардеробчетата в коридора през голямото междучасие. Мярка се по краищата на снимките от училищните екскурзии. Има я във всяка училищна пиеса. Помислих си: *Гледай ти какво съвпадение, Елси е на всичките ми снимки.* После нещо ме накара да прегледам и останалите снимки в компютъра. И тия в дневника си. И в семейните фотоалбуми. Елси я има навсякъде.

Стои с гръб към обектива на рождените дни. Вижда се на семейните празници и на разходките покрай брега. Силуетът ѝ се мярка дори в стъклата на прозорците и в огледалата в увеличения със зуум фон на снимки, правени у дома: тук — лакът, там — глезен, кичур от косата.

Може ли това наистина да е съвпадение? Чак пък такова съвпадение?

Елси не ми е приятелка. Всъщност Елси не е ничия приятелка. Тя е просто момичето, което приказва прекалено тихо и се навира прекалено близко в теб, с което като осемгодишна, веднага след смъртта на баща ти, си била нещо като приятелка, но което е останало далеч в миналото, заедно с парцалените кукли, със сервизчетата за чай и другите реликви от детството.

Направих представителна колекция със седемдесет и две снимки от последните няколко години и я качих на телефона, за да я покажа на Беа преди часовете. Искам да я питам дали и според нея става нещо странно, или пък светът е *наистина* толкова малък, че някой да го има на всички снимки на друг човек.

Още не съм показала снимките на Сам. Нямам представа защо.

На по-старите снимки домът ни прилича на кукленска къща: без коли по алеята отпред, с цветни перденца по прозорците, които им придават формата на пясъчен часовник, и кълбест дим, който изглежда завързан за комина като захарен памук или вълнена къделя. Седемгодишната аз играя с Алис на „пускам, пускам кърпа“ на пътя отпред. И ето че в ъгъла на снимката се мярка крак, подгъв на карирана пола, токче на практична кафява обувка, с каквито винаги ходи Елси.

Тези снимки са правени преди едно десетилетие; тази сутрин над комина не се кълби дим като къделя, а завеските с форма на пясъчен часовник в дневната обрамчват картината как майка ми подскача на един крак, опитвайки се да обуе ботуш на другия. Алис, вече излязла навън, потропва нетърпеливо с крака. Тя приближава до прозореца и чука на стъклото, пришпорва майка ни да побърза. Сам се смее откъм коридора, невидим заради блесналите утринни лъчи, които потапят в сянка всичко отатък входната врата. Пъхвам юмруци още по-дълбоко в джобовете и поглеждам небето. Горے има само няколко облачета, които просто си висят, огледално мое отражение, както съм се облегнала край колата.

Алис ми е сестра. Година по-голяма от мен и милион години по-мъдра, или поне на нея така ѝ се ще да бъде (може да е права, знам ли. Аз едва ли съм кой знае колко мъдра). Сам е мой бивш доведен брат, което е важна подробност — откакто нашите родители са разведени, той технически вече не ми е брат. Баща му беше женен за мама допреди четири години, когато се изпари като дим. Избяга с някаква биоложка-антрополог и сега изучава гибоните в тропическите гори на остров Борнео. Сам вече седма година живее с нас, така че откъдето и да го погледнеш ми се явява брат, но през повечето време си е просто Сам, изправен в сумрачния коридор, висок и с тъмна коса, която му влиза в очите.

Ясно ми е, че ще мине доста време, докато всички се качат в колата, затова измъквам ръце от джобовете и вадя телефона. Преглеждам снимките за трети път тая сутрин и като в забавните задачи със скрита картинка търся Елси на тях.

Никога не съм си давала сметка, че Елси изглежда постоянно притеснена. Челото ѝ е набръчкано, устните ѝ са леко свити. Даже когато главата ѝ е обърната, косата на тила също изглежда някак

тревожна. А това си е същинско постижение. Чудно как ли изглежда моята коса отзад. Не се случва често да си видя тила; за разлика от Елси, когато ме снимат, аз позирам и се усмихвам.

Когато главата на Алис е в тил (като например сега, докато барабани по прозореца за двайсети път и пришпорва майка ни, която пак е забравила нещо — телефона, чантата, главата си — и хуква нагоре по стълбите да го вземе), косата ѝ изглежда неумолима. Боядисана е два тона по-светлорусо от нейния естествен цвят, с винаги изрядно поддържани корени, идеално пригладена и здраво стегната на кокче с втъкнати в него две игли за коса. Косата на Алис е от типа не-ми-се-пречкай.

Косата на майка ми е с цвят на патладжан. Като шофира, пада върху раменете ѝ на безразборни чупливи кичури, а като клати глава, се люшка около лицето ѝ. Косъмчета от нея полепват по покритите ѝ с гланц устни; тя ги плюе, когато говори. Днес маникюрът ѝ е в същия цвят. По което и да е друго време на годината, шофирайки на път за училище, тя щеше да се пресяга през Алис на предната седалка, да си оправя косата, да си плюнчи върха на пръста, за да разнесе по-добре сенките за очи, или да отпива кафе от термочашата така както други подръпват от цигарата, но сега приближава края на октомври и Алис снощи падна по стълбите, затова мама се е вкопчила във волана с побелели от стискане кокалчета и с пурпурен маникюр и не откъсва поглед от пътя. Не би ни карала с колата на училище, ако не смяташе, че ходенето пеша е още по-опасно.

— Как ти е главата, миличка? — пита тя Алис. Прави го за трийсет и втори път тая сутрин (и за осемдесет и девети, откакто се върнахме от болницата снощи). Сам драсва още една резка с червена химикалка върху ръката си. Всеки път, когато майка ми я попита това, устата на Алис се свива още повече.

Сам се накланя към мен.

— Залагам десетачка, че Алис ще започне да крещи още преди да са станали сто — прошепва в ухото ми.

Протягам ръка да скрепим облога. Хватката му е здрава и топла. Отправям мислена молба Алис да устиска, докато стигнем училището.

— Нали всички си взехте ръкавици? — обажда се мама. — Сам, ще ти дам извинителна бележка за часа по химия. Нали не ви е студено? Изпихте ли си витамините тази сутрин?

— Разбира се, Мелани — отговаря Сам. После се обръща към мен, ухилен до уши. Алис няма как да удържи на такава масирана атака. Мама си позволява да ѝ хвърли само бегъл поглед, преди отново да прикове очи в пътя. Алис внимателно пристяга копринения шал, за да скрие бинтованата си глава. Сложила си е опушени сенки за очи, което донякъде смекчава зловещата синина на слепоочието. Прилича на гадателка от приказките, облечена в училищна униформа.

Стигаме светофара на кръстовището преди училище. Косата на мама се усуква около врата — тя трескаво върти глава, опитвайки да обхване с поглед всички посоки, преди да пресечем. Минаваме със скоростта на охлюв. Останалите шофьори надуват клаксоните.

Когато най-после стигаме училищния паркинг, майка ми разкършва пръсти и подава ръка на всеки от нас. После сваля слънчевите очила и ни раздава пакетите с обяда.

— Много ще внимавате, нали? — Тя развълнувано стиска рамото на Алис. — Как ти е главата, миличка?

Устните на Алис сякаш изчезват. Тя надава безмълвен крясък и без да погледне майка ни, изскача от колата, втурвайки се към училището. Аз тръшкам гръб в седалката.

— Печеля, сестричке — изкисква се Сам.

С неохота му подавам десетачката, докато слиза от колата. Махаме на мама за довиждане и тя предпазливо потегля.

— Не съм ти сестра — напомням му.

Той обгръща раменете ми с ръка.

— Както кажеш, *petite soeur* — отвръща.

Въздъхвам и клатя глава.

— Много добре знам, че това означава „сестра“, Сам. В един и същи клас сме по френски.

Сам поема към гардеробчето си да вземе учебниците за първия час, а аз тръгвам да търся най-добрата си приятелка.

Беа седи в дъното на библиотеката, нейните карти таро са разстлани на тясната маса отпред. По традиция всяка сутрин си гледа на карти, за да разбере какво я чака през деня. Беа никак не обича изненадите. И едва ли би я изненадало, че малка група третокурсници на няколко маси от нея се кикотят и шушукат зад гърба ѝ; затова не ѝ казвам за тях. Освен това съм почти убедена, че Беа е способна да изпепели с поглед всеки, който дръзне да покаже неуважение към нея.

Свалям един от двата чифта ръкавици от сгорещените си ръце (още не е за шапки и ръкавици, но мама не би допуснала да прекрачим прага без тях) и си придърпвам стол, за да седна на масата срещу Беа. Опирам брадичка върху облегалката.

— Елси я има на всички мои снимки — казвам.

Двете с Беа автоматично поглеждаме към прозореца в отсрещния край на библиотеката. Обикновено по това време сутрин Елси вече е отворила своята будка за тайни. Зайците винаги пристигат първи при нея, още преди звънецът за проверка да е ударил, още преди пазачът да е отключил помещението с гардеробчетата и библиотекарката да се е показала от кабинета си, за да ни каже да влизаме в час. Идват един по един, напечатват своята тайна на древната пишеща машина на Елси и се изнизват тихомълком от библиотеката с наведени глави, уж превити под тежестта на чантите. А кутията на Елси лека-полека започва да прелива от тайни, които не могат да бъдат изречени гласно. Тази сутрин обаче Елси я няма. Нищо чудно да се е успала.

Беа се обръща към мен.

— Какво искаш да кажеш?

Вадя телефона и показвам. Обръщам ѝ внимание на косата с миши цвят, на практичните обувки и тревожните бръчки по челото на Елси на всички снимки.

Беа дълго ги оглежда. Най-накрая вдига очи. Веждите ѝ са склучени, устните образуват тънка линия.

— Кара, това е... — Тя леко поклаща глава.

— Малко по-откачено от обикновено, нали? — Опирам чело с върховете на пръстите и затварям очи.

Беа гледа на карти таро и пали свещи за духовете на умрелите. Твърди, че навсякъде около нас има магия, и се смее, когато съучениците ни ѝ викат вещица. Това тук обаче е нещо съвсем различно.

Беа отново преглежда снимките, прехвърля ги една по една, спира, докосва екрана на телефона и се взира отблизо.

— Според теб това нещо реално ли е? — питам иззад събраните си длани. — Или ме мислиш за луда? Само, моля те, не казвай и двете.

Беа нищо не казва. Вместо това събира със замах картите и бавно започва да ги реди една по една върху тясната маса между нас. Изучава ги, след това поглежда първо мен, после пак тях. Когато най-накрая

приключва, изразението ѝ е такова, каквото отдавна не съм го виждала.

Беа оглежда вълнената ми шапка и втория чифт ръкавици, който още не съм свалила, дебелите чорапи, които съм намъкнала, и клина, който нося под униформената пола, лейкопласта на пръста и ластичната превръзка около китката, долавя смесената миризма на ехинацея^[1] и безпокойство, която се стели около мен като някакъв странен скръбен облак.

Беа въздъхва и кимва; тя е наясно.

Дошъл е сезонът на злополуките, който всяка година идва по едно и също време. Счупени кости, раздрана кожа, разцъфнали синини. Преди години мама се опита да ни държи под ключ, опакова всички остри ръбове в къщата с дунапен и марля, навлече ни с по няколко ката анцузи и ръкавици, забрани всякакви режещи предмети и открити пламъци. Всички се събрахме на бивак в дневната и живяхме така осем дни, докато накрая внимателно подбраната храна за вкъщи — доставена до самия ни праг и допусната от майка ми само от немайкъде, защото тя така и не можа да измисли как да готви, без да пали газовата печка — ни докара хранително натравяне, което ни прати в болница за двайсет и четири часа. Сега всяка есен се запасяваме с превръзки и обезболяващи, барикадираме се и се готвим за неприятности. Не излизаме от къщи без най-малко три ката предпазни дрехи. Защото ни е страх от сезона на злополуките. Страх ни е от това колко лесно злополуките се превръщат в трагедии. Вече доста сме се напатили.

— Снощи Алис падна по стълбите — казвам на Беа. — От горе чак до долу. И си пукна главата в парапета. Каза, че звукът бил като изстрел от някой филм, само че по-глух.

— Божичко.

— Вкъщи по това време нямаше никой. В болницата казаха, че е получила мозъчно сътресение и трябва на всяка цена да я държим будна, непрекъснато да я караме да се движи.

Очите на Беа стават огромни.

— Тя добре ли е?

— Сега е наред. Мама днес не искаше да ни пуска на училище, но Алис настоя. — Свалям шапката и си разтривам скалпа, после опитвам някак да си пригладя косата. Аз не се боядисвам като Алис (и

за разлика от нея не съм руса), пък и прическата ми е прекалено къса, за да я изправам с преса, затова моята непрекъснато растяща и подстригана по момчешки, като на горски гном, коса щръква на пухкави кестеняви кичури всеки път, щом сложа шапка.

Беа покрива с длани ръцете ми. Дясното ѝ кутре се провира през плетката на шапката, която държа.

— Защо не ми се обади? — пита. После, сякаш за да отговори на собствения си въпрос, връща поглед към картите. Прокашля се колебливо, преди да заговори. И накрая го казва. — Според мен... той път ще е зле, Кара.

Опитва да срещне погледа ми, но аз съм забила очи в картите. Трябва ми минута, за да събера кураж, преди да попитам.

— Колко зле?

Беа внимателно докосва ръката ми през ръкавицата. После отговаря тихо.

— Ще е един от най-лошите.

Обръща една от картите към мен. На нея има пронизано от мечове легло. Тръпки ме побиват. Коляното ми среща крака на масата и ме прорязва остра болка. Поглеждам надолу и виждам, че клинът и чорапът са раздрани от огромен гвоздей, щръкнал от дървото. По ръбовете на отвора се образуват капки кръв. Усещам как очите ми се насълзават.

Беа става и ме прегръща. Ухае на смесица от цигарен дим и тамян.

— Всичко ще бъде наред — прошепва ми в ухото. — Ще се погрижа нищо да не ти се случи. Обещавам. По силите ни е да променим това. И съвсем не мисля, че полудяваш. Ние двете ще си поприказваме с Елси. Тя май днес не е на училище, но утре ще говорим с нея. Нещата ще се подредят.

Потискам пристъпа на паника, който се надига в гърлото ми. Вадя от училищната чанта пакет хартиени кърпички с пиратски мотиви. Попивам кръвта от клина, като се старая да движа китката колкото може по-малко. Не ми се ще да напомням на Беа, че на мен вече ми се е случило нещо, пък дори да е само разпорена от гвоздей кожа и изкълчена китка — китката изкълчих, когато снощи слизах от колата. Обикновено е така: все нещо изниква, какви ли неща не се случват, но винаги става от зле към по-зле. Поглеждам през рамо към

ъгъла в библиотеката, където Елси обикновено разполага своята будка за тайни. Празната маса изглежда като изваден зъб.

[\[1\]](#) Многогодишно растение с подобни на маргаритка съцветия и лечебни свойства. — Бел.прев. [↑](#)

2

Целият предобед внимавам много: на стълбището се движа плътно до парапета, гледам къде стъпвам, избягвам ъглите и острите ръбове. В голямото междучасие Алис тръгва заедно с мен, Беа и Сам; четиримата минаваме покрай футболното игрище и стигаме чак железопътната линия зад училището. Хубаво ни е да идваме тук и да пушим (учителите рядко се мяркат насам, а ако сме близо до релсите, не се виждаме от прозорците на училището); Алис обаче — тя е година по-голяма от нас тримата — обикновено обядва с приятели в столовата.

— Повече не издържам, само ме разпитват — казва Алис, когато питам как така е дошла с нас. — И ме зяпат.

Отмествам поглед от насиненото ѝ лице. Двамата със Сам обичаме да си измисляме заплетени и абсурдни истории като обяснение за нашите травми по това време на годината. Никой не ни вярва, разбира се: учителите отегчено предупреждават да престанем да преувеличаваме, а някои съученици мърморят под нос, че сме пълни откачалки, но поне никой не задава излишни въпроси.

Алис обаче предпочита да си мълчи за злополуките. Даже и пред приятелите. Нея я боли много повече от нас двамата със Сам, когато в училище шушукат зад гърба ни. Всъщност Алис я боли от много неща.

— Пък може и аз да запаля — продължава тя след кратък размисъл.

Беа не обелва и дума, че Алис не пуши. Нито пита за синините и бинтовата превръзка, която се подава изпод копринения шал. Вместо това сяда на ръба на канавката край релсите и вади своето укулеле^[1] и пакет цигари. Всмуква бавно, задържа дима и подава цигарата на Алис. После издишва, подрънквайки на струните на своето укулеле, а лицето ѝ се обвива в дим. Като се добави и ореолът от боядисана в яркочервено къдрава коса, изглежда така, все едно е обхваната от пламъци. Край нея русата и бледа Алис прилича на Белоснежка край

Червенорозка^[2]. Макар че Алис никога не би се оприличила на героиня от вълшебна приказка.

Беа обича да повтаря, че Алис е нещо като наша огледална версия: по-скоро стъпила здраво на земята, отколкото витаеща из небесата. Винаги съм смятала, че името Алис би подходило повече на Беа, но не ние избираме имената си. Беа е кръстена на Шекспирова героиня, а Алис — на героиня от детска книжка. Вече няма как да се разменят. Сам пък няма представа защо майка му е избрала точно това име — починала е веднага след раждането му. Колкото до мен, мама постоянно се кълне, че пълното ми име е Карамел. На моменти даже си мисля, че изобщо не се шегува.

Алис връща цигарата на Беа, тя смуква два пъти. От червилото ѝ по филтъра остават яркочервени следи.

— Някои казват, че споделената цигара е като целувка — казва Беа и ми подава фасата. Ухилвам се и го пъхам в устата си.

— Кой по-точно? — пита Алис. За разлика от нас, Алис затрупва Беа с въпроси. Може би защото животът ѝ в сравнение с нашия е вкоренен много по-здраво в реалността, или поне на нея така ѝ изнася да си мисли. Тя не вярва (а и на нас го повтаря, при това с висок глас и доста често) нито в сезона на злополуките, нито на картите таро. Понякога обаче се чудя дали казва истината. Алис не зачита молбите на мама да си слага по няколко ката предпазни дрехи, но според мен го прави само защото не иска съучениците ни да я зяпат.

— Различни хора. — Беа е свикнала със скептицизма на Алис. Понякога се чудя дали не твърди къде-къде по-скандални неща и от това само заради удоволствието да я предизвиква. — Това е дълбоко интимен жест — да докоснеш с устни нещо, до което друг е допрял устни само миг преди това, да вдишаш същия въздух.

Сам посяга и взима цигарата от мен. Пръстите му бегло докосват моите.

— Това не е просто въздух. — Алис изскубва снопче трева. Едната ѝ вежда е повдигната уж неодобрително, но тя се усмихва. — Това са тютюн и катран.

— Чудо голямо! — отвръща Беа. — Нали така или иначе ги вдишваш.

Вадя книгата си от чантата и се заглеждам в железопътните релси. Денят е още светъл, но вече гасне, сякаш се е уморил да

задържа слънцето, птичите песни и зеления аромат на полето току до града. Също както тоя необикновено топъл октомври най-накрая се умори да се преструва на лято и само чака да започнат дъждовете и ветровете, за да си дойде всичко на мястото.

Сам се обляга на мен и двамата залюляваме крака над релсите. Моите са провесени над желязото и бурените: тежки червени кожени кубинки „Док Мартин“ върху дебели чорапи на малки стъпала, които прекалено лесно могат да се потрошат. Опитвам да се съсредоточа върху изданието на *Брулени хълмове* с подгънати ъгълчета, но все си представям внезапно връхлитащ влак, който троши крехките ни крайници. Насилвам се да си внуша, че не вярвам в сезона на злополуките — как в един конкретен месец всяка година семейството ни внезапно и необяснимо се превръща в жертва на какви ли не злополуки. Опитвам се да се престоря, че не помня злополуките от миналото — страшните, големите, трагичните.

Неволно поглеждам Алис. Картите на Беа предсказаха, че този сезон ще е един от най-лошите. А когато се случи най-лошото, умират хора.

Сърцето ми се качва в гърлото и започва да тупка там, вместо в гърдите. Има прекалено много неща, за които се опитвам да не си спомням, и понякога няма никаква полза да се преструвам. Подвивам крака под себе си и придърпвам Сам и Алис по-навътре от ръба на канавката, по-далече от релсите. Те не питат защо, просто сядат до мен по турски наред мръсната трева, а после идва и Беа, като тихо подрънква на своето укулеле.

Връщам книгата обратно в чантата и четиримата вадим пакетите с обяда и картонените чаши с чай, които сме взели от столовата. Чаят е вече изстинал, но така поне няма да се изгорим.

Сам отпива от неговия и прави гримаса.

— Доста е хладничък — казва. — Но пък е вкусен. — Поглежда към Алис с дяволита усмивка. — Е, как ти е главата, миличка? — пита, имитирайки доста сносно гласа на майка ми.

— Уф, я стига. — Алис отмята глава и подбелва очи. — Крайно време е тя да разбере, че понякога *добре съм* наистина означава *добре съм*.

Гледам как Алис надробява сандвича си на ситни парчета и ги дъвче бавно, а цигарената угарка, от която току-що си е дръпнала, тлее

в краката ѝ. Не съм сигурна, че хващам вяра на нейното *добре съм* повече от мама.

— Просто е загрижена за теб — обажда се Беа.

Алис изтръсква трохите на сандвича от скута си.

— Родителите на моите приятели са загрижени дали те ще изберат добър колеж и дали няма да се натряскат, когато излизат вечер — казва. — А мама се притеснява, че съм само с един чифт ръкавици. Това не е загриженост, а чиста патология.

— Така е, права си — подкрепя я Сам с престорена искреност. — То не е като да имаш сериозна травма на главата, да си прекарала цяла нощ в болница или друго от този род.

Алис понечва да го скастри, но преди да проговори аз бързо скачам на крака и сменям темата.

— Приятелите ти къде решиха да кандидатстват? — питам.

Алис е от хората, които имат цял куп мимолетни познанства. Обикновено се мъкне с най-модната компания в училище, без да е особено близка с някой от тях. На обяд са неразделни, постоянно я канят по купони, но след часовете тя повечето време е с гаджето си Ник, който е по-популярен от всички тях, взети заедно.

Ник е музикант и пръстите му правят чудеса със струните. Има глас на огнено божество. Талантът му струи като уханье, което момичетата надуват от километри. Допускам, че щом твоето гадже в три сутринта ти посвещава епични балади и след всеки концерт те изкарва на сцената, нямаш нужда от повече близки приятели.

Аз, от друга страна, имам малко, но пък много доверени приятели. Беа и Сам. Признавам, наистина е доста малка група.

Алис пъха малко късче от сандвича в устата си.

— Ким иска да стане медицинска сестра — казва. — А Ниъф е писала на първо място бизнес и френски. Така че ако не вляза Информатика в Тринити колидж, ще сме двете с нея в Дъблинския университет. Той обаче е на четвърто място в моя списък.

Накрая ще се окаже, че от семейството единствено Алис не се е посветила на изкуство или литература, но според мен точно в това е чарът ѝ.

— Убедена съм, че ще те приемат там, където си посочила на първо място — казвам.

— Стига преди това да не пукна от преумора — отвърща тя. — Известно ли ти е, че г-н Мъри ни кара да учим извънредно по два часа всяка вечер? Без да броим домашните, разбира се.

— Все пак е октомври — обажда се Сам. — Нищо чудно, че си толкова кисела.

Алис протяга ръка и го перва по рамото.

— Трябва ви един щур купон, че да си наместите приоритетите — казва Беа.

— Права си — размива се Алис. — Домашното по никакъв начин не може да бъде приоритет.

— Домашното! — изведнъж уплашено възкликва Сам. И започва да рови из чантата за тетрадката за домашно. — Моля те, моля те, кажи ми, че есето за Първата световна война не е за днес.

— Дадено — весело отвърща Беа и отхапва от ябълката си, — но ще те излъжа.

— *Гадост!* — Сам вади от чантата учебника по история и го отваря в скута си. — Вие написахте ли си? — пита ни двете с Беа.

— Нали си наясно, че догодина няма как да преписваме домашното един от друг — казвам тъжно. — Не и ако искаме да се представим добре на изпитите като Алис. И ще трябва да предаваме домашното си в срок.

— За нищо на света — тържествено се зарича Беа.

— Е, трябва да ви кажа, че повечето от моя клас определено *не предават* домашното си навреме — казва Алис, докато Беа вади от чантата папката си по история и я подава на Сам. — С изключение на Тоби Хийли, разбира се.

Тоби е едно от най-харесваните момчета в училище. Има пясъчноруса коса и невиждана кожа, а щом се усмихне, му се образуват малки трапчинки. Той е сред най-добрите играчи във футболния отбор, първенец на випуска и все още прекарва всяка вечер в занималнята да учи извънредно. Не че това за мен има кой знае какво значение.

Беа ми хвърля дяволит поглед.

— Кара мисли, че Тоби е готин.

— Всички мислят, че Тоби е готин — казвам.

— Без мен — обажда се Сам.

— Всички без Сам мислят, че Тоби е готин.

— Но ти всъщност не го вярваш, нали? — пита ме Сам.

Телефонът на Алис започва да вибрира. Тя си проверява съобщенията, но оставя апарата, без да отговори.

— Готин или не, тая работа просто няма да я бъде — безгрижно отсича Беа. Понечвам да възроптая — дори съвсем бегло да се интересувам от Тоби Хийли все пак смятам, че трябва да се защита — но Беа продължава. — По простата причина че в нашия парижки лофт апартамент има място само за трима.

Ние, тримата, със Сам и Беа сме подготвили прецизен план и често фантазираме за времето, когато ще завършим училище. После заминаваме заедно за Дъблин да учим литература и философия, което ще ни осигури необходимото образование да забегнем в Париж, където Сам ще режисира френски арт филми, аз ще прекарвам дните си из прашните книжарници, а Беа ще ни плаща наема като позира на художници (гола, естествено).

Ръгвам игриво Беа в ребрата и коригирам няколко реда в есето на Сам по история, водейки се по записките в моята тетрадка. Телефонът на Алис пак започва да вибрира.

— Гаджето ти не знае ли, че по това време си на училище? — обажда се Беа, когато телефонът накрая започва настойчиво да звъни.

— Само секунда — подхвърля Алис. Става и се отдалечава на няколко крачки, за да отговори на позвъняването. Ник завърши училище преди цели четири години; кой знае колко неща забравя човек, щом е минало толкова много време.

Беа започва да налучква някаква мелодия на укулелето. Разпознавам една особено угнетителна фолклорна песен, която тя обича да изпълнява. Г-жа О'Шогнеси, нашата преподавателка по ирландски, преди няколко седмици накара Беа да я изпее в оригинал пред класа. Оттогава г-жа О'Шогнеси и учителят ни по музика, г-н Дъфи, не спират да възхваляват „новаторския подход на Беа към традиционната музика“, но никой от фолклорната група в училище не иска укулеле в състава. Или може би просто не искат Беа.

Когато Алис се връща при нас, на лицето ѝ грее усмивка.

— Изпратил е цветя — казва и започва да си прибира вещите в чантата. — Чакат ме в столовата. Решил, че по това време трябва да съм там. Ким разправя, че имало най-малко дузина рози в голяма стъклена ваза. Всички говорели за това.

Тъкмо се каня да попитам Алис дали има специален повод, или Ник просто е получил спонтанен романтичен пристъп, когато земята под краката ни започва да се тресе. Релсите запяват. Обръщаме се да посрещнем влака. Той прелита покрай нас със скърцане и писък като птица със змиевидно тяло. Лицата зад прозорците на вагоните се сливат. Гарата е малко по-надолу от училището и влакът за кратко забавя ход, за да направи път на друг влак да мине. В стъклата на един от вагоните сякаш зървам нас четиримата, но в отражението сме други, различни, изопачени от светлината и небето от другата страна на прозорците.

Ония сякаш са се дегизирали за маскен бал. Червенокосата, която прилича на Беа, май е с костюм на русалка, люспеста кожа и всичко останало, както си му е редът. Представям си как на лицето ѝ има залепена морска звезда, а покритата с пайети рокля завършва с рибешка перка. Другото момиче е с къса светлокестенява коса като моята и е качило крака върху масичката между нея и русалката. Като че ли носи необикновена полупрозрачна рокля с цвета на локва нефт и е обуто в сребристи кецове „Конверс“, а на раменете му са прикрепени синьо-зелени крилца на фея. Крилцата са се смачкали в седалката отзад. Момичето до русалката — на същото място като Алис край Беа на тревата — изглежда е с костюм на горски дух: по лицето му и роклята от мъх са прикачени листа, а в дългата руса коса са вплетени вейки и дребни цветчета. Момчето в тая компания седи до момичето фея и изглежда като току-що слязло от екрана на някой ням филм. Кожата му е сивкава и май е наложило цилиндър на водевилно-цирково конференсие върху черната си коса. Малко съм разочарована, когато влакът отминава, защото тая гледка е страшно красива.

— Чудя се накъде ли са тръгнали — казвам на Беа, която също изпраща влака с поглед.

Както пише есемес с едната ръка, Алис се изправя, премята чантата си през рамо и се втурва към училището.

— Кой накъде да са тръгнали? — пита разсеяно Беа, зареяла поглед подир Алис. После започва да пренастройва укулелето с поредица шумни подрънkvания на струните.

— Хлапетата във вагона, който мина току-що — казвам.

Двамата със Сам поглеждат след отминаващия влак, но вагонът с хлапетата в карнавални костюми, естествено, е вече далеч.

— Какви хлапета? — пита Сам.

Беа свива рамене.

— Даже не разбрах, че вътре има някой. — Тя просвирва пробно няколко акорда. — Видях само нашите отражения в прозорците.

Обръщам рязко глава след влака, но него вече го няма. Сигурно започвам да халюцинирам от недоспиване. Сещам се за миналата нощ в болницата; за сестрите, които вече ни познават по име, и как трябваше непрекъснато да разхождаме Алис, да ѝ задаваме въпроси, да я държим будна. По ръбовете на последната рана, където клинът е залепнал за кожата от кръвта, коляното леко смъди.

От тук нататък ми е трудно да се съсредоточа в час. Когато звънецът бие в три часа, тръгвам подир Сам и Беа към салона по физическо, но вместо да си облека спортния екип, започвам да моля г-н Смит, учителя по физическо, да ме освободи от час заради навехнатата китка. Мрънкам, докато той не разрешава да се прибера у дома. Беа, която очевидно няма никакво желание да обикаля тичешком вонящия на пот мръсен салон, мрачно ми махва на тръгване, а аз поемам съвсем сама към нас в огрения от слънце следобед.

Къщата ни е на два километра извън града, все по шосето; пътят минава покрай частни постройки и жилищни квартали, поля и земеделски стопанства, после следва тесен черен коловоз, очертан с жив плет и варосани къщички. Ние обаче най-често се прибираме у дома покрай реката. Малко встрани от шосето има алея, която на места прилича повече на горска пътека, но иначе е съвсем представителна, с маси за пикник и мостчета, които водят към гората на отсрещния бряг.

Любимото ми място, на което обичам да се заседявам, е близо до най-малкото мостче — прости дървени греди през реката; отдавна чакаме кметството да построи истински каменен мост. Вместо да се прибера право у дома, аз се спускам по склона, сядам на брега на реката и вадя цигара. Земята под мен е твърда и песъчлива. Отвъд реката всичко е в жълто и червено, а окапалите листа са сухи, трошливи и блазнещи. Има нещо в есенните листа, което просто те приканва да стъпиш върху тях. Чувам ги да шептят по вятъра. Свалям двата чифта ръкавици, така че цигарата да не ги прогори, и се заседявам за известно време — цветно петно върху по-сивия от двата бряга, — като пуша и се опитвам да не мисля за картите на Беа.

В детството, много преди Елси да отвори будката за тайни, слизах на това място, ако наоколо нямаше никой, за да споделя моите тайни с реката. Понякога имах чувството, че почти я чувам как ми ги нашепва обратно.

Понечвам да разкажа какво ми пророкува днес Беа и колко се боя това да не се окаже наистина лош, най-лошият сезон на злополуките, ако изобщо е възможно такова нещо — все пак ми е трудно да си представя кое може да е по-лошо от онова преди четири години, което всички се опитваме да забравим, — когато внезапно между стволите на дърветата отсреща ми се привижда силует. Присвивам очи срещу слънцето, за да го разгледам по-добре, но него вече го няма. Ставам и се спускам близо до реката, бомбетата на обувките ми почти влизат във водата. Мога да се закълна, че видях между дърветата да се мярка коса с миши кафеникав цвят.

Смуквам за последно от цигарата, хвърлям фасата в кошчето край пейката и хуквам по мостчето. Сигнала съм до средата, когато то започва да пука. Спирам. Минавала съм тук поне хиляда пъти. Мостчето е още отпреди да се родя, но е здраво; времето само го е закалило. Пристъпвам внимателно. Ново пукане, този път по-силно. После, във вихрушка от гора и вода, мостчето пропада.

Вкопчвам се в парапета като удавник за сламка, а мостчето полита към водата. Падането е кратко. Средният му участък рухва долу и засяда между два камъка. Водата се плиска около краката ми, дълбока е до кръста, но аз все още стоя изправена наред реката, подпряна на парапета.

Цялата се треса, но не от студ. *Добре съм* — казвам си строго. — *Добре съм*. Дишам дълбоко, докато най-накрая се съвземам и мога да продължа. Предпазливо, стъпка подир стъпка и с натежали от водата крака, преминавам през останалата част от падналия мост до другия бряг на реката.

Покатервам се по склона. Останала без дъх, тръгвам към гъсталака, където ми се стори, че мярнах Елси. По подметките ми залепват мъх и клечки. Кубинките жвакат на всяка крачка. Разтварям сплетените клонки и надниквам към малката полянка оттатък. Тук е мрачно, засенчено от дърветата. Светлината е слаба и неестествена, пълна с шепоти.

— Ехо? — Чувствам се като момичето от филмите на ужасите, на което ти се ще да изкрешиш от салона веднага да си плюе на петите и да тича колкото му държат краката. Сърцето ми леко изпърхва. — Елси?

Струва ми се, че долавям слаб звук откъм храсталаците в другия край на полянката. Всичко останало е неестествено притихнало. Не мога да чуя нито хрущене на сухи листа, нито ромона на реката отзад.

— Ехо? — обаждам се пак. Тръгвам на пръсти към храсталака. Листата изшумоляват, когато приближавам. — Елси? — Протягам ръка и рязко дръпвам клоните, все едно свалям лейкопластова лепенка. Но там няма нищо. Нищо друго, освен малка кутия, натикана в най-отдалечения край на храстите. Заставам на четири крака и навирам глава между клоните. Вейките се заплитат в косата ми. Раздухвам листата, за да ги разкарам от лицето си, и в тоя момент забелязвам капан за мишки, прикрит с купчина пепелив мъх.

Известно време оглеждам внимателно терена, опасавайки се, че съм попаднала твърде близо до дупката на някой гризач, но после забелязвам нещо вътре в капана и то (слава богу) не е умряла мишка, нито парче швейцарско сирене със съвършено оформени дупки като в анимационните филмчета за Том и Джери. Това е кукла.

Има вид на направена от мукава, жица и парцали, също като гватемалските кукли-талисмани срещу тревоги и грижи, които майка ми е провесила в една торбичка на огледалото за задно виждане в колата. Само дето тая кукла е същинска Елси. Има снопче вълна с миши цвят за коса и бледа парцалена кожа, облечена е с карирана пола, която много прилича на училищната ни униформа, и размъкнат червен пуловер, какъвто Елси носи извън училище. Има си даже якичка ала Питър Пан, която се подава от пуловера. Измъквам се заднешком и бавно се изправям.

— Елси? — викам я. — Елси!

Никакъв отговор. Над полянката подухва слаб ветрец и кожата на краката ми настръхва под мокрите пластове дрехи. Или поне аз така си казвам — че е от студа и влагата, а не заради тая мукавена кукла, заложена като стръв в капана.

[1] Хавайски струнен музикален инструмент, подобен на китарата, но с четири струни. — Бел.прев. ↑

[\[2\]](#) Персонажи от едноименна приказка на Братя Грим. — Бел.прев. [↑](#)

3

В преддверието вкъщи не заварвам стоварените на пода чанти на Сам и Алис, върху които обикновено са струпани шапки, ръкавици и есенни листа, затова решавам, че двамата са или още на училище, или на път за вкъщи. Тръшвам чантата си в подножието на стълбището и свалям все още мокрите кубинки.

В дневната мама се е свила на кравай като котка върху дивана, дъвче кичур от патладжанената си коса и нахвърля нещо в скицника. Едва ме поглежда, когато влизам.

— Здравсти, мамо. — Кацвам върху страничната облегалка на дивана и почуквам с кокалчетата на пръстите по обувките на майка ми. Това са груби зелени туристическите обувки, които сякаш са прекосили океани и морета.

Тя затваря скицника със замах и ми се усмихва.

— Здравсти, скъпа. — Гласът ѝ е пресипнал. Тази вечер от нея струи някаква странна сладникава тъга. Още е с палтото.

— Добре ли си? — питам. Много е необичайно да не ни прибере с колата след училище, щом не е на работа.

— Пресите се скапаха точно след обедната почивка — казва. — И двете, по едно и също време. Нищо ново под слънцето.

Майка ми е художник. Когато прави гравюри или офорти, използва малкото студио в центъра на Голуей, което е наела заедно с още няколко приятели, защото на тавана у нас, където работи през останалото време, няма място за преса. Таванът е задръстен с платна и бои и там винаги се носи странна миризма на терпентин.

— Така че — продължава тя, размахвайки скицника във въздуха — денят беше отписан и с момичетата отидохме на по пиетие. Прибрах се едва преди пет минути. — После свива вежди, сякаш чак сега осъзнава, че съм тук. — Защо си цялата мокра?

Не ми се ще да ѝ разказвам как е паднал мостът, затова скалпвам нещо за избила тръба в момичешката тоалетна, която е

намокрила униформата ми и я уверявам, че никой не е пострадал при този измислен инцидент.

Майка ми кима разсеяно.

— И брат ти ли се прибра? — пита, като отмята косата от лицето си и спуска крака на пода. — Кристофър се обади този следобед — добавя после.

Внезапно ми просветва. Очната ѝ линия е леко размазана в ъгълчетата и тя изглежда доста по-млада от възрастта си. Насилвам се гласът ми да прозвучи безгрижно, но се получава по-скоро подигравателно.

— А, значи *това* било въпросното питие „с момичетата“.

Майка ми прави физиономия.

— Я не ми натяквай, госпожичке. — Но въпреки това се усмихва, смъква шапката от главата ми и ми разрошва косата. — Сезонът на злополуките и без това трудно се издържа — добавя тихо.

Кимам да ѝ покажа, че разбирам за какво говори, но щом чуя майка ми да подхваща тая тема, пак се връща онова странно усещане в стомаха, сякаш летя стремглаво надолу с асансьор.

Кристофър е баща на Сам. Не сме му виждали очите, откакто замина преди четири години. Обажда се горе-долу веднъж годишно, но Сам никога не му звъни. Мама осведомява бившия си съпруг за житието-битието на неговия син и всеки път, когато двамата говорят по телефона, тя излиза „за по питие с момичетата“.

— Та, къде, казваш, е брат ти? — пита тя отново.

— Той не ми е брат — напомням ѝ. — Сигурно скоро ще се прибере. Наложил се да изтърпи последния час по физическо, който, слава богу, на мен ми се размина. — Вдигам пристегнатата с ластична превръзка китка като обяснение.

Майка ми издава звук, който напомня смях.

— Е, тогава ще ти превързвам ръката всеки път, когато имате физическо.

Съгласявам се.

Сам е три месеца и двайсет и четири дни по-голям от мен, което значи, че в училище сме в един и същи курс. Двамата с него си приличаме в много отношения, но ако физическото не беше задължително, лично аз не бих припарила и на километър до футболното игрище, докато Сам игра в училищния футболен отбор

близо година — докато не си счупи носа на един мач по време на сезона на злополуките и майка го накара да напусне.

Майка ме отпраща с жест към стълбите.

— Върви да се преоблечеш — казва. — Хайде, къш, къш! Ще си намериш смъртта с тия мокри дрехи.

Когато слизам долу в по-удобни (и по-сухи) дрехи, двете с майка ми отиваме в кухнята и слагаме пицата във фурната. Сега е сезонът на злополуките и тя е опаковала с вата всички плотове. Преди няколко години купи електрическа фурна, но котлоните са още на газ и тя ги демонтира, затова сега готвим или на фурна, или в микровълновата. Върху покрития с плочки под са метнати афганистански черги менте. Кухнята ни прилича на нещо средно между изолатор в лудница с ватирани стени и палатка на катунари.

Майка ми подава бутилка бира. (Откакто навършихме шестнайсет, тя пийва от време на време бутилка бира или чаша вино с нас вкъщи, така че да не ни тегли тайно да се наливаме навън и да си докараме болен черен дроб още на трийсет. Според мен, ако знаеше за купоните, които вдигаме през лятото, нямаше да е толкова убедена в тази практика.)

— Хайде да го отпразнуваме — казва.

— Какво празнуваме?

Тя се замисля за миг.

— Празнуваме, че не ти се е наложило да ходиш на физическо — казва след малко, — а аз имах само половин работен ден. — Усмива се, но гласът ѝ секва. — Вдигаме тост за последната седмица от сезона на злополуките — провъзгласява тържествено. Според мен иска да каже, че си струва да отпразнуваме приближаването на неговия край за поредна година, но нещо в тоя тост ми се вижда обезпокоително. Едва ли е редно така открито да говорим за сезона на злополуките. Имам чувството, че ако приказваме за него прекалено често, той още повече ще ни вдигне мерника. Все едно е някакво живо същество, което иска да ни навреди.

Но тъй като усмивката на майка ми е горчива, въпреки че се опитва да го прикрие, а очната ѝ линия е размазана, вдигам бутилката и се чукам с нея.

— За сезона на злополуките.

Когато Сам и Алис се прибират, цялата къща ухае на разтопен кашкавал, аз съм леко подпийнала, виждам всичко като през стъклена чаша — леко деформирано и размазано — и пея тъжната народна песен, която Беа свиреше край железопътната линия. Сам сяда на масата срещу мен, чуква колене о моите и започва да припява. Гласът му е пресипнал и дълбок и той знае всички хармонии.

Алис отмъква една бира и се качва в стаята си. Майка тъжно гледа подир нея, после отнася своята бира в дневната.

Щом двете излизат, аз се сецам за телефонното обаждане на Кристофър и тъкмо се каня да кажа на Сам, когато парчето пица в ръката ми се разчупва и ме омазва с кетчуп и разтопен кашкавал. Сам ми се смее, после се примъква и облизва от брадичката ми капка сос.

Дръпвам се стъписана назад, после глупаво изпуфтявам като виждам физиономията му.

— Ама че гадост, Сам! — възкликвам и трия брадичка с опакото на ръката. — Направо отврат.

— Напротив, много е вкусно. — Той се ухилва и ми отмъква остатъка от пицата. Усмивката му е широка, топла и истинска; не е отнесена като на майка ми или странна и бледа като на Алис и аз искам тя да се позадържи, така че решавам да не споменавам Кристофър точно сега. Вместо това двамата със залитане се качваме по стълбите до моята стая, аз слагам плоча на грамофона, който навремето беше на баща ми, после двамата лягаме по корем един до друг на леглото. Показвам му един от старите фотоалбуми, който разглеждах предишната вечер, и най-накрая му разказвам за Елси.

Отгръщам внимателно всяка страница, сякаш ако го правя побързо, тия малки Елсита по снимките ще се подплашат и ще избледнеят. Тъкмо да разкажа на Сам как минах през реката тоя следобед и как открих в мишия капан малката фигурка Елси, но се отказвам в последната минута — някак успявам да си внуша, че прекалено раздувам тая случка; че съм видяла просто парче плат или клечка. Сам леко докосва с пръст всяка снимка. Поклаща глава.

— Ама че откачена работа — казва. — Представа нямам как е възможно. — Отгръща бавно страницата в албума. — Знаеш ли изобщо нещо за нея? — пита. — Никога не съм я виждал наоколо.

— През междучасията почти винаги е в библиотеката.

Сам отгръща нова страница.

— А, ясно — будката за тайни.

— Точно така.

— Не ми се вярва някога да съм говорил с нея — казва Сам. Поглежда ме иззад албума за миг. — Даже когато писах тайната.

— Значи ти също си оставял тайни? — Не знам защо съм толкова изненадана. Будката за тайни е добър начин да се отървеш от някое бреме, особено ако иначе не може да го изречеш гласно. Аз също оставям по някоя тайна от време на време. Напечатвам я на древната пишеща машина на Елси и пускам листчето в голямата дървена кутия, където ги държи. В края на срока г-ца Бърн, учителката по изкуство, превръща тайните в артинсталация по училищните коридори. Защиства всички листчета с тайни на опънат като простор канап, така че всеки да може да ги прочете. Това обикновено привлича вниманието на местната преса, но г-ца Бърн твърди, че по-главното е катарзисът и общността. Четеш тези тайни и вече не се чувстваш толкова самотен. Четеш собствените си тайни сред стотици други анонимни тайни и знаеш, че си част от една общност, па макар и свързан с нея само чрез тънката нишка на простора, опънат из училищните коридори.

Умирам от любопитство какво е написал Сам на пишещата машина на Елси, но знам, че няма да ми каже. Аз също не бих му казала, ако ме пита.

— Да — отвръща той. — Понякога. — И свива рамене, сякаш да покаже, че това не е кой знае какво. Въпросът гъделичка устните ми. Косата на Сам влиза в очите му. Гъста и чуплива, по-скоро черна, отколкото тъмнокестенява, с един-единствен боядисан в синьо кичур, за който той на шега казва, че го правел да прилича на бунтар. Не че има нужда от това. Убедена съм, че момичетата в училище го зяпат не само защото ни смятат за малко откачени.

Пружината на леглото изскърцва, когато той се намества.

— Ами ти — пита Сам, — някога оставяла ли си тайна?

— Понякога. — Втренчила съм се упорито в снимките пред мен. Все ми е в ума какво ли е написал Сам. Представям си го в будката за тайни, скрит от Елси и останалите в библиотеката зад малък параван, който тя е сложила, а пръстите му с изгризани нокти със звън печатат думи, които не е споделял с никого, даже с мен. После връщам

разговора към Елси. — Значи никога не си говорил с нея, дори когато си оставял тайна, така ли? — питам.

— Не — отвръща той и бърчи вежди, сякаш се опитва да си спомни нещо. — Май не.

— Аз също — казвам замислено. — Сигурно защото има нещо потайно и... смущаващо около всичко това.

Сам кимва.

— В такъв момент не ти се ще да се заседяваш дълго и да си бърбиш.

Мисля, че е доста тъжно Елси да вижда всеки ден толкова много хора, а всъщност да не приказва с никой от тях. Питам се дали е самотна. А после се чудя защо не съм си задавала този въпрос досега. От години не съм приказвала с Елси, не истински, и тя сякаш избледня на фона на всичко останало.

Като малки двете прекарвахме много време заедно. Когато татко почина, мама, Алис и аз останахме съвсем сами. Беа още не беше пристигнала в града, а майка ми не беше срещнала Кристофър, така че и Сам го нямаше. Баща ми почина в сезона на злополуките, когато бях на осем — един от най-лошите сезони, на финала на който всички бяхме с множество шевове и счупени кости. Един ван се врязал в колата на татко, когато излизал от магистралата на път за вкъщи след работа. Тогава спрях да говоря за доста дълго време. И макар повечето съученици да ми влизаха в положението, колкото по-дълго траеше моето мълчание, толкова повече от тях губеха интерес да си общуват с мен.

Освен Елси. Помня каква утеха беше, че има поне един човек, който ме разбира; някой, който не се старае да се почувствам по-добре, а беше щастлив да ме накара изобщо да чувствам.

Майка ми срещна Кристофър две години по-късно, когато двамата със Сам бяхме на десет, а Алис — на единадесет. Останаха женени само три години. След заминаването на Кристофър Сам извървя, както казва майка ми, трънлив път. В него се натрупа тъга, много тъга и гняв. Всички го утешаваха, водеха го на разни места и се опитваха да го разсеят, но аз още тогава знаех, че дори това невинаги помага. Затова двамата с него се затваряхме в моята стая, слушахме музика и не продумвахме часове наред. Понякога и с дни. А после се покатервахме върху леглото ми и започвахме да крещим всички

псувни, които сме научили (а количеството им беше доста внушително за две тринайсетгодишни хлапета), докато хвърляме разни неща по пода: шишенца с лак, кутии за моливи, фотоалбуми. Двамата със Сам винаги сме били близки, но след всичко това станахме първи приятели.

Сигурно затова Елси вече не ми е била нужна — имах Сам. Само мисълта, че съм я забравила, ме кара да се чувствам много, много зле.

— А ето че сега нея я има на всички мои снимки — казвам на Сам. Лежа на една страна с лице към него и подпирам главата си с ръка. — Според теб тя преследва ли ме? Или пък аз си въобразявам? Мислиш ли, може пък аз нея да преследвам?

— А така ли е? — пита Сам.

— Искам да кажа несъзнателно. Всъщност може аз да я дебна, не тя мен. Възможно ли е да следиш някого без умисъл, несъзнателно?

Сам задържа поглед върху снимката, на която двамата сме на морския бряг заедно с Алис, Кристофър и майка ми. Правена е през една ваканция в Южна Франция, година преди Кристофър да ни напусне, когато за известно време нещата изглеждаха почти нормални. Двамата със Сам сме се ухилили по един и същи начин. И двамата сме с пясъчноруси коси, загорели и еднакво високи — приличаме на близнаци. За първи път съм с бански от две части, но все още приличам на малко момиченце, което се е преоблякло в дрехите на кака си. Майка ми прилича на модел от 20-те години на XX в. Заровила е Кристофър до глезените в пясъка, но той пак стърчи над нея. Всеки е праметнал ръка през кръста на другия и по впитите ѝ в кожата му пръсти си личи колко здраво го стиска тя.

Алис стои малко встрани. Вуйчо Сет, който направи снимката, все опитваше да я накара да се присъедини към нас, но Алис винаги е смятала, че семейните ваканции са нещо изключително досадно. На снимката единствена тя е напълно облечена, а тениската и джинсите ѝ изглеждат нелепо и някак не на място в тая плажна сцена. Точно зад нея, до самата вода, стои Елси.

— Може и семейството ѝ точно тогава да е било на почивка на същото място като нас — казвам. Но и сама усещам колко неуверено звучи гласът ми.

Сам обаче не ме слуша.

— Мразя го — казва внезапно.

Бързо покривам снимката с длан и не обръщам внимание на тънкото гласче в главата ми, което настоява да кажа на Сам, че баща му се е обаждал тази сутрин.

— Той не съществува — казвам. После се усмихвам и го побутвам ободрително по ръката. — Може да те приемем за член на нашия клуб. Клубът на без-баща. В него сме двете с Алис. И Беа. Може да си учредим специално място и да си измислим тайно ръкостискане.

Бащата на Беа ги зарязва преди три години също така безцеремонно както Кристофър — нас, само дето Беа знае, че той живее в Англия със своята нова преуспяваща съпруга и с новите си малки прелестни дечица, които яздят понита, ходят на балет и като пораснат няма да се превърнат в ексцентрични тийнейджъри, които гледат на карти таро и са същинско житейско разочарование.

— И Мелани — добавя Сам.

Бащата на майка ми почина в сезона на злополуките, когато бях на шест. Не го помня много добре — знам само, че в годината, когато умря, за първи път си дадох ясна сметка какво е сезонът на злополуките. Преди това не бях виждала майка ми да плаче.

— Да, и мама — съгласявам се. После отмествам албума. — Хайде да не мислим повече за това.

Сам се поколебава за миг, но после приема. Двамата лягаме по гръб и се заслушваме в пращането на плочата, което неизменно съпровожда мелодията. Той посочва един от облаците върху тавана над леглото ми. Татко ми ги рисува, когато бях на шест, за да мога да откривам най-различни причудливи форми в тях дори когато не мога да видя небето. Оттогава стаята ми е преобядисвана няколко пъти, но таванът си остана същият.

— Череп и кости — казва Сам.

Поклащам глава.

— Магически жезъл, който пръска искри.

Сам посочва друг облак.

— Мрачно езерце по залез.

Разсмивам се високо. Сам сочи облака, който татко специално се постара да прилича на зайче.

— Прав си — казвам. — Това определено е мрачно езерце по залез.

Когато го поглеждам, неговите вежди са свъсени. Сещам се за угрижената физиономия на Елси.

— Чудато малко момиче елф — казва той.

— Не. Царицата на амазонките.

Той кратко се изсмива на това предложение.

— Чудата малка царица, воин на елфите — поправя се.

— Пират със златно сърце. — Гледам го право в очите.

— Не — отвърща той. — Объркано момче. — Звучи като призрак. По ръцете ми нагоре-надолу пробягват тръпки. Притискам ги плътно към себе си и отвърщам поглед от Сам. Очите му са като речни води. Могат да те погълнат, ако не внимаваш.

— Тогава объркано момче пират със златно сърце — казвам, все едно продължавам да се шегувам.

— Йо-хо-хо — проронва той с половин уста.

Отново вдигаме очи към облаците на тавана и известно време просто слушаме музика. Алис говори по телефона в стаята си. Гласът ѝ достига през стената до нас.

Поглеждам Сам. Лежи по гръб с едната ръка над главата и втренчено гледа тавана. В основата на носа му са посипани едва забележими бледи лунички, а по челюстта му има леко набола брада. Настъпва кратко затишие в паузата между две песни. Оттатък стената гласът на Алис става все по-висок.

Отново поглеждам снимката. Сещам се как я направи Сет, как ни казваше да се укротим, защото от смях фотоапаратът му се тресе. Сърцето ми натежава. Сет почина точно година след като направи тая снимка. Същата година Кристофър си тръгна. *Този ще е един от най-лошите*, каза Беа, но аз не мога да си представя какво по-лошо може да стане.

В този момент Алис надава крясък и нещо се блъска в стената зад мен. От удара лавицата с книги над леглото ми се разлюлява. Книгите се посипват отгоре ми — гръбчетата им ме дерат, — а после пада и самата лавица, уцелвайки ме право в рамото. Болката избухва като фойерверк. Сам ругае. Аз пъшкам. Той започва да разбутва книгите и лавицата от мен, а аз кривя лице, когато болката се разпростира по цялата лява част от тялото ми.

— Алис, какво става?! — провиквам се изпод камарата книги.

Майка ми се втурва нагоре по стълбите. Двете с Алис едновременно се появяват на вратата. Отмествам събраните съчинения на Артър Конан Дойл от рамото си и предпазливо раздвижвам ставата.

— Съжалявам, съжалявам — повтаря Алис. — Телефонът просто изхвъркна от ръката ми.

— Добре съм — казвам бързо, но злото вече е сторено.

В очите на майка ми има неестествен блясък. Тя промърморва, че отива да ми донесе мазило срещу натъртено, и тръгва с несигурни крачки надолу по стълбите. Сам сваля и последната книга на пода.

Опитвам да се усмихна.

— Кой да предполага, че четенето е толкова опасно хоби! — подмятам. — Досега никога не съм съжалявала за колекцията си луксозни книги с твърди корици. От тук нататък минавам само на меки корици.

Сам обаче не ме слуша. Поглежда Алис със странно изражение.

— Телефонът ти наистина ли е толкова тежък, че да свали лавицата от стената? — пита.

— Моля?

— Просто питам — отвърща той. — Май е по-добре да не хвърляш разни боклуци в сезона на злополуките.

Алис присвива очи.

— О, я стига — сопва му се. — Стига вече с тоя сезон на злополуките. И не хвърлям боклуци, просто говорех с Ник по телефона, когато той ми се изплъзна от ръката.

Сам изобщо не изглежда да е убеден.

— Да, но... — започва той.

Алис обаче въздъхва и го прекъсва.

— Както и да е — казва. — Аз отивам да си лягам. И ще гледам от тук нататък да не причинявам повече „злополуки“.

Алис не беше първата, която скочи, но беше първата, която падна. Всичко започна с предизвикателство. Стиска ли ти да се изтърколиш по склона. Стиска ли ти да пипнеш коприва. Стиска ли ти да прескочиш поточето.

Мама, татко, вуйчо Сет, който беше брат на мама, и баба Морис, която беше майка на мама, приказваха пред портата със

съседите, които живеяха през две къщи надолу от баба и дядо Морис. Дядо тъкмо трябваше да се прибере от работа. Кучетата бяха вързани, защото иначе мама не би позволила на Алис и Кара да припарят до тях. Невинаги беше така, само през октомври. Алис се чудеше дали пък мама не се страхува малко от Хелоуин. Или от кучета. Или и от двете. На Алис би ѝ харесало да си има куче.

Тъй като мама беше погълната от разговора със съседката, Алис, Кара и Дарън изтичаха напред. Дарън беше син на хората от съседната до баба и дядо Морис къща и си мислеше, че той е тарторът на махалата и е най-силен от всички, защото беше момче, при това на осем и половина години, а Алис беше хем на седем, хем момиче. Кара беше на шест и не ѝ пукаше кой е тарторът. Тя искаше просто да набере цветя.

Алис каза на Дарън, че не може да го надбяга единствено защото си е ожулила коленете в петък, когато падна в двора на училището. Тогава обаче Дарън вдигна крачолите на панталона си, за да покаже коричките от рани по коленете си. Те бяха още по-големи от нейните.

Това разсмя вуйчо Сет и той се обърна към мама: „Ето, виждаш ли, Мелани — всички деца са с ожулени колене“, но мама просто сви устни, както прави само когато знае, че някой послъгва. Според Алис обаче вуйчо Сет не послъгваше.

Вуйчо Сет прихвана мама през кръста и започна да я върти в кръг около себе си, докато тя най-после се разсмя, но това беше нервен смях. Мама не обичаше да я въртят. Не и когато наближава Хелоуин. Съседката направи физиономия. Алис си помисли, че сигурно е защото според нея възрастните не бива да въртят друг възрастен около себе си, или пък защото вуйчо Сет имаше татуировки по ръцете, а косата на мама беше яркорозова.

Вуйчо Сет имаше руса коса, също като Алис. Татко имаше кестенява коса като Кара. Никой друг, освен мама, нямаше розова коса.

Баба и дядо Морис живеяха съвсем близо до парка, където имаше голям хълм, обрасъл с коприва, и поточе, през което можеше да прецапаш и само да си намокриш три четвъртите чорапи. Алис имаше бели три четвърти чорапи с дупчици във формата на

цветчета. Чорапите на Кара бяха сини и винаги свлечени около глезените ѝ.

Дарън пръв взе да крещи предизвикателства: „Стиска ли ти да се изтърколиш по хълма и да прескочиш потока“.

Дарън пръв се изтърколи по склона, после една от сестрите му, а след нея едно от другите момчета в махалата.

Когато дойде ред на Алис, тя чу мама да вика: „Алис, не!“, а татко да казва: „Всичко е наред, Мелани, това е просто трева“, а баба Морис да казва: „А, това телефонът ли е? Бързо се връщай, Имелда.“

Сестрата на Дарън първа прескочи потока. Бързо, още преди Дарън да е успял да ѝ демонстрира колко по-храбър е от нея, Алис се завтече и скочи преди него.

Когато се приземи, под краката ѝ се оказа голяма туфа трева, единият от глезените ѝ се изметна, тя внезапно изгуби равновесие и падна право в потока. Кара се завтече да ѝ помогне, но и тя падна, точно в копривата. Кара избухна в плач.

За първи път никой не им се притече на помощ. Всички възрастни се бяха прибрали по къщите. Алис излезе от водата и отиде при Кара. Разплакани и нажулени от копривата, изподрани и мокри, двете закуцухаха обратно към къщата на баба и дядо Морис.

Завариха всички да седят по диваните. Баба държеше телефона, вуйчо Сет протягаше ръка към нея, мама беше скрила лице в шепите си, а татко я беше прегърнал през раменете.

Какво е толкова смешно? — попита Кара. Но Алис знаеше, че мама не се смее. Ръцете ѝ се тресяха и тя имаше вид на прекършено птиче. Широките рамене на вуйчо Сет също подскачаха и той приличаше на голям рус мечок. Татко вдигна очи и поклати глава.

Този път татко, не мама утеша и подсуши Алис и Кара. Татко им каза, че дядо Морис е отишъл на небето, вместо да се прибере у дома за чая. И точно татко, не мама, им навлеche по един допълнителен пуловер и им каза да седнат в дневната и да гледат телевизия като послушни момичета, а не да играят навън, защото не било безопасно.

Кара и Алис се спогледаха. Краката на Кара бяха зачервени и смъдяха, а чорапите ѝ се бяха смъкнали около глезените. Чорапите на

Алис бяха мокри и зелени от тревата. Дядо Морис беше отишъл на небето и не беше безопасно да се играе навън.

Майка ми цяла нощ сваля лавица след лавица от стените и никой от нас не успява да мигне. В три сутринта, когато бръмченето на електрическата отвертка пили нервите на всички, Алис идва в стаята ми.

— Спиш ли? — пита.

— Не. Кой може да спи при тая гюрултия.

— Помолих я да спре, ама тя пак е извадила оня поглед, знаеш го.

Кимвам. Знам го.

— Притеснявам се за нея, Кара. — Алис присяда на ръба на леглото. Отмествам крака да ѝ направя място. Когато поляга, косата ѝ гъделичка голите ми ръце. — Притеснявам се за всички нас. — Алис има същата тъжна усмивка като майка ни. Краищата на устата ѝ са извити надолу. Ще ми се да ѝ кажа, че аз също много се притеснявам за всички нас, но кой знае защо имам чувството, че всъщност аз нея трябва да утешавам. Алис толкова рядко говори за тия неща. Кое то, естествено, още повече ме притеснява.

— Съжалявам за лавицата — казва тя след кратко мълчание.

— Добре съм, честна дума. — Бръмченето на долния етаж сякаш ми пробива мозъка. — Нали е сезонът на злополуките, винаги очаквам да получа някоя и друга синина или натъртване. — Чудя се дали Алис ще скастри и мен като Сам, че споменавам сезона на злополуките. Чудя се защо дори самото му споменаване я ядосва толкова, но ме е страх да попитам. И без това е достатъчно странно, че изобщо отвори дума за това, макар и не директно.

Алис отваря уста да каже нещо, после се отказва. Клати глава.

— Все пак извинявай — казва най-накрая. Въздъхва и отпуска глава върху възглавницата.

Непохватно я прегръщам, обърната на една страна. После се протягам и взимам телефона от нощното шкафче. Бързо, за да няма време да се разколебая, показвам снимките на Алис.

Без да става, тя преглежда няколко.

— Хубави са — казва. После прибира косата зад ушите си и прехвърля още няколко. Кратко се изсмива. — Тая си я спомням. А тази — леле, двамата със Сам изглеждате толкова мънички. Кога е правена? Но по-важно е аз с какво съм облечена! Това да не са чехли Крокс?! Пфу! Къде ми е бил акълът?!

Свивам вежди.

— Алис — казвам, — я се вгледай по-внимателно. Виж кой още е на всички тия снимки.

— Кой? — Алис накланя телефона и се вглежда по-отблизо.

— Елси.

— Елси?

— *Елси.* — Натъртвам силно на името. То не е от най-често срещаните. — Елси... — Ровя в паметта си за фамилията. — Елси... Мърфи? Магуайър? Ще се сетя. По едно време след смъртта на татко бяхме приятели.

И отново ме плисва вълна от срам как може да съм я забравила толкова време. Фамилията ѝ е на върха на езика ми.

— Елси — повтарям на Алис. — Тази Елси. — Соча я на снимката в телефона. Тя е от една училищна екскурзия до Килмейнем Гаол^[1] в Дъблин преди две години. Двата със Сам позираме в центъра на кадъра, а Елси (разпознаваема по ръкава на пуловера) се е зачала в паметната плоча край вратата на една от килиите.

— Къде? — пита Алис и клати глава. — Виждам само вас двамата със Сам.

Посочвам ѝ лакътя на Елси.

— Ето тук. Има я навсякъде. — Прехвърлям снимките една след друга и соча Елси на всяка от тях. След няколко минути мълчание Алис взема телефона от ръцете ми, преглежда снимките и пак посочва оная от Килмейнем.

— Откъде си сигурна, че това е Елси — пита.

— Това е нейният лакът.

— И как разбра, че е точно нейният лакът?

— Виж — соча го. — Това очевидно е нейният пуловер.

Алис ме поглежда ядосано.

— Кара, това може да е всеки друг пуловер.

— Сред твоите познати колко души, навършили пет години, носят широки и грозни ръчно плетени пуловери? — А този изглежда точно като ръчно плетиво, изработен най-вероятно с повече любов, отколкото с умение. С бозав цвят и неравномерна плетка. — Добре тогава — продължавам и се прехвърлям на друга снимка, — ами за тая какво ще кажеш? — Направена е на парти това лято, където бяхме и ние след като дълго увещавахме Алис да убеди приятелите си да ни поканят. Алис се взира в снимката. — Това *определено* е косата на Елси — казвам.

Алис поклаща глава.

— Това е къдрава кестенява коса. Всяко второ момиче в тази държава има къдрава кестенява коса. *Ти* също си с къдрава кестенява коса.

— Но не и такава — нито е толкова дълга, нито е толкова сплъстена, нито е... миши цвят. Косата ми не е миши цвят.

— Добре де — съгласява се Алис. — Извинявай, не исках да обидя косата ти. Твоята определено е не-миша.

— Тук не става дума за моята коса! — възкликвам. — Въпросът е, че Елси я има на всички мои снимки. И че тя ме преследва или пък... или... или е някакво откачено съвпадение, или самата аз откачам, каквото очевидно си мислиш за мен в момента.

Алис нежно ми се усмихва.

— Изобщо не мисля, че откачаш, Кара. Просто смятам, че винаги си имала развихрено въображение, в което няма нищо лошо.

Подбелвам очи. Тонът ѝ е леко покровителствен, което съвсем не ми е по вкуса.

— Освен това — продължава тя леко усмихната, — според мен прекалено много време се мотаеш с Беа Кивлан. Но и в това няма нищо нередно.

— Ти не си...

— Според мен — продължава Алис, сякаш изобщо не ме е чула — за всичко си има рационално обяснение. Елси учи в нашето училище, живее в същия град, който — сигурно си забелязала — не е многолюден и шумен метрополис. Ето защо я има на доста от твоите снимки.

— На *всички* мои снимки — поправам я.

— Но само на *някои* може категорично да бъде разпозната.

Отпускам глава на леглото, готова да се откажа от спора.

— Но ако наистина смяташ, че те преследва — продължава Алис, — тогава защо просто не я попиташ?

Изпуфтявам към облаците по тавана.

— Защото тя днес не беше на училище.

Алис се измъква от леглото, кривейки лице от болка заради натъртванията. Те почти съвпадат с моите, освен синината на лицето. Тя е свалила грима преди лягане и сега синината прилича на нощно небе, само дето е по-люта.

— Тогава утре поговори с нея за това.

Тя леко се засмива и се връща в стаята си, сякаш в нейния свят нещата са толкова прости.

Когато тази нощ най-после заспивам, сънувам хлапетата, които ми се стори, че мярнах във влака. Момичето с костюм като гора, високата русалка с люспеста кожа, мъждукащото момче-привидение и дребничкото момиче фея с кецове „Конверс“. Но в съня ми това вече не са костюми, а собствената им истинска кожа. Пътуват с влака на парти в някаква странна стара къща, където празнуват Хелоуин всички подменени^[2]. Най-дребното момиче, онова с крилцата, държи поканата. В нея пише гостите да дойдат облечени като самите себе си и да изоставят всекидневната си маскировка. Затова момичето фея е с крила, а момичето горско дърво е свалило човешката си маска и е станало крехко и чупливо, също като стара брезова кора, покрита с листа. Момичето русалка е показало своята опашка и е оставило люспите ѝ да блещукат на светлината, а момчето в черно-бял костюм мъждука и просветва като от кинолента на ням филм.

Старата къща, накъдето пътуват, е пълна с хора, които всъщност не са хора. Това са зверове с човешки очи, които стоят на два крака. Има гущероподобни, големи колкото кон, има мъждукащи привидения, дребни гномчета, високи и стройни феи и гоблини с щръкнали снопчета коса. Има великани, които трябва да се превият на две, за да минат през вратата, и странни рибоподобни създания, идващи от морските дълбини. Всички стаи гъмжат от същества, които са свалили маскировката и вече не приличат на хора, но в същото време са някак много повече човеци в сравнение с който и да било от нас.

На следващата сутрин двамата със Сам планираме да отидем на пазар в Голуей. Ще ми се да покая и Алис, защото предния ден ми беше приятно да е с нас през голямото междучасие, но когато ставам, тя вече е отишла у Ник. Беа, която обикновено е постоянно с нас, сега е при баба си и дядо си в Балина за уикенда. Затова двамата със Сам се качваме сами на автобуса.

В центъра на града е многолюдно и шумно, но този шум не е като воя на електрическа отвертка в три сутринта, нито като звука на падащо по стълбите тяло, нито като ужасяващото ахване-писък, каквото понякога Алис издава насън и което ме кара да се чувствам така, все едно някой ме е потопил във вана с ледена вода. Звуците тук са пълнокръвни, естествени. Хората говорят, децата пищят, кучетата лаят, краката трополят по паважа, уличните музиканти пеят, продавачите по сергиите се пазарят и всичко е толкова живо, че чак да те заболи.

След шушукането зад гърба и втренчените погледи в училище, след обезопасените с вата ръбове у дома това място е като някакъв друг свят. От неговата яркост и оживление в гърлото ми засяда буца. Тук навсякъде има остри ръбове и гъмжи от народ; има натоварен трафик и толкова много непознати, има животни и неравности по пътя, но когато тръгваме от автогарата към центъра, а Сам върви до мен и целият свят наоколо е толкова истински, аз се чувствам в безопасност, както не е било от седмици.

Из пешеходните калдъръмени улички хората са наизлезли навън и се хранят под тентите на барчетата, сякаш още е лято или се намират в някоя средиземноморска страна. Необичайно топло е за октомври, но туристите не свалят палтата. Ярκο оцветените сгради са по-ярки от всякога в изумителната светлина, каквато има само през сиромашкото лято, когато дърветата са в пламъци, въздухът е кристален, а топлината превръща в огледало всяка гладка повърхност.

Двамата със Сам прекарваме близо час в книжарницата на Чарли Бърн, където аз откривам екземпляр на *Тайната градина*^[3] за две евро и томче с поезията на Силвия Плат^[4]. Сам рови из секцията с графични романи втора употреба, но всички добри заглавия са вече разпродадени. Затова си купува плътно подчертан екземпляр на *Попътя*^[5] и книга за филмите на Хичкок^[6], на която липсва корицата.

После, натоварени с торби с книги, ние заобикаляме тълпата туристи пред магазините за сувенири и си купуваме сладолед в малката сладкарничка на ъгъла. Майка ми ни засипва и двамата с есемеси на всеки половин час, за да е сигурна, че сме добре. Ако не отговорим на секундата, започва да звъни. В сезона на злополуките сме се научили да отговаряме на секундата.

След като отговаря на петия есемес на майка ми, Сам ми разказва съня си от предишната нощ — стара ферма наред полето, за която бил сигурен, че е пуста, но въпреки това постоянно му се мяркали лица зад прозорците. Разказвам му за хлапетата, които ми се струва, че съм видяла в нашето отражение в прозореца на влака, и за съня с подменените брат и сестри.

— Призрачни влакове и подменени — обобщава той. — Доста зловещи сънища. Всичко е заради Хелюин.

Разделяме се, за да дадем път на многолюдно семейство, което крачи точно по средата на улицата, после пак се събираме. Връзките на кубинките му са ужасно дълги и той ги е кръстосал около глезените за по-безопасно, но те са се разхлабили и се влачат по земята, докато върви. Притеснено ми е да не се спъне в тях и да падне.

— Изобщо не ми беше хрумнало — казвам и започвам да пресмятам. — Пада се точно след шест дена. — После се сещам за съня и за вчерашната забележка на Беа по въпроса за наместването на приоритетите и ме осенява идея. Кацва съвсем оформена право в шепата ми. — Трябва да си организираме парти — заявявам на Сам.

— За Хелюин ли?

— Точно така.

— И какво — казва, — само ти, аз и Беа ли?

— Не. — Присвивам очи срещу него. — *Истинско* парти. Като онова, на което ходихме с Алис през лятото. Като партитата, за които Тоби Хийли и компания непрекъснато говорят. Такова парти трябва да си направим.

Сам отхапва крайчето на фунийката и започва да смуче сладоледа през него.

— Никой няма да дойде на нашето парти — казва — и накрая пак ще сме само ти, аз и Беа.

— Не е задължително. — Сещам се за Алис, която дойде да пуши с нас отатък футболното игрище. — Беа е права. На хората им

трябва нещо, за да се поразсеят от ученето, пробните изпити и кандидатстването в колежа. Знам двама от нашия випуск, които със сигурност ще дойдат. А ако придумаме Алис да покани приятелите си, които на свой ред ще поканят *техните* приятели, ще се събере наистина голяма тълпа.

Прекосяваме моста при Испанската порта и тръгваме надолу към пристана. Сам ме гледа с присвити очи, отблясъците на слънчевите лъчи по водата заслепват и двама ни.

— Не че съм против идеята — казва, — но според мен повечето хора вече са поканени на други места. Сама каза, че Хелюин е само след шест дни.

Моята идея обаче расте и набъбва в главата ми като балон.

— Не и ако нашето парти стане по-добро — казвам и усещам как въодушевлението в гласа ми нараства. — Не и ако измислим някаква история около него.

— История?

— Като тая в съня ми — обяснявам. — Когато всички свалят човешките си маски и пристигат в истинския си образ. Това пак ще е маскен бал, но всеки ще трябва да се яви такъв, какъвто се чувства отвътре. Така че всичките ни демони да излязат наяве. — Жестикულიрам с фунийката разтопен сладолед. — Е, *това* не ти ли звучи по-яко от всяко друго парти?

Сам се усмихва, но си личи, че не е съвсем убеден.

— Вярно, ама...

— Може да подготвим луксозни покани като за истински бал. В тях ще пише, че приканваме всички да свалят човешките си маски и да дойдат като самите себе си, без да се преструват на хора. — Заковавам се на място и сграбчвам рамото на Сам. — Маскарад! Ще заменим човешките си маски с такива, които най-добре изразяват истинската ни същност. Кой би отишъл на някакво тъпо Хелюин парти, когато може да присъства на маскарада на подменените!

Сам се разсмява и слага ръка върху моята.

— Е, аз *определено* бих отишъл на такова парти.

— Наистина? — Буквално подскачам на място от възторг, а стоим толкова близко, че има опасност да настъпя Сам. — Ние можем да го направим, *можем*. Ако Алис убеди приятелите си...

— Ако ние успеем да убедим Алис...

Свивам рамене и двамата продължаваме.

— Според мен идеята може да ѝ хареса. — Сещам се за насиненото лице на Алис вчера в голямото междучасие. Тя избягва приятелите си. Спирам за секунда да си подреда мислите. — Мисля, че ще е доволна поне веднъж хората да приказват за нещо друго, не за нашите злощастия — казвам съвсем тихо.

Сам обаче ме е чул, кимва замислено. После в погледа му светва искра.

— И тогава — казва, докато двамата дояждаме сладоледа и бършем лепкавите си ръце с хартиени кърпички, — Ник може да ни пусне да го направим у тях.

— Да! — изписквам. — Сам, ти си гений!

Ник и четиримата му приятели от бандата живеят в къща под наем в покрайнините на града. Повечето къщи там са необитаеми — никой не ги е купил, нито живее в тях — затова и няма много съседи, които да протестират срещу репетициите на групата до четири сутринта или да се оплакват от дивите купони през уикендите. А тази година Хелюин се пада в петък. Така че майка ми изобщо може и да не разбере.

— Знам, знам — скромничи Сам. — Какво да ти кажа, просто съм блестящ.

Двамата се хващаме за ръце и пресичаме пътя, за да избегнем ято видимо разгневени лебеди. Платната на яхтите при устието на реката тихо плющят на вятъра. Когато стигаме края на пристана, заварваме там група деца, които разчертават по паважа с цветни тебешери квадратите за игра на дама. В небето кръжат чайки и май на всяка пейка има по някоя двойка, която се целува. Стигаме чак до самата вода, сядаме на каменния вал, който гледа към простора на Атлантика, и Сам започва да си подсвирква една от моряшките песни на Беа — доста неприлична пиянска песен, — а аз се смея и му викам пиян моряк.

— Ще трябва да си купя по-хубава шапка — казва той и докосва непокритото си теме, сякаш там има шапка. И сигурно не би останал гологлав, ако майка ни беше видяла да излизаме тая сутрин; но и без това сме навлечени с прекалено много дрехи в това необичайно топло време — с тежки кубинки, с шалове, с по два пуловера един върху друг. Трудно е да се отърва от гласа на майка, който кънти в главата ми,

дори когато нея я няма. Ако не съм достатъчно навлечена, я чувам как казва: *Нали ще сложиш още един пуловер, Кара? Иначе направо ще си намериш смъртта навън.*

— Вярно — казвам на Сам. — Един умел моряк има нужда от прилична моряшка шапка. — Прокарвам пръсти в хоризонтална линия по предницата на жълтия си пуловер. Ръката ми стига до избродирания слънчоглед. — Харесва ли ти моята раирана моряшка фланела?

— Това е най-раираната моряшка фланела на всички морета. — Сам прокарва още въображаеми райета по гърба на пуловера ми. Даже през всичките катове дрехи усещам как пръстите му гъделичат плешките ми. Прищява ми се да се притисна към тях.

— Трябва да си намерим и девойки — казвам. — Един моряк не си е заслужил хляба, ако на всяко пристанище не го чака по една девойка.

Сам сваля ръка от рамото ми и се опира на земята отзад.

— Аз желая само една девойка — казва и започва да тананика със затворена уста друг от моряшките напеви на Беа. После се обтяга назад, подпрян на лакти, и запява с поглед, устремен към небето. Аз оставам седнала с лице към морето.

Сам от дълго време не е споменавал за момиче, а аз тайничко се радвам, защото нашето трио си ми харесва такова, каквото е и не ми трябват усложнения. После съзнанието ми отчита, че Сам пее една от песните на Беа. *Беа? Нима харесва Беа?*, мисля си и кой знае защо изведнъж денят ми се вижда по-студен. Притискам ръце в гърдите.

— Студено ли ти стана? — пита Сам. — Защото съм готов да се обзаложа, че там долу е доста по-студено. — Той посочва към водата и прави движение, сякаш се кани да ме бутне.

Правя гримаса и удрям рамо в неговото, после двамата известно време се боричкаме наужким, сякаш искаме да бутнем другия във водата, а аз опитвам да не мисля за това как неговият съвършено дрезгав глас напява песните на Беа. Опитвам се да не мисля и защо се опитвам да не мисля за това.

Когато тръгваме обратно към спирката на автобуса, улиците са вече много по-оживени. Пред музикалния магазин някаква жена кара кученцето си да скача и да се превърта във въздуха и дори да прави задно салто под звуците на недодялан стар валс. Наоколо се е събрала тълпа от туристи и местни семейства, която ръкопляска. Кученцето е с

черно-белия костюм на тъжния клоун Пиеро^[7], по който има следи от сълзи, а дантелената яка на ситни къдри явно му е неудобна.

Продължавам да зяпам през рамо, докато Сам ме тегли напред по улицата, и внезапно се блъскам в някого. Този някой е висок и гръдният му кош издрънчава на кухо, когато се удрям в него. Опитвам да спра и да се извиня, но Сам бързо си проправя път през навалищата, а ръката му е пхната под лакътя ми. Обръщам се да огледам човека, но успявам да зърна единствено отражението му във витрината на близкия магазин. Прилича на някой от уличните артисти, които се правят на живите статуи из града, но точно него не съм го виждала по-рано. Костюмът му малко прилича на Тенекиения човек от *Вълшебникът от Оз*. Боядисан е със сребърен спрей, също и обувките, шапката, даже кожата. Преди Сам да е успял отново да ме помъкне след себе си, забелязвам странни подробности в отражението във витрината. Металният костюм на мъжа е безупречен. Явно ноктите на ръцете му са със сребърен лак и носи сиви контактни лещи. Даже бялото на очите му сивее. Създава усещането, че е боядисал в сребристо дори най-дребните болтчета на механичните си стави. Нещо в него ми се вижда познато. Започвам да ровя из чантата за дребни монети, за да ги хвърля в кутията пред него, но когато пак се обръщам, там вече няма никой. Потръпвам и бързо продължавам напред.

На половината път към автобусната спирка в една малка пряка Сам забелязва табела на магазин за парти артикули и ме повлича за лакътя натам, свивайки от главната улица.

— Сами, ще изпуснем автобуса.

— Друг ще дойде — отговаря. — Хайде да потърсим разни неща за партито.

Досега никой от двамата не е забелязвал това място. Витрината на магазина е мръсна и безлична, но вратата е широко отворена. Влизам след Сам.

Вътре сякаш попадаме в избухнал наяве детски сън. Има клоунски перуки и обръчи, прилепи и паяци, маски на вещици от силно набръчкана гума, има Дядо Коледа и великденски зайци, всякакви приспособления за първоаприлски шеги и всичко това е така безразборно нахвърляно на купчини, че сякаш всички празници на годината са наблъскани в това малко помещение.

Сам ликуващо започва да рови наоколо.

— Е, каква искаш да бъдеш на тоя маскен бал? — пита. — Каква ще си, като свалиш дегизировката? Какво има под твоята маска на човек?

Поклащам глава и вземам нещо, което зловещо напомня на препариран гарван.

— Препаратор на животни.

— Е, това определено е зловещ костюм.

Наоколо не се вижда нито собственикът на магазина, нито продавач или друг клиент, но аз все пак заставам съвсем близо до Сам и му прошепвам, че това е най-странният магазин, който някога съм виждала. В това време Сам ровичка из кош с изкуствени очни ябълки.

— Всичко тук изглежда толкова истинско.

Когато я смъквам от рафта, една от гумените маски на вещици на пипане даже много прилича на човешка кожа. Бързо я връщам на мястото и изтривам ръце в пуловера.

Според Сам обаче това магазинче е безценна находка.

— Ето — казва и ми подава чифт криле. Те все едно са взети от разтегната до човешки ръст пеперуда, на която после са откъснали крилете. Свикнала съм с обичайните летателни приспособления, изработени от жица и тюл, каквито човек може да намери в магазините за играчки или за карнавални костюми; ония с ластичните презрамки, които обикновено ти се връзват в раменете. Но на гърба на някоя рокля (това е аксесоар, който върви единствено с рокля, поне аз така си представям) тези криле биха изглеждали меки и еластични, почти жилави и като всичко останало в този магазин са прекалено реалистични, за да ми е спокойно с тях.

— Красиви са — казвам и двамата със Сам застиваме от възхита. Цветът на крилете е странно синкаво-кафеникаво-зеленикав и се променя при всяко мое движение, сякаш реагира на светлината. След миг си давам сметка откъде ми е познат този цвят: същият като очите на Сам. Връщам ги на мястото им и отстъпвам назад. — Не съм много сигурна, че тук ми харесва — казвам.

— Я не се дръж като плашлив заек — отвърща той и размахва пред носа ми черен заек играчка. — Ще ти взема тия криле. Така ще приличаш на момичето фея от твоя сън.

С известна неохота пак вземам крилете. Сещам се за момичето фея и нейните сребристи кецове. Вкъщи имам такива.

— Наистина ми харесват... — казвам колебливо. Сам обаче стои с гръб към мен. Когато се обръща, вече е с цилиндър и папийонка. — Що за място е това? — питам.

Сам клати глава. На стената зад него, сякаш облечени от човек невидимка, висят старо, проядено от молците сако, раирани панталони с черни тиранти и чифт бели гети. Когато ги посочвам на Сам, очите му светват.

— Водевилно зомби? — предполага той.

Поклащам глава.

— Мъждукащо момче привидение от ням филм.

Когато схваща, че говоря за момчето от съня си, той смаяно поклаща глава.

— Това не е магазин за карнавални костюми — казва, — а истинско вълшебно магазинче.

Завъртам се в кръг, оглеждайки се за продавач сред бъркотията.

— Магическо магазинче — поправя се Сам.

В мига, в който зървам нещо като старомоден касов апарат върху една маса в дъното на магазина, иззад посипана със звезди завеса се появява възрастна жена. Сивата ѝ коса е сплетена на плитки, усукани около главата като в някоя средновековна картина, а тялото ѝ е увито в разноцветни шалове. Зад гърба ми Сам промърморва нещо като „ама, разбира се“, което според мен ще рече, че тази дама напълно подхожда на обстановката в магазина.

Започваме да си проправяме път натам през рафтовете, сандъците и кошове. Зад масата, където е касовият апарат, има стойка с окачени на нея рокли. Тутакси хвърлям око на една от тях. Тя е зеленикавокафява на цвят и като че ли е направена от морски водорасли и още мокра рибарска мрежа. Край нея виси друга, сякаш ушита от листа и горски мъх. Цялата настръхвам. Свалям роклите от стойката и мълчаливо ги показвам на Сам.

Знам, че едва ли ще се сети за другите две подменени момичета от съня ми, но на него веднага му хрумва за Беа и Алис.

— За Алис и Беа ли са? — пита. — Перфектно!

После взема роклите от ръцете ми и ги подава на възрастната жена, заедно с крилете, цилиндъра и даже гетите. Жената не проронва и дума, докато сгъва покупките и ги слага в две големи хартиени торби. След това натиска някакви копчета по стария касов апарат и

надрасква цената върху парче хартия. И все се усмихва, докато излизаме от магазина. На тръгване се обръщам да видя името на магазина, за да го запомня за някой друг такъв случай, но над вратата няма никаква табела и не мога да различа магазинчето сред останалите вежди малки постройки по улицата.

Спирам насред пътя и бързо правя снимка с телефона. В автобуса показвам снимката на Сам. Увеличаваме я колкото позволява дисплея на телефона и най-накрая успяваме да различим някакъв манекен с роба на маг зад една от витрините по уличката.

— Ето го. — Сам ми сочи пурпурната завеса със звезди.

Аз обаче съм по-заинтригувана от жената с разноцветните шалове, която стои зад витрината и гледа право в мен. Зад нея, почти скрит в сянката, има някой друг. Безмълвно посочвам тази фигура на Сам. Тя е размазана, но въпреки това не може да има съмнение. Това е Елси.

[1] Бивш затвор в Ирландия, превърнат в исторически музей. — Бел.прев. ↑

[2] Според народните вярвания дете, което феите тайно са подхвърлили на родителите, като са взели тяхната рожба още в ранно детство (мит.). — Бел.прев. ↑

[3] Детски роман на Франсис Бърнет от 1911 г. за лечебната и мистична сила на природата. — Бел.прев. ↑

[4] Американска писателка (1932–1963), известна най-вече със своята поезия. — Бел.прев. ↑

[5] Роман на американския писател Джек Керуак, „Библията“ на бийт-поколението. — Бел.прев. ↑

[6] Английски кинорежисьор, продуцент и сценарист, създател на психологическия трилър. Сред най-известните му филми са „Птиците“, „Психо“, „Шевет“. — Бел.прев. ↑

[7] Персонаж от комедия дел арте. — Бел.прев. ↑

В понеделник сутринта преди часовете отиваме в библиотеката. Снимката на магазина с маскарадните костюми е запаметена в телефона ми и ми се ще да разбера какво има да ни каже Елси по този въпрос. Разказала съм предварително всичко на Беа. Докато вървим към библиотеката, тя е необичайно мълчалива.

Около будката за тайни в библиотеката се е събрала малка тълпа. Това обикновено се случва след някое шумно парти на шестокурсници (тогава будката се превръща в нещо като изповедалня за тия с разбитите сърца, за безнадеждно влюбените, за махмурлиите и отчаяните) или когато местен вестник публикува материал за самата будка („Онлайн артпроект на ученици за колективна взаимопомощ“ или „Свързани чрез неизказаното: юноши, тайни и изкуство“). Когато навалищата се разотива, двете с Беа приближаваме, но също като и в петък Елси я няма на обичайното ѝ място пред древната пишеща машина.

— Къде е Елси? — питам момичето, което е заело нейното място. Името му е Ким Бренън, приятелка на Алис с права лъскава коса и идеално изтеглена очна линия. Малко съм изненадана да я видя тук: приятелите на Алис обикновено не са почитатели на библиотеката.

— Коя? — пита Ким.

— Елси. Момичето, което обикновено е в будката.

— А! — Ким свива рамене. — Нямам идея.

— Но тя винаги е тук — обажда се Беа.

— Но не и днес — отвръща Ким. — Очевидно.

— Е, знаеш ли поне къде може да я открием?

Ким поклаща глава.

— Каза ли ти нещо, когато те остави в будката?

Ким започва да заплита косата си на плитка.

— Г-ца Бърн ме помоли днес аз да поема будката. Предполагам, че може да питате нея. — Тя стяга края на плитката с оръфано ластиче.

Щом я пуска обаче, то веднага се изхлузва. — Но едва ли ще ви каже нещо. Съмнявам се, че е наясно кой точно би трябвало да върши тая работа. — Тя неопределено посочва към кутията с тайни. — За учителка е доста странна.

Беа се обляга с лакти върху масата пред Ким и добива зловещото изражение на дърта вещица.

— А не сме ли същите и всички ние? — произнася само с дъх. Винаги ме изненадва как Беа успява да каже или направи точно онова, което според нея изисква моментът. Ким обаче не изглежда особено впечатлена. Приятелите на Алис не са много напласнени от Беа.

— Искаш ли да оставиш някаква тайна? — леко нетърпеливо пита Ким.

Беа поклаща глава, сякаш иска да каже, че няма защо да споделя скришом своите тайни — целият ѝ живот е като на длан, заедно с тайните. Затова не ѝ е нужна анонимността на напечатания текст и прикритието на малката дървена кутия.

Аз сядам пред пишещата машина, а Ким разгъва папките, които ми осигуряват уединение и ме изолират както от нея, така и от останалите в библиотеката. Прокарвам пръсти по клавишите. Дългият клавиш на интервала е протрит по средата от толкова много пръсти. Дървената кутия с тайни е на пода край мен. През отвора успявам да надникна как започва една от тях. Там се казва: *Изневерих на гаджето и не съжалявам*. Мога само да се догаждам за съдържанието на бележката отдолу, в която май става дума за липсата на вяра в Бог. Гледам втренчено празния лист пред себе си, докато Беа прави комплименти на Ким за съвършената ѝ очна линия. *Искаш ли да оставиш някаква тайна?*, пита Ким, но аз не мога да реша точно коя от всичките си тайни да избира.

Зяпам пишещата машина, а в главата ми е бяло поле. Пиша: *Боя се, че нямам никакви тайни*. Поглеждам Беа и се сецам как Сам си тананикаше нейните песни на пристана. После отивам на нов ред и пиша: *Боя се от моите тайни*. След това се замислям за сезона на злополуките, за картите на Беа и тревожното лице на Елси на всички мои снимки, отново отивам на нов ред и леко трескаво записвам: *Боя се от тайните на всички останали*. Пръстите ми за малко не се заклещват в дупките между клавишите.

Когато поглеждам листа, установявам, че съм направила грешка: върнала съм се в началото на реда, както се пише на компютър, но вместо да изтрие предходното изречение, машината е написала второто върху него, а третото — върху първите две. Тайната ми не се чете. Въпреки това сгъвам листчето и го пускам в кутията.

И тъй като има още няколко минути до биенето на първия звънец, оставям Беа и Сам пред кабинета по английски и отивам при г-ца Бърн в кабинета по изкуство. Заварвам я да подготвя малкото студио за първия час.

— А, Кара — посреща ме тя, когато най-накрая успявам да привлека вниманието ѝ. — Как е майка ти?

Г-ца Бърн купи няколко от графиките на майка ми и само заради това знае коя съм; в четвърти курс изкарах една седмица на курс по изкуство, за да разбера дали искам този предмет да фигурира в дипломата ми, но скоро се отказах за всеобщо облекчение. Майка ми може да е художник, но аз умея да рисувам само човече с глава и тяло от кръгчета и чертички за крайници.

— Както винаги — отвърщам, стараейки се да не мисля как майка ми развинтваше и смъкваше лавица след лавица оная нощ. Тръскам глава и питам г-ца Бърн дали знае къде е Елси и дали утре ще бъде на училище.

— Елси, Елси — повтаря разсеяно тя, сякаш не е много сигурна за кого точно става дума. В същото време е навряла глава в шкафа с материали и рови из него. — А, ето го — промърморва и измъква руло паус.

— Елси. Будката за тайни — опреснявам паметта ѝ. Чудя се дали за всички художници е присъщо да са толкова отвеяни.

— А, да, някой ме питаше за същото онзи ден — отвърща тя, пъхайки отново глава в шкафа. — Пратих една шестокурсничка да се заеме. Тази... как ѝ беше името... Кейт?

— Ким.

— Разбира се, че е Ким, извинявай.

— Ясно. — Привеждам се към шкафа, сякаш това би ѝ помогнало да ме чуе по-добре. — Само че аз не търся Ким, а Елси. Обикновено тя е в будката за тайни.

Телефонът на г-ца Бърн започва да звъни откъм другия край на стаята.

— Проклятие — мърмори тя. — Съжалявам, Кара, трябва да вдигна, очаквам обаждане. — Когато тръгва към телефона, помъква и кутия с бои със себе си.

— Разбира се, но поне не знаете ли дали Елси е болна и кога ще се върне?

— Елси? — повтаря тя и бърчи вежди. — О, ами не, боя се, че не знам.

— А знаете ли къде живее? — питам.

Г-ца Бърн стига до катедрата, като продължава да ме гледа с леко смутено изражение, сякаш не е съвсем наясно какво точно я питам.

— Не — отговаря, вдигайки телефона. — Не знам. Но съм сигурна, че някоя от нейните приятелки би могла да ти даде адреса. Или номера на мобилния.

Благодаря на г-ца Бърн, като не смятам за необходимо да уточнявам, че Елси няма никакви приятелки, нито мобилен. Поне аз никога не съм я виждала с мобилен телефон, което е твърде необичайно за училище, пълно с манияци, които в часовете тайно пишат есемеси под чина и пускат музиката да гърми от телефоните им през голямото междучасие.

Вмъквам се в часа по английски точно когато звънецът бие и заемам обичайното си място до Беа край прозореца. Сам е на чина зад нас, сам.

— Е? — пита Беа, докато г-н Конъли призовава класа да запази тишина.

— Нищо. — Стоварвам учебниците върху чина с глух удар. — Нищичко.

Сам се надвесва толкова напред, че дъхът му ме гъделичка по врата.

— Не ти ли каза поне защо отсъства?

Извързвам се леко назад и разпервам ръце.

— Явно тя изобщо не помни коя е Елси, какво остава да знае къде може да е. — Усещам как някъде под гръдната кост се образува възел. Имам чувството, че от нерви всичко ми трепери.

Беа дъвче върха на химикалката.

— Май Ким ще се окаже права — казва. — Трябва да си признаем, че г-ца Бърн е доста отвееяна.

Мрачно свивам устни.

— Това едно на ръка. Но... ми е някак тъпо. От години не съм говорила с Елси — нито съм се сеццала за нея — а ето че около нея витае една огромна въпросителна, и то *точно* в момента, когато изчезна.

— Кара — спокойно се намесва Сам, — минали са едва три дни. Помисли си само. Сигурно лежи вкъщи с настинка.

— Така е. — Нервният възел е заседнал като огромен залък, който не мога да преглътна. Думите му ме подсещат за Алис. *Според мен за всичко си има рационално обяснение.* — Просто искам да поговоря с нея.

— Значи тогава утре ще поговорим с нея.

— Да, ама...

Отпред, пред черната дъска, г-н Конъли шумно се кашля. Няколко души от класа започват да хихикат.

— Кара? — казва той с тон, сякаш не ме вика за първи път.

— Съжалявам, да? — Изотзад се разнася още по-силен смях. Усещам как Беа се извърта на мястото си, за да види кои точно са тия.

Г-н Конъли въздъхва отчаяно.

— Бих искал да се върнеш при нас, моля — уморено казва той. — Часът започна и очаквам да прекратите личните разговори. Ще ви помоля също да спрете с това хихикане отзад, г-н Джоунс. Наистина не виждам какво му е смешното.

Беа се обръща напред с доволна усмивчица.

— И така, Кара — обявява на висок глас г-н Конъли с изражение на чисто и непокуварено понеделнишко утро, — както вече казах, бихте ли започнали от четвърто действие, първа сцена, за да видим какво има да казва това окървавено дете призрак за бъдещето на тана на Кодор.

След като всеки от нас тримата прочита по един откъс от „Макбет“^[1] и идва ред на Стивън Джоунс от последния чин, а г-н Конъли изглежда така, сякаш с радост би убил някой от учениците си срещу чаша кафе, аз преценявам, че вече е безопасно съвсем лекичко да се наклоня към Беа. Тя дращи нещо в тетрадката и очевидно не обръща внимание на каква гавра е подложено Шекспировото слово на един от последните чинове.

— Донесе ли поканите? — питам я крадешком.

Двамата със Сам още вчера сме разказали на Беа по телефона за моята идея за маскен бал и оттогава говорим само за това. Даже Алис

смята хрумването ми за страхотно, най-вече защото Ник може да ни предостави къщата си за партито. Роклите, които двамата със Сам купихме за нея и за Беа, паснаха идеално. Снощи Алис пробва нейната и направо се разсмя от удоволствие колко добре ѝ стои.

Като ме чува, Сам проточва врат напред.

Г-н Конъли ни поглежда остро и ние се смълчаваме за кратко, докато Ема Макнамара срича своя откъс. Беа тихичко измъква тетрадка, която явно е посветена изцяло на партито. Прелиства няколко страници със скици на маски и компилация от песни, с които да озвучи купона. Зловещи фолклорни песни за вещици, напеви за удавени моряци, черни котки и среднощни танци със замаяна от уиски глава. После Беа вади купчина украсени с дантела луксозни покани, които явно е изработила със собствените си ръце.

— *Сърдечно ви каним на маскен бал „Черна котка, уиски и луна“* — започва да чете тя с благоговееен тон. — Всички знаменити партита трябва да си имат име.

Сам се протяга и разрошва и без това чорлавата коса на Беа.

— Идеално — казва.

Усмивката, с която я дарява, остава горчив привкус в устата ми.

Преди последния час Сам ме подсеща, че имаме извинителна бележка от майка да не участваме в лабораторните опити по химия този месец. Учителката по химия, г-жа Дилейни, клати неодобрително глава, но връща бележката на Сам и ни освобождава от часа, а ние изоставяме Беа, която седи пред редица със спиртници, над които се вият високи бледи пламъци.

Тази сутрин Сам прещипа пръста си на вратата на гардеробчето. Сега нокътят му е посинял и е целият на петна. Притискам силно с длан синините по лявата си ръка. Болката избухва като пламък. Докато се спускаме към реката, Сам с половин уста се жалва, че с тия отсъствия ще изкараме слаби бележки на лабораторните упражнения този срок, но аз тайничко се радвам, че съм далече от неуравновесените химикали и открития пламък.

По средата на пътя към нас се препъвам и едва не падам по очи, но Сам ме подхваща и ме изправя на крака. Бинтованият му пръст е загрубял и леко подпухнал на мястото, където го прещипа вратата на гардеробчето. Внезапно се сещам за куклата в капана за мишки, която приличаше на Елси.

— Искам да ти покажа нещо — дръпвам Сам за ръката и ние тръгваме обратно към града покрай реката, чак до големия каменен мост, от който рибарите хвърлят въдици през лятото. Там срещаме семейство с две малки деца, които идват откъм отсрещния бряг. Чантите на децата са големи почти колкото тях самите, но те препускат, сякаш изобщо нямат товар на гърба.

— Защо не минахме по нашия мост? — пита Сам.

— Той падна — отвърщам просто. Сам само ме поглежда втренчено, но нищо не казва. Прекосяваме моста и тръгваме покрай брега на отсрещната страна на реката.

— Значи не си била наблизо, когато мостът падна, така ли? — пита горчиво Сам.

Трепвам.

— Точно там бях — признавам. — Но не казвай на мама.

Сам спира за секунда и стиска очи.

— Добре съм — казвам му и го подръпвам за лакътя да продължим към гората.

Сам върви до мен, но изражението му е странно. Казва нещо, но е толкова тихо, че не го чувам. После си прочиства гърлото.

— Е — продължава с нормален глас, — къде отиваме сега?

Пътьом му разказвам за мишия капан, за куклата, която изглежда досущ като Елси, и как е била заложена като примамка вътре.

— Сигурно ще ти се види откачено, но според мен тя самата я е заложила там. Просто не разбирам защо.

По погледа на Сам не личи, че ме мисли за луда и това ми действа доста успокоително.

— Покажи ми я — просто казва той и аз соча през дърветата към полянката, като обяснявам, че е съвсем наблизо.

Щом стигаме полянката, двамата се заковаваме на място с втренчени погледи.

— Същото ли беше, когато дойде за последно? — прошепва Сам.

— Не — отвърщам също шепнешком. Не съм съвсем сигурна защо шептим, но така ми се вижда редно. Около полянката, провиснали от клоните на всяко дърво, се люлеят талисмани, на които им викат капани за сънища. Може да си ги купиш на всеки съботен базар в Голуей: замрежени с цветни конци малки обръчи, от които

висят нанизани с мъниста и пера. Има поне петдесетина, всеки с различна форма и цвят. Полюляват се на височината на човешки ръст.

— Що за място е това? — Сам посяга сякаш да докосне един от капаните за сънища, но после отпуска ръка.

Усещам как в гърлото ми засяда буца. Едва мога да дишам. Сърцето ми блъска в ребрата и кожата по ръцете ми настръхва.

— Елси го е направила. — Започвам да се въртя в кръг, а дърветата препускат около мен, докато накрая капаните за сънища се превръщат в размити петна. Чувствам как сърцето ми думка в ушите.

— Но защо?

— Не знам. — Спирам да се въртя и затварям очи. Трябват ми няколко секунди, докато си възвърна равновесието, докато дишането ми се успокои и възстановя нормалния си пулс. Хващам Сам за ръката и го повеждам към храсталака, където открих капана. Разгръщам клонките и вече можем да го видим съвсем ясно: обикновен капан от дърво и тел, върху който седи малка кукла.

Сам се разсмява, но този смях е по-скоро недоверчив, отколкото весел.

— Коя е тя?

Сърцето ми сякаш пада в петите.

— Не знам — отговарям.

[1] Трагедия от Шекспир. — Бел.прев. ↑

Елси е изчезнала безследно.

Нямам представа откъде го знам, но съм почти сигурна, и то не само защото не се появява на училище във вторник сутринта. Според Алис сигурно си лежи вкъщи с настинка или е на гости у роднини, но щом вляза в библиотеката и видя Ким на нейното място в будката за тайни, нещо в мен се преобръща и ми подсказва, че никога повече няма да се върне.

Насред часа по ирландски Алис ми праща есемес — почти всички нейни приятели били потвърдили, че ще дойдат на маскения бал „Черна котка, уиски и луна“. *Страшно харесаха поканите — пише. — Престани да се вманиачаваш за Елси и се концентрирай върху партито.*

Според Алис прекалено драматизирам. Преди седмица сигурно и Сам щеше да е на същото мнение, но след като видя снимките и капаните за сънища по дърветата на полянката, нещо го накара да размисли. Вече ми вярва.

И през ум не ми е минавало обаче, че Беа може да не ми повярва. В часа по френски седим най-отзад и тя вади картите. Г-жа Маккартни ни е дала тест за четивна грамотност и сега проверява домашни на катедрата отпред. Около нас съучениците ни шушукат, шумолят със страниците, химикалките чегъртат върху бланките за теста или върху листчета с бележки, които тайно ще бъдат предавани от ръка на ръка чак до другия край на стаята до човека, за когото са предназначени; дочува се музика от скритите под косата слушалки, подметки тропат ритмично по чиновете, столове се отместват назад, краката им скрибуцат по пода.

— *Тишина*, моля — нарежда г-жа Маккартни, без да вдига поглед от тетрадките. Шумът в помещението намалява с една степен.

Беа разстила картите върху чина. Питаме ги за Елси, като междувременно прекъсваме на всеки няколко минути, за да попълним по някой отговор в бланките за теста.

— Коя е тя, къде е тя, какво иска? — мърмори Беа, докато обръща върху чина поредната карта с едно приглушено *шляп*.

— И каква работа има с нас? — добавям шепнешком, като от време на време поглеждам преподавателката, да се убедя, че все още е погълната от домашните. *Philippe prefere du velo que la voiture parce que cela est mauvais pour l'environnement*^[1], попълвам разсеяно.

— Какъв е нейният дял в нашата история? — тихо пита картите Беа. Обръща ги една по една. После притихва.

— Какво казват? — Сам кима към картите.

— Казват — бавно отвърща Беа, — да имаме доверие.

— На Елси ли да имаме доверие? — Изоставям теста и кривя врат, за да погледна картите от позицията на Беа.

— На Елси, на себе си, един на друг да се доверяваме. — Беа опира брадичка о склучените си длани, пръстите ѝ едва докосват бузите. — В момента Елси преминава през нещо — нещо, с което не може да се справи сама. Има нужда от нашата помощ, за да открие пътя към дома.

— Казах *тишина* — внезапно се провиква г-жа Маккартни от другия край на класната стая. Беа бързо покрива картите с папката си, но г-жа Маккартни изобщо не е благоволила да вдигне поглед.

— Но защо я има на всички мои снимки? — просъсквам на Беа. — Преследва ли ни?

Беа поклаща глава.

— Не знам. Виждаш ли тази карта? — Тя посочва карта с десет звезди, които сияят над един замък. — „Десет от монети“. Означава, че тя е като огледало.

— Огледало ли? Огледало на какво?

Беа накланя глава на една страна, после така я разтърсва, че почти цялата ѝ коса пада на едното рамо.

— Не знам — повтаря. — Мога да кажа само, че ѝ е трудно да приеме.

— Е, ученици — обявява г-жа Маккартни, като се надига от стола, — щом сте готови, предайте листовете с теста напред към първите чинове и отворете учебниците.

Успяла съм да отговоря само на половината въпроси и то най-вероятно погрешно, но въпреки това предавам теста на момичето отпред.

— И къде е тя сега? — питам Беа.

Беа обръща карта, на която има четири жезъла, забити в земята под формата на четириъгълник.

— У дома или на място, което приема за свой дом.

Сам оглежда пълната класна стая. Тестовете преминават от ръка на ръка към първите чинове, а учениците шушукат, докато вадят учебниците. Лъчите на утринното слънце струят през мръсните прозорци.

— Определено не е тук, това поне е сигурно.

— И какво правим сега? — питам.

Г-жа Маккартни отново призовава класа да запази тишина и казва на коя страница да отворим учебниците, но думите ѝ минават покрай ушите ми.

Беа обръща една от картите с лице към мен. На нея три звезди са увиснали над арка.

— Три от монети — казва тя. Посочва себе си, Сам и мен, после отново трите звезди на картата.

— Ние работим заедно, имаме си доверие един на друг. Ще я открием — казва.

— И как по-точно ще стане това? — обажда се Сам.

Очите на Беа започват да искрят като море.

— Имам идея.

Високият глас на г-жа Маккартни рязко я прекъсва.

— Г-це Морис — обръща се тя към мен. — Г-н Фейгън. Ако г-ца Кивлан ви разсейва със своите магьоснически заклинания, може да се преместите отпред.

Беа бързо скрива картите, но вече половината клас се е обърнал назад, хили се и зяпа.

— Извинете, г-жо Маккартни — промърморваме в един глас.

Г-жа Маккартни се обръща към Беа.

— Г-це Кивлан — казва, — това не е „Хогвортс“^[2], а сме в час по френски за пети курс. Затова сега дайте тон за песнопението на неправилните глаголи.

Целият клас избухва в смях. Може би само си въобразявам, но смехът днес като че ли не е толкова злобен като друг път. Сигурно магическите заклинания изглеждат някак по-привлекателни, щом ония, които се занимават с тях, са поканили всички на бал по случай

Хелоуин, където ще присъстват и най-известните шестокурсници. Беа ми се усмихва крадешком, докато отваря учебника.

След края на часовете сме седнали на парадното стълбище и чакаме училището да се опразни. На паркинга пристигат коли, после си заминават (тази на майка ни обаче не е сред тях; тя ще работи до късно в студиото, но звъни на всеки половин час да се увери, че всички сме добре опаковани и защитени, не скачаме в някоя река и не режем с ножици). Учениците се разотиват по домовете на групички от по двама — трима. Отпред, на шосето, училищните автобуси пухтят и пуфкат, докато чакат всички да се качат. Покрай нас минават с тропот учителски токчета. Братчета и сестричета се надвикват, кучета лаят, вятърът свири. Нашето проточило се сиромашко лято върви към своя край.

Докато чакаме, към нас се присъединяват Алис, Ким и още няколко техни приятели: Ниъф, гаджето ѝ Джо, неговият брат Мартин, който ни е връстник, и Карл Галахър, суперпротивният доверен приятел на Тоби Хийли. Карл се настанява на най-горното стъпало и бие на очи, че сяда плътно до Беа, но тя изглежда, не му обръща внимание. Няма как да не ми мине през ум, че никой не сяда толкова плътно до мен. Поглеждам Сам, който е от другата страна на Беа. После свеждам поглед.

Всички приказват само за маскения бал „Черна котка, уиски и луна“. Само заради това приятелите на Алис проявяват към нас снизхождение, мисля си, но все пак ми харесва да сме заедно.

— Имаш ли „Металика“^[3] в плейлистата? — обръща се Карл към Беа. — Ще ви трябва нещо и от старата школа за хелоуинския микс. Ами „Пинк Флойд“^[4]? „Гънс Ен Роузис“^[5]? Чакай да ти пусна няколко парчета, които според мен ще ти харесат.

Джо, който не изглежда особено впечатлен от внезапния интерес на Карл към Беа, разпитва Алис за пиенето.

— Как мислиш, дали Ник ще ни зареди с бира за партито? Така де, аз имам фалшива лична карта, но ще е яко, ако и той може да ни вземе пиячка — човек никога не знае кога ще се натресе на някой съсед в магазина за алкохол.

Но преди Алис да успее да отговори, телефонът ѝ звъни.

— За вълка говорим... — подмята Джо.

Докато Алис се дръпва настрани, за да може да говори с Ник, Ниъф и Ким обсъждат костюмите.

— Чух, че Клода Донъхю щяла да бъде зайче — диадема с дълги уши и пухкава опашка.

Ким изсумтява.

— Зайче! И то на маскен бал! Тя не схваща ли, че това *не е* някакво си тъпо и старомодно хелюинско парти?! Точно там е цялата работа!

— Нали и аз това казвам.

Беа изважда укулелето и тихо започва да припява. По релсите оттатък училищния двор преминава влак. Малко по малко паркингът опустява. Скоро наоколо се мотаят само неколцина изостанали, директорката, хора от канцеларията, един-двама учители и шепа ученици, които са или наказани да останат след часовете, или чакат за извънредните занимания.

— Е, чао тогава — казва Карл и се изправя да си ходи. — Отиваме в университетското барче — там има вечер „микрофонът е ваш“. Не е ли яко да се направим на колежани!

— Страхотно ще бъде — откликва Мартин. — Ще седим и ще си приказваме за лекциите по философия...

— Фасулска работа — прекъсва го Мартин. — Просто дрънкай глупости и гледай да ги говориш с претенцията на авторитет.

— Покрай това ще изпия една-две бири и ще изсвирия няколко парчета. Е, момчета, идвате ли?

— Звучи страхотно — отговаря Сам. И се обръща към нас. — Нали Мелани ще остане до късно в студиото? Значи после може да се приберем с нея.

Поглеждам го изразително в смисъл *Не помниш ли плана?*, но не мога да го виня, че иска да изкара една вечер със звездната компания на училището.

— Двете с Беа трябва да свършим една работа — казвам мъгляво. Беа кимва и Карл добива леко разочарован вид. — Следващият път обаче идваме със сигурност.

— Значи нови магии — подмята Мартин, който учи френски с нас. После размахва ръце, сякаш прави заклинание, но усмивката му е закачлива.

— Точно така — отвръща Беа с лукава усмивка. — Ще танцуваме голи около кладата и ще принасяме в жертва девственици. Наемаш ли се за доброволец?

Физиономията на Мартин посърва.

— Може би следващия път — казва малко резервирано.

Скришом ритам Беа. Тя разперва ръце, сякаш иска да каже: *Какво толкова!*

Алис неодобрително цъка.

— Беа, дръж се прилично с хлапетата — нарежда ѝ, а Мартин и Джо се разсмяват.

Беа намига на Алис и разтърсва къдрици.

— Е — продължава Алис, поглеждайки телефона си, — имам среща с Ник в центъра след час, така че ще дойда заедно с вас с автобуса.

— Тогава доскоро. — Сам ни прегръща двете с Беа за довиждане и тръгва след Алис и приятелите ѝ към автобусната спирка.

Проследявам ги с поглед, докато Беа не ме дръпва. Въздъхвам.

— Сега ще е най-добре да намерим каквото търсим — казвам. — И дано си е струвало цената да пропуснем купона.

Двете с Беа се промъкваме обратно в училище. Беа проточва врат и надзърта през релефното стъкло на прозорчето над вратата към една от класните стаи, които се използват за занималня. Тихичко подсвирва и бързо скрива глава. Двете се кискаме и хукаме по коридора да се скрием зад ъгъла. След няколко минути от стаята излиза Тоби Хийли.

Освен че е може би едно от най-красивите момчета в училище, Тоби е също и син на секретарката. Алис някак успя да го убеди да задигне от майка си ключовете за канцеларията и да ни ги даде. Представа нямам как го е постигнала — Тоби не е от тези, които нарушават правилата.

Докато той върви припряно към нас, отново усещам онова нервно пърхане в стомаха — дали защото предстои да проникнем като престъпници в канцеларията, или пък е от сърдечно вълнение, защото Тоби е от момчетата, които приличат повече на филмов герой, отколкото на реален човек. А някакво тънко гласче в дебрите на моето съзнание се пита дали — само хипотетично — не ни помага, защото изпитва някакъв бегъл интерес към мен. Забелязала съм как

напоследък ми се усмихва и ме поздравява по коридорите, но то може да е само защото съм сестра на Алис.

Тоби хвърля поглед през рамо и завива зад ъгъла, където го чакаме ние.

— Е — казва, — г-ца Дилейни си мисли, че съм до тоалетната, така че трябва да побързам. — Измъква връзка ключове от вътрешния джоб на самото си. Подава ни ги, но дръпва ръка малко преди Беа да ги сграбчи. — Всъщност за какво ви трябва?

— Не ти влиза в работата — отговаря Беа.

Той я измерва с поглед.

— Нали ви е ясно, че заради това мога сериозно да загазя?

Беа подбелва очи.

— Не драматизирай чак толкова — отговаря му тя, а аз си мисля, че е странно да чуеш нещо подобно точно от устата на Беа.

Тоби промърморва нещо под нос, което звучи като *вещица*.

— Просто търсим телефона на един човек — бързо се намесвам.

— Това има ли нещо общо с маскения бал в петък?

Изведнъж ме хваща страх. Знам, че Алис е поканила приятелите си, но нямах представа дали Тоби ще дойде.

— Да — отговаря категорично Беа. — И е много важно.

Тоби изглежда заинтригуван, но не задава повече въпроси.

— Екстра — казва само. Подава ми връзката ключове и посочва кой е за канцеларията. — Пуснете ги в моето гардеробче, като свършите — казва. — Номер 503 пред кабинета на г-н Конъли. — После ни се усмихва бегло. — Е, доскоро — казва и ми намигва, преди да забърза обратно.

Двете с Беа се споглеждаме; тя едва успява да потисне усмивката си, когато ѝ подавам точния ключ. Стараем се да приключим колкото се може по-бързо. Кантонерките скърцат, а ние сподавяме смеха си. Беа ми прошушва, че сме извадили късмет, защото нашето училище все още е в каменната ера — документацията на другите училища отдавна вече е в компютрите и е защитена с пароли; тук обаче държим досиетата на учениците в кантонерки, които даже не се заключват. Това е едно от предимствата да живееш в малко градче наред нищото, графство Мейо: нас двайсет и първи век още не ни е застигнал.

— Как ѝ беше фамилията? — пита Беа, докато прехвърля подредените по азбучен ред папки.

Отварям уста да отговоря, после свивам вежди.

— Напоследък нещо ми се губи — казвам. — *Знам*, че я знам. — Вбесена разтърквам чело. — Пробвай на М.

Беа прехвърля няколко папки, после триумфално измъква една.

— Открих я!

Досието на Елси е лекъосано с чай, точно върху фамилията. Картонените корици са залепнали — сигурно чаят е бил със захар и мляко и като е засъхнал, се е превърнал в лепило, — но за късмет необходимата информация е на предната корица. Беа набързо си записва адреса и телефона в тетрадката за домашно и се прокрадваме обратно в коридора като истински бандити, притичвайки ниско приведени покрай прозорците на класните стаи.

След като вече сме изхвъркнали от училищната сграда и сме притичали през паркинга оттатък оградата, изиграваме танца на победата. Препускаме и подскачаме по тревата покрай шосето, а щом стигаме черния път извън града, разперваме ръце и се въртим в кръг като пумпали. Униформените ни поли се разтварят като карирани камбанки.

Останали без дъх се тръшваме край пътя близо до реката и Беа измъква телефонния номер на Елси. Подава ми го без да каже дума, а аз вадя телефона си и го набирам. Всичко се случва много бързо. Над главите ни шумолят дървета и чуруликат птички. В полето блее овца. Във въздуха намирисва на дъжд. Долепям телефона до ухото си и притаявам дъх. Минава известно време, докато започне да звъни, после телефонът ми издава едно жално *пий-бип-бип* и връзката прекъсва. Беа ме наблюдава с очакване. Поклащам глава.

— Телефонът ѝ или е изключен, или това не е нейният номер.

Кой знае защо имам чувството, че потъвам.

Беа изглежда разочарована. После сяда с изопнат гръб.

— Тогава да отидем у тях — предлага.

— *У тях?*

— Че защо не? Ако Алис е права и тя лежи с настинка вкъщи, тогава може да ѝ занесем бисквити и кутия чай от лайка, за да разберем как се чувства.

Представям си Елси като малката вуду кукла^[6] върху мишия капан.

— Знам ли... — казвам тихо.

— Хайде де, Кара — подканва ме Беа. — Дай само да се отбием да видим дали е добре и да я поканим на партито. Може пък да се зарадва на неочаквани гости.

Поглеждам към отсрещния бряг на реката, където шумолят дърветата. Мисля си за снимките, които принтирах, и за всички въпроси, които напират в мен. Обръщам се към Беа и се усмихвам широко.

— Дадено — казвам, а тя протяга ръка към тетрадката с адреса на Елси. — Давай да намерим Елси.

[1] Филип предпочита колелото пред колата, защото тя е по-вредна за околната среда (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Училище за магия и вълшебство, описано в книгите на Дж. К. Роулинг от поредицата за Хари Потър. — Бел.прев. ↑

[3] Американска хеви метъл група. — Бел.прев. ↑

[4] Британска рок група, станала известна със своята прогресив и психеделична музика. — Бел.прев. ↑

[5] Американска хардрок група. — Бел.прев. ↑

[6] Според легендите вуду магията, която цели поразяваща болка, но без видима телесна повреда, се изпълнява чрез вуду кукла от глина, пластилин или плат на този, на когото трябва да се навреди. — Бел.прев. ↑

Когато пристигаме на адреса, Беа направо не може да повярва на очите си.

— Сигурно има някаква грешка.

Тръгнали сме по пътя покрай реката в противоположната посока на нашия дом, минали сме покрай жилищни квартали и вилни зони, покрай полета с овце, крави и коне, покрай големи модерни постройки като тази, където живее Беа, и покрай малки къщурки със сламени покриви като тази на Грейси, приятелка на майка ми, която тя си купи и ремонтира преди няколко години. Сигурно сме отминали последната от тях преди пет минути, а следващата е далече напред, оттатък бента, скрита от дърветата. Иначе навсякъде наоколо е само голо поле.

Сега стърчим тук и наблюдаваме къщата откъм пътя. Тя е огромна, повече прилича на имение от стар исторически филм. Има големи еркерни прозорци и портал, поддържан от колони. Прозорците обаче са изпочупени, а порталът се е килнал. В пукнатините на рамките на прозорците е поникнал бръшлян, който лека-полека яде стените.

— Нали те видях как преписа адреса.

Беа поклаща глава.

— Сигурно съм го разчела погрешно.

Това не е къщата на Елси. Това не е ничия къща, или поне от дълго време насам тук явно не живее никой. През цялото време сме следвали реката, но наскоро я изгубихме. Тя потъна под градината на тази къща и внезапно се появи от другата ѝ страна. Градината е огромна. Портите пред алеята за автомобили са високи, от ковано желязо, целите в плетеници като на тия на домовете в някой филм на ужасите. И самата къща има вид, сякаш е обитавана от призраци.

— Защо ли е дала този адрес?

Свивам рамене.

— Може пък родителите ѝ да са гангстери и тя не иска да ги открият. А може да има къща със същия номер, но на друго шосе в

противоположния край на града, с която си приличат като две капки вода. По адрес, искам да кажа.

— Може и така да е. — Беа силно разтърсва портите. Те обаче са заключени с катинар.

Свалям ръкавиците и докосвам портата. Металът е потресаващо студен. Опитвам се да преценя височината, после свалям раницата от гърба си и я мятам през оградата. Беа гръмко се изсмива. После прехвърля със замах ученическата си чанта подир моята раница, двете се вкопчават в решетките на желязната порта и започват да се катерим. Няколкото ката пуловери и палтото ми пречат, но чорапогащникът на Беа е този, който се закачва в лозовите клонки от ковано желязо и извивките на украсата. Помагаме си внимателно една на друга.

— Спускането се оказва много по-трудно — установява Беа, когато се приземяваме от другата страна.

Правя бърз оглед: всички дрехи — и което е по-важно, кожата ми — са непокътнати.

— Знаеш ли — обръщам се към Беа, останала почти без дъх, — за човек, който се пази от злополуки, определено правя доста глупости.

Беа се разсмива и ме прегръща. Двете дълго подскачаме прегърнати, после се пускаме и оглеждаме къщата отпред.

Беа сякаш долавя моментното ми колебание.

— Е — казва, — вече стигнахме твърде далече. — Хваща ме решително за ръката и двете поемаме с маршова стъпка към парадния вход, сякаш сме си у дома.

Известно време стоим сгушени под порутения свод на портика, докато накрая не събирам кураж да почукам с тежката хлопка на вратата. Беа притаява дъх. Вдигам хлопката и шумно я удрям във вратата. Ударът глухо отеква из цялата къща. Дръпвам се и отстъпвам ред на Беа. Както и може да се очаква, никой не идва да отвори.

И тогава се случва магията. Или може би не е магия. Може би вратата изобщо не е била заключена, или някой друг я е разбил преди нас, но това е без значение. Започвам да наричам пред вратата, шепна настойчиво: „Моля те, отвори се, моля те, отвори се, отвори се“. Беа подхваща монотонно и двете повтаряме в един глас *Отвори, отвори, отвори*, а аз протягам ръка, хващам дръжката на вратата с

незащитената си от ръкавица ръка и тя поддава, сякаш ни кани да влезем. Дверите се разтварят.

Преддверието е мрачно заради дебелия слой прах по прозорците. Те свидливо пропускаат светлината, която и без това вече сивее, като я превръщат в сенчест здрач. Прозорците, които не са покрити с прахоляк, са със счупени стъкла и през тях из къщата скръбно свири вятър, развява последните останки от тапети, насмита мишите изпражнения, роши ресните на килимите, прокрадва се през цепнатините на вратите и раздухва призраците.

— Усещаш ли го? — прошушва Беа.

Очите ми са широко ококорени. Кимвам само веднъж. Усещам го. Колебливо пристъпваме две крачки навътре и се оглеждаме предпазливо наоколо и нагоре, накрая заставаме насред преддверието и се втренчваме в тавана през витото стълбище към горния етаж. Отмятам глава, затварям очи и долавям едва чут шепот около мен. Беа продължава напред, прекосява преддверието и слиза по някакви стълби към помещението, което явно някога е служело за кухня, после застава на четири крака и долепя ухо до пода.

— Това е реката — казва. Коленича край нея и се заслушвам; шепотът се усилва. Реката минава оттук, точно под пода на кухнята.

— Това е къщата на някоя вещица — казва Беа. — Пълна е с призраци.

Сецам се какво прошепна Тоби в коридора на училището.

— Значи е твоята къща — казвам. — По-голяма вещица от тебе няма.

Беа се усмихва и зъбите ѝ просветват в здрача на кухнята.

— Нека тогава те разведа. — Тя се надига и ми протяга ръка. Дланта ѝ е станала черна от мръсотията. Полата ѝ вече не е синьо-зелено каре — сега е в прашно сиво, примесено с ръждиви петна от желязната дворна порта, чорапогащникът ѝ е станал на дрипа, косата ѝ е като на дивачка, но никога не е била по-красива. Пак се сецам за Сам, който тананикаше нейните песни на пристана, и усещам познатия болезнен спазъм на желанието да съм — или поне малко да приличам — на Беа. Но бързо се отърсвам от това чувство, хващам ръката на най-добрата си приятелка и двете тръгваме на експедиция из къщата на духовете.

— Това е черната кухня — казва Беа, когато попадаме в килер с мивка. — Реката тече точно под нас. Тя осигурява закуска на нас, вещиците, защото в нея потъват всички изгубени души, а изгубените души са „любимото блюдо“ на вещиците.

Тук е пълно с купища консерви и кутии, има храна с отдавна изтекъл срок на годност, кранове, от които бълва зеленикава течност, защото отдавна не са били използвани. Минаваме от стая в стая като малки момиченца, изгубени в леса.

— Това е балната зала — казва Беа, когато отново се озоваваме в преддверието. — Ето къде танцуват вещиците. Тук ние се издигаме чак до тавана. — Тя посочва към високия свод над нас. — И се носим във валс с привиденията.

Стълбището е старо и порутено. Дървото леко поддава под кубинките ни. Въпреки това се качваме по него.

— Едно време — подхваща Беа, — още когато вещиците живеели на това място, те подмамвали млади девизи с обещания да им разкажат магически истории. — Ръката ѝ пари в моята. — И тъй като вещиците били толкова красиви, вълшебно, полунощно красиви, хубавите девизи винаги се поддавали и ги следвали.

Ние се изкачваме и изкачваме. Стълбището пука.

— Вещиците ги водели на горния етаж и ги оставяли да си изберат по някой предмет от техните спални, а после им разказвали историите на тези талисмани. Когато приказката свършвала, вещиците за отплата вземали по три косъма от главата на всяка девица, защото всяка магьосница знае, че няма по-мощно средство за правене на силни заклинания от това.

Ръката ми оставя следа по прашните перила на парапета.

— Понякога обаче — продължава Беа — най-хубавите девизи попадали на предмет, който не бивало да докосват — това била целувката на вещицата. Всички вещици съхраняват своите целувки в най-обикновени делнични предмети, та никой да не може толкова лесно да им разбие сърцето.

Поглеждам я и само малко се страхувам да не стъпя накриво. Беа не откъсва очи от стълбите под нас, преценявайки внимателно откъде точно да ни преведе по изгнилото стълбище.

— И какво става, ако някой намери такъв предмет? — питам.

Стигнали сме горната площадка.

— Не зная — отвръща Беа. Устните ѝ са алени, полуоткрехнати.
— Просто ти разказвам една история.

Горният етаж представлява дълга площадка, покрай която има редица от врати. Преброяваме пет спални, малък килер и една огромна баня. Банята е красива, но много мръсна. Двете с Беа изписваме с пръст имената си в дебелия слой прах и пепел върху ваната с крака на граблива птица. Вратите на всички спални са отворени, с изключение на една. Бъркотията в тях ми напомня стаята на Сам. Бродим като привидения из четирите отворени стаи и съвсем умишлено оставяме затворената двукрила врата в дъното на площадката за последно. Тя е избеляла, може би някога е била синя, а боята ѝ се лющи на едри люспи, провиснали като оплезени езици към килима. Крилата на вратата са изрисувани със същите лозници, извивки и плетеници като градинската порта. Двете с Беа хващаме едновременно бравите на двете крила и нахлуваме в голямата спалня.

Тя е празна. Другите стаи са претърпкани с безразборно нахвърляни останки живот: разкъсани книги и листове, превърнали се в прах; проядени от молците дрехи, раздрани чаршафи и възглавници с изкормен пух по леглата, дребни украшения по лавиците. В една от стаите Беа ми прошепва, че прахът е всъщност превърналата се в пепел кожа на мъртъвците. Тази стая обаче е най-мъртва от всички останали.

Стъпките ни кънтят въпреки дебелия слой прах. Таванът е висок, а гипсовите орнаменти около лампите са със същите мотиви като на двукрилата врата на спалнята. Няма никакво легло. Няма гардероби и книжни лавици. Има само олющени тапети, дървено дюшеме и големи еркерни прозорци с тежки полуизгнили завеси, които преграждат пътя на светлината. Разтварям широко очи, опитвайки се да погълна всичко с поглед. Когато влизаме навътре, забелязвам, че онова, което първоначално съм помислила за купчина боклук наред стаята, всъщност са останки от огнище, празно и черно от саждите.

Изражението на Беа е като отражение на моето. Прокрадваме се вътре, опитвайки да заглушим стъпките си, като влачим крака по пода. Нашите следи са единствените върху килима от прах.

— Който и да е палил огън тук, е било отдавна — казвам на Беа. Виждат се само овъглени останки на цепеници и обгореното петно.

Беа се усмихва, зъбите ѝ проблясват в мъждивата светлина.

— Що за място е това? — Произнася го по-скоро като възклицание. — Какво е ставало тук? И защо никога не сме чували за него? — Разсмива се, а музиката на смеха ѝ рикошира в стените.

Засмивам се заедно с нея.

— Ама че находка!

— Ама че находка!

И тогава забелязвам копчето. То е голямо и червено и се е сгушило сред почернелите останки от огъня. Бръквам в купчината старо дърво и го вдигам. Трия го между двата си пръста в ръкавица, за да лъсне. Показвам го на Беа. Това е най-яркото нещо в стаята.

Беа докосва копчето с върха на пръста си.

— Ето — казва, — това е целувката на вещицата.

После устните ѝ се озовават върху моите. Имат вкус на тъмна доба с черни котки, на дим от комина и на вечност, и още на нещо сладко и румено, нещо като череша в сърцето на пламък. Целувала съм Беа и преди — онова меко уста-в-уста при играта на шише, когато сме изпили прекалено много червено вино — но това сега е нещо различно, нещо по-диво. Целува ме така, сякаш иска да докаже нещо, сякаш някой ни наблюдава, сякаш изпитва себе си, а може би изпитва мен. Откъсвам се от нея смутена. Цялата къща въздъхва.

— Чу ли това? — пита Беа, останала без дъх. — На къщата ѝ хареса.

В този момент една идея кацва в шепата ми като голямо червено копче.

— Тук трябва да направим партито.

Веждите на Беа изчезват под бретона. Тя ме сграбчва за раменете и пак ме целува, този път бързо и леко, както го прави обикновено.

— Брилянтно! Къщата на духовете ви кани на маскен бал „Черна котка, уиски и луна“. Толкова е съвършено, че чак ми идва да се разплача.

Пляскам с ръце и двете подскачаме и се въртим на пръсти.

— Харесва ми, харесва ми! — припяваме монотонно, както долу бяхме заклинали вратата да се отвори, а къщата пука и стене около нас.

— Охо! — подсвирва Беа. — Чуй това. Къщата просто жадува за някакви силни усещания. За малко еротичен заряд. — Тя ми смигва. — Имам чувството, че желае партито не по-малко от нас.

У нас заварвам в кухнята Сам да яде китайско направо от картонената кутия, докато майка ми приготвя чай за себе си и за Алис.

— Купих го на връщане — казва Сам. — Искаш ли малко?

Устата ми се пълни със слюнка при уханието на къри соса. Настанявам се на облицования с вата кухненски плот и отмъквам вилицата на Сам.

— Видя ли ръката на Мелани? — пита Сам. — Колко злополуки станаха тоя път? Трябваше да ги броим.

Алис изпуктява, но тоя път поне не започва да спори.

Майка ми протяга дебело бинтованата си лява ръка.

— Чувствам се като Спящата красавица — казва. — А си мислех, че съм разкарала от студиото всички ножове на Стенли.

Надничам под бинта да видя шевовете. Ама че странен начин да накараш кожата да заздравее, мисля си: зашиваш я и после чакаш сама да зарасне.

— Хората сигурно вече си мислят, че съм най-непохватната жена на света — казва майка ми. Никой от художниците в нейното студио не знае за сезона на злополуките. Единствено Грейси, нейната най-добра приятелка, забеляза катовите дрехи, наколенките и подложките, които се появяват всеки октомври. Но Грейси е доста рационален и трезвомислещ човек, така че майка ми дума не е обелила по въпроса. Според нея Грейси не би повярвала, ако ѝ каже. Станали сме големи спецове в това да прикриваме нещо от околните. Направо сме виртуози в уменията да пазим тайни от приятелите си.

Майка ми си дръпва ръката, а аз дояждам остатъка от кърито на Сам.

— Не ядохте ли у Беа? — пита майка ми. След училище ѝ пратих есемес, че отивам у Беа. В сезона на злополуките тя държи да знае къде се намираме във всеки един момент, а нещо ми подсказа, че никак не би одобрила идеята да се промъквам в изоставена къща край реката.

— Ядохме — лъжа аз, — но Сам ме покани и щеше да е грубо да му откажа.

— Свърза ли се с Елси? — пита Сам.

— Елси? — обръща се майка ми към нас. — Коя е Елси?

— Едно момиче от училището.

— Двете с Кара навремето бяха приятелки — обяснява Алис. — Само за кратко, точно след като татко почина.

— Не бяхме съвсем приятелки — уточнявам, сякаш да обясня защо майка ми никога не е чувала за нея. — Просто сега Беа държеше да ѝ се обадя. — Поглеждам крадешком към Сам, който незабележимо поклаща глава. — За да ѝ кажа какво имаме за домашно по английски тази седмица — продължавам да лъжа с лекота.

— Е, каза ли ѝ в края на краищата какво имаме за домашно? — пита Сам.

Хвърлям бърз поглед към майка ми. Тя стои край мивката и плакне чаените чаши. Тъй като е с гръб, хвърлям изпепеляващ поглед на Сам, без тя да забележи. Но понякога имам чувството, че има очи и на гръба.

— Не — отвърщам високо. Споменът за целувката на Беа все още витае като призрак върху устните ми. — Не си вдигаше телефона. Затова двете с Беа се помотахме малко и отидохме да се разходим край реката. — В известен смисъл това дори не е лъжа.

Майка ми се обръща и ме поглежда иронично.

— Понякога имам чувството, че тая река ти е влязла под кожата повече от някое момче.

Втрещвам се решително в празната кутия от китайска храна пред себе си.

Сам болезнено ме ощипва по ръката. Синините са вече почти на изчезване, но все пак боли.

— Аз обаче не мисля, че реката е твой тип — казва той.

— Е, вярно, не е някой китарист с жален поглед или мрачен викториански разбойник — отбелязва мама, която обича да се заяжда с мен заради моите музикални и литературни вкусове. Затова ѝ отговарям, че музиката на реката е по-хубава от тази на който и да е композитор и че в момента мрачните разбойници преживяват своя литературен ренесанс.

— Ами твоят тип какъв е? — обръщам се към Сам. — Някоя млада вещица със замечтан поглед? — Думите засядат в гърлото ми.

— Нещо подобно.

Странно колко бързо призрачният спомен за целувката може да се вкисне. Премного сладост и застоял дъх на цигари. *Той ти е брат* — казвам си ядно. — *Защо да не харесва най-добрата ти приятелка?*

— А пък вкусът на Алис е прекалено традиционен за дивачка като нея — казва мама и подава на Алис чаша чай. Алис само повдига вежда. Майка ми се шегува; Ник е всичко друго, но не и традиционен избор.

Когато майка ми се качва горе да довърши някои скици, разказвам на Сам и Алис за къщата на духовете. Щом стигам до идеята в нея да бъде нашият маскен бал „Черна котка, уиски и луна“, очите им светват с еднакво въодушевление и сега наистина приличат на брат и сестра. Вадя телефона, за да им покажа снимките, които двете с Беа направихме из потъналите в прахоляк стаи. Сам и Алис надвисват над мен. Показвам им килера с минаващата отдолу невидима река; показвам им как изглежда стълбището откъм преддверието; показвам им разхвърляните изоставени стаи, а когато стигам до снимката на голямата спалня, дъхът ми внезапно секва.

Направих снимката от най-далечния ъгъл на стаята, този до двукрилата врата. В кадъра се виждат олющените стени и прашасалото дюшеме със следи от кубинките ни. Личи и огнището по средата на празната стая, но не то кара кожата ми да настръхне. Увеличавам снимката. Ето ги ивиците мръсотия по стъклата на еркерните прозорци; ето ги тежките, проядени от молци завеси; а ето го и полускритото зад завесите, надзъртащо иззад тях с познатия тревожен поглед изострено лице на Елси.

Всеки момент очаквам Елси да изникне отнякъде. Следващата сутрин, докато вървя по коридора към класната стая, надничам зад всеки ъгъл. Подскачам, щом чуя нечий стъпки, и рязко се обръщам, но се оказва я второкурсник, който е навлякъл кал от футболното игрище, я шестокурсничка на високи токчета. И въпреки това не мога да се отърся от чувството, че някой ме следи.

След поименната проверка двете с Беа отиваме при г-н Дъфи, който е годишният наставник на шести курс. Заварваме го забързано да изпреварва група първокурсници по коридора, който води към кабинета по музика. Разбутвам с рамо две боричкащи се момчета, за да се добера до него.

— Г-н Дъфи! — провиквам се високо.

Беа маха с ръце, за да привлече вниманието му.

— Господине!

Той спира пред вратата на класната стая и ни поглежда над очилата.

— А, г-це Кивлан. И госпожица... Морис, нали така? — казва. — Сестрата на Алис Морис?

— Точно така.

Алис и Беа посещават часовете по музика, но ние двамата със Сам предпочетохме немски език, защото според подредбата на учебната програма не можем да учим двата предмета едновременно.

— Господине — започвам, — търсим едно момиче от шести курс, Елси се казва. Онова, дето държи будката за тайни, сещате ли се?

Г-н Дъфи поклаща глава.

— Името нищо не ми говори — казва.

И сякаш нарочно точно в този момент бие първият звънец.

— Най-добре попитайте сестра си.

Той се обръща да отключи вратата на кабинета. Група третокурсници оформят опашка по коридора зад нас.

— Сестра ми не я познава — казвам бързо. — Трябва ми само телефонният ѝ номер. Или пък адрес. Просто... от няколко дни не е идвала на училище, а се налага да се свържа с нея.

— Във връзка с будката за тайни — намесва се Беа. — Искаме да я интервюираме за училищния уебсайт.

Г-н Дъфи отключва вратата и третокурсниците нахлуват в кабинета по музика.

— Кой е неин класен ръководител? — пита ме той. — Класните имат всички данни. Но, ако трябва да съм честен, предоставянето на такива данни противоречи на училищния правилник.

— Не зная кой ѝ е класен — отговарям. — Но според мен вие бихте могли...

— Боя се, че не познавам това момиче. Но съм сигурен, че тя ще се появи преди ваканцията, ако ли не, може да я интервюирате след това.

Г-н Дъфи понечва да тръгне след учениците си, но Беа незабелязано запречва с крак вратата и на него му се налага да остане и да отговори. Той поглежда крака ѝ и въздъхва. После се обръща към мен.

— Нали знаете какво е да преподавате толкова години, Клара...

— Кара.

— Кара... Човек малко се обърква. Имал съм няколко ученички на име Елис...

— Елси.

— Няколко Елси. Също така две Елас и Еси. Разбирате какво искам да кажа...

— Да, но... — отвърщам, стараейки се да не прозвучи нетърпеливо или грубо. — Тя е във вашия випуск. Не зная дали учи музика, но все пак е била на общите срещи и...

Г-н Дъфи ме измерва с пронизателен поглед.

— Някои ученици не са така... гласовити в час — казва, гледайки право в Беа, която безочливо отвърща на погледа му. — С прискърбие трябва да кажа, че и не всички ученици са толкова запомнящи се. Такива ги има много в моите класове. Те се трудят старателно, не вдигат глава, не ми дават никакво основание да се оплаквам от тях. А сега се надявам да вземете пример от това момиче и да направите същото. — С тези думи той затваря вратата под носа ни.

Същите отговори получаваме и от останалите преподаватели, които разпитваме, изглежда никой няма представа къде може да е Елси. Мнозина даже смятат, че вдигаме излишна врява, задето няколко дни не е идвала на училище.

— Добре де, даже да е само болна, пак ми се ще някой да каже поне две думи за нея — заключава Беа.

Подпираме стената в спортния салон в часа по физическо, докато г-жа Смит (тя отказа да ме освободи от час втора поредна седмица) опъва видимо проядена от молците мрежа по средата, за да ни учи на тенис. Двете с Беа гледаме да сме колкото може по-настрани от тия занимания и уж небрежно размахваме тенис ракетите всеки път, щом учителката ни погледне. Сам обаче явно води битка на живот и смърт със Стивън Джоунс. Двамата забиват топката с такъв свиреп замах, че докарват на г-жа Смит необуздан пристъп на радост. Г-н Бреслин, треньорът на момчетата, е в отпуск по болест, затова сега г-жа Смит води и техните часове. За късмет това ангажира по-голяма част от вниманието ѝ и двете с Беа можем да си говорим необезпокоявани.

— Вече не знам кого да питам — казвам под звуците от тупкането на топките за тенис, скърцането на маратонките по пода на салона и пъхтенето на съучениците ни, които са много по-увлечени в играта от нас. — Както изглежда, никой нищичко не знае за нея.

Беа почуква замислено с ракетата по пода.

— Дай да се поровим в интернет, ама без фамилията доникъде няма да стигнем.

— Не ми прилича на човек с профил в социалните мрежи.

— Г-жа Хийли също не каза нищо, така ли?

Поклащам глава. В едно от междучасията ходих в канцеларията, но и това се оказа безполезно занимание — също като нахлуването ни с взлом там.

— Според нея нямало причина за тревога, що се отнася до фигуриращите в списъците ѝ шестокурсници. В общи линии ми каза да си гледам работата.

Беа въздъхва.

— Тия възрастни са абсолютно безполезни.

После тя известно време гледа как Сам и Стивън търчат от двете страни на мрежата. Сам замахва толкова силно с ракетата, че топката едва не се забива в лицето на Стивън.

— Досега без нито едно нарушение — провиква се весело г-жа Смит. — Четиридесет на петнайсет за г-н Фейгън.

Сам с рязко движение отмята косата от очите си. Мартин спортсменски го поздравява и застъпва на мястото на Стивън зад мрежата. Две от най-яките мацки в училището въодушевено ги приветстват. Поглеждам ги зверски, без да знам защо.

Гласът на Беа прекъсва мислите ми.

— Чакай да те питам — казва, — какво мислиш за Карл?

— Карл Галахър ли?

— Да. Какво ти е мнението за него?

— Ама честно?

— Честно.

— Голяма пудра е и има отвратителен музикален вкус.

Беа гръмко се разсмява. Едно от момичетата, които чакат реда си край мрежата, се обръща и я измерва с намръщена физиономия, но Беа прави зловеща гримаса и то бързо отклонява поглед.

— Сигурно си права — отговаря Беа, — но определено е интересен.

Мърморя под нос, че изобщо не е толкова интересен и Беа пак се изсмява.

— Откога си станала толкова пряма, Кара? — казва. Според мен не е права, защото аз може да съм всичко друго, но не и неискрена. Просто от време на време предпочитам да запазя своето мнение за себе си. Казвам го на Беа, тя се засмява още по-силно и удря хълбок в моя. — Знам — казва, вече по-сериозно. — Извинявай.

— И защо *точно ти* пък толкова си се размислила за Карл? — питам.

Беа свива устни, сякаш размишлява дълбоко.

— Едва ли повече от теб — казва. — Според мен обаче на всяка вещица ѝ трябва някой, когото да целуне на Хелоуин.

Повдигам вежди.

— Ама ти доста народ нацелува.

— Така е. Целувката е важно нещо.

Нямам намерение да ѝ възразявам точно по тоя въпрос, но нещо ми напират отвътре.

— И мен целуна.

Беа се усмихва.

— Това беше част от историята.

— От коя история?

Тя махва неопределено с ръка.

— Част от историята за къщата на духовете — казва. — Къщата имаше нужда от целувка, за да се събуди за бала.

Познавам Беа достатъчно добре, за да съм наясно, че не това е причината, но решавам да не задълбавам повече в темата.

— Е, значи вече определено е будна — казвам. Беа се ухилва и ми смигва многозначително, но зад безгрижния ѝ вид прозира известно облекчение. — Значи според теб Карл ще намери там целувката на вещицата, така ли? — подмятам и я бутвам с хълбок.

Вече сме казали на всички къде е новото място за маскения бал; това, че ще бъде в изоставена къща ги въодушеви много повече отпреди. Внимаваме да не стане дума за партито пред майка ми. Тя си мисли, че ще прекараме един кротък Хелоуин у Беа, като гледаме филми на ужасите и раздаваме бонбони и сладкиши на дечурлигата, които чукат на вратата с думите „почерпка или пакост“.

Беа пак се ухилва и клати глава.

— Никакъв шанс. Но аз може все пак да го целуна.

Двете се кискаме, докато останалите от класа се редуват да бият сервиси.

— Ами *ти*, кого ще целунеш на бала? — интересува се Беа. В другия край на салона Сам плиска лицето си с вода от пластмасова бутилка. Водата се стича от връхчетата на косата му по тениската.

Откъсвам поглед от него и ръгвам Беа лекичко с лакът в ребрата.

— Никого — отвърщам. — Твоята целувка ме погуби навеки.

Беа разрошва косата ми.

— Бабини деветини — казва.

Аз обаче я слушам само с половин ухо. Зад мрежата за тенис Сара Кьох, която има дълга кестенява коса и съвършени вежди, се упътва към Сам, който приказва с Мартин. По всичко личи, че Мартин е на път да изгуби палмата на първенството като желан красавец. Сара се усмихва и се вижда, че зъбите ѝ са съвсем равни. Насилвам се да откъсна очи от тях и да мисля за нещо друго. Сещам се как ми намигна Тоби Хийли, когато снощи се промъкнахме в канцеларията. Има сладки устни и миглите му са дълги като на момиче. Споделям това с Беа.

— Поредният китарист с жален поглед — казва тя.

— Сякаш свири на китара?! О, спри, сърце!

И двете се разсмяват.

— Не щеш ли, той изневиделица също се оказа заинтригуван от теб — продължава тя. — Според мен в тая работа има хляб.

— Изневиделица ли?! Моля, да ме прощаваш! — отвърщам надут. — Откъде знаеш, че не е тайно влюбен в мен още от първата година и само е търсил повод да се разкрие? — После изпръхтявам с насмешка. — Не, сериозно, той чак сега ме забеляза, пък какво остава да е заинтригуван от мен.

— Ще я видим тая работа — подмята Беа и вдига вежди.

Изведнъж около мрежата за тенис настава шум и суматоха. Възклицания, ахкания, порой от ругатни и викове да дойде учител. От насъбралата се тълпа е трудно да се види какво точно става. Двете с Беа захвърляме ракетите и хукуваме натам; по това време на годината винаги очакваме най-лошото.

В центъра на навалицата Сам се е превил почти на две. Покрил е лицето си с ръце, а между пръстите се процежда кръв.

— Сам! — изпищявам. Всички ми правят път да стигна до него.

— Госпожо, не бях аз, госпожо, не съм виновен — започва да пелтечи Стивън Джоунс, когато г-жа Смит се завтича откъм срещуположния край на салона.

— Нали точно *твоята* топка го удари! — Сара Кьох извива съвършените си вежди.

Прегръщам Сам.

— Така е, ама стана случайно. Не беше нарочно.

— Добре съм — обажда се Сам с фъфлене. Когато сваля ръце от лицето, виждам, че устата му цялата е пълна с кръв. — Всичко е наред — повтаря и към учителката. — Наистина той не е виновен. Аз съм наред, само устната... — Кръвта продължава обилно да капе върху свитите му в шепа ръце.

— Ела да те заведем при медицинската сестра — уморено казва г-жа Смит; Сам не за първи път претърпява злополука в час по физическо. Протяга ръка да го прикрепя до лекарския кабинет, но той отказва.

— Всичко е наред, г-жо Смит — уверява я и с лека походка поема към вратата като човек, който е претърпявал къде-къде по-лоши

неща от една сцепена устна. Отмята косата от очите си с окървавена усмивка. — Знам пътя.

Според Алис един доведен брат би трябвало значително да улесни живота им. Първо на първо щяха да си имат рефер, когато играят на „пускам, пускам кърпа“. Кара винаги се опитваше да мами, за да се добере до топката, обувката или намачкания пуловер — каквото там са нарекли да бъде „кърпичка“. Оказа се обаче, че на Сам не може да се разчита за изобличаването на Кара, даже когато тя мами.

По традиция през октомври на Алис и Кара не се разрешаваше да играят навън, ако мама, вуйчо Сет или някой друг не ги наглежда, но откакто мама се беше омъжила за Кристофър това лято, доста дреболии се промениха.

„Тоя път ти не пипна бордюра, Кара“, викаше възмутено Алис, когато Кара стигна топката преди нея.

„Пипнах го!“

„Не го пипна! Сам! Кажу, че тя не пипна бордюра.“

Сам взе да пристъпва от крак на крак по цимента. „Не знам, Алис“, каза с тон, от който Алис разбра, че той много добре знаеше. „Според мен го пипна.“

Алис запрати шапката си на алеята от яд. „Не го пипна и вие двамата дяволски добре го знаете.“

Понякога доведеният брат означава просто още един човек в заговора против теб.

Мама и Кристофър излязоха в градината, Кристофър беше въоръжен с бел, мистрия и работни ръкавици. Мама изобщо не работеше в градината, докато трае сезонът на злополуките.

Тя засенчи очи и погледна към тях. „Защо вие тримата не си поиграете на тревата? — предложи. — Не искам някой да падне на циментовата алея.“

„Защото на тревата не може да се тича толкова бързо — каза Кара. — И е много висока.“

Кристофър целуна мама по косата, боядисана в яркооранжево. Толкова беше висок, че дори не му се налагаше да вдига глава, за да стигне темето ѝ. „После ще се заема и с това“, каза.

Мама леко потръпна. Алис знаеше, че тя никак не обича косачката да се вади по това време на годината. През октомври мама криеше много неща.

„Е — обърна се към тях Кристофър, опитвайки да напъха големите си ръце в градинските ръкавици на мама, — кой спечели?“

„Аз“, казаха в един глас Алис и Кара.

„Кара“, обади се Сам.

Алис го изпепели с поглед. „Добре тогава — каза после, — сега е твой ред.“

„Хайде да видим кой ще спечели, когато ти играеш срещу нея“ помисли си.

Сам и Кара изиграха пет рунда от „пускам, пускам кърпа“, Алис отчиташе резултата, Кристофър плевеше цветните лехи, а мама наблюдаваше нервно всички от безопасно разстояние. Сам остави Кара да спечели и петте пъти.

Когато Беа, новата приятелка на Кара, се появи с колелото си (на Алис и Кара не беше разрешено да имат велосипеди, въпреки че Кара беше на десет, Алис — на единайсет и сезонът на злополуките все пак не траеше цяла година), мама вече се беше поуспокоила, бъбреше и се смееше с Кристофър в розовата леха. Алис, Кара, Сам и Беа решиха да си устроят истинско състезание на празната поляна зад оградата. Накараха Кристофър да брои ТРИ, ДВЕ, ЕДНО — СТАРТ! и четиримата се завтекоха от живия плет около двора към отсрещния край на поляната.

Алис и Сам бяха по-бързи, но тъй като трябваше да заобикалят купчините кравешки питки по пътя си, финишираха при отсрещния жив плет едновременно с Беа и Кара.

Леко разочарована, но все пак със смях, Алис пробяга последните няколко метра до оградата заедно с останалите. Проблемът беше в това, разсъждаваше по-късно Алис, че не знаеха за вдигнатата съвсем наскоро нова ограда. Ако знаеха, щяха да забележат изровената в тревистия склон канавка. Ако знаеха, нямаше да се изтърколят в тия последни няколко метра право в новата ограда, по която течеше електричество.

Алис беше ударена толкова силно, че падна по гръб в тревата. Ударът изкара всичкия въздух от дробовете ѝ и в продължение на няколко дълги, много дълги секунди тя не успяваше да си поеме дъх.

Когато най-накрая успя да извърне глава, видя, че очите на Кара са затворени. Сякаш някъде от много далече чу Беа да пищи и да вика мама и Кристофър. Беа, която не се беше изтърколила надолу по склона. Беа, която не беше налетяла на оградата с електрически ток. Беа, която беше неподвластна на сезона на злополуките.

Алис се надигна на лакти. Кара тъкмо отваряше очи. От другата страна на Алис върху тревата с пребледняло лице лежеше Сам и стискаше здраво глезена си с две ръце.

Алис забеляза паниката по лицето на мама, докато тя тичаше към тях. Когато видя, че и Сам е пострадал, запуши ужасена устата си. Кристофър се наведе и вдигна Сам, сякаш той беше лек като перце. Мама се завтече към Алис и Кара, но все поглеждаше назад към Сам и Алис знаеше, че двете мислят за едно и също нещо.

Понякога да имаш доведен брат означава да се тревожиш за още един човек през сезона на злополуките.

На обед Ким се кани да затвори будката за тайни по-рано, но преди да е успяла аз сядам зад паравана и напечатвам на пишещата машина още една тайна за кутията. Пиша бързо, някои от чукчетата на буквите залепват за листа, други изобщо не се вдигат, така че крайният резултат е следният: *Никоога няма да целуна този в когото съм влюбена*. Не очаквам бележката ми да бъде включена в артинсталацията в края на учебната година и отчасти заради това я пускам в кутията.

Ким тръгва заедно с мен към столовата. Разправя, че тази година г-ца Бърн искала да направи по-различен тип инсталация с бележките от будката за тайните. Искала учениците да илюстрират тайните и да превърне една от класните стаи в стая на тайните — в нея щели да бъдат изложени както самите тайни, така и картини и пластики, които да ги илюстрират. Казвам ѝ, че тая идея нещо не ме кефи. По ми харесваше старата артинсталация в края на всеки срок, казвам, когато бележките са закачени като на простор над главите ни из всички коридори в училище. Също като балончетата с мисли на героите от комиксите. Така можеш да прочетеш тайните, но не и да ги стигнеш. В това има едновременно нещо зловещо и успокоително.

Ким ме поглежда изпитателно.

— Майка ти е художник, нали?

Казва го така, сякаш майка ми е единственият художник на света.

— Аха. Или поне един от многото.

— Ясно. — Ким блъска вратата на столовата и ме пуска да мина първа. Шумът вътре се стели като мъгла. — Ей! — Тя се заковава на място и ме дръпва за ръката. — А защо ти не я поемеш?

— Кое?

— Будката за тайни.

Отварям уста да откажа още на секундата, но Ким ме прекъсва.

— Аз приех само защото г-ца Бърн ме помоли, но мисля да се откажа от часовете по изкуство — и без това имам още осем

свободноизбираеми предмета.

Поклащам глава и се каня пак да откажа, но тя отново ме прекъсва.

— *Твоя е* — обявява и пак ме спира. — Това, за листчетата с мислите ни като балончета, на мен никога не би ми хрумнало.

Хвърлям поглед на групичката четвъртокурсници в столовата. Двама от тях са впили устни един в друг, езиците им работят с мрачна решителност. Край мен токчетата на Ким трополят по пода.

— Ще си помисля — казвам.

На масата край прозореца седят Сам и Беа заедно с Ниъф, Джо и, за моя огромна изненада, и Тоби. Устата на Сам вече не кърви. След като прекара остатъка от часа по физическо и целия час по ирландски с торба лед на лицето в лекарския кабинет, сега изглежда определено весел. Най-вероятно, защото г-ца О'Шогнеси не е разбрала, че той не си е написал домашното по ирландски снощи.

Алис е отвън точно пред прозореца и говори по телефона. Изражението ѝ е буреносно. Тоби ми прави място да седна до него. Докато се настанявам, Беа ми смигва доста недискретно. Тя надрасква нещо върху лист хартия, после го сгъва и го подава на Ким.

— Изящен труп — казва.

— Моля, *какъв* труп?! — пита ококорена Ким. Сам се разсмива на обърканата ѝ физиономия. Допускам, че Ким и нейните приятели едва ли пишат заедно стихове в междучасията. Поглеждам Тоби крадешком, чудейки се дали е схванал за какво става дума. Той ми се усмихва.

— Изящен — повтаря Беа.

— Това всъщност не е отговор на въпроса ѝ, Беа — отбелязвам. Ким се опитва да разгъне листа, но Беа го дръпва обратно.

— „Изящен труп“ е вид стихотворна форма — казва тя.

— Както и вид мъртво тяло — допълва Сам.

Беа го рита под масата.

— Вид стихотворение — продължава тя, — което е написано от няколко души. — Вади от чантата си бележник със спирала и къса чист лист. — Един пише тристишие, после сгъва листа, така че първите два реда от него да не се виждат и го предава на следващия. Той използва този последен ред като начало на своето тристишие — обяснява. — И така нататък.

— Този похват най-често се използва в рисуването — опитвам се да обясня, като виждам как недоумяващо се споглеждат Ким и Ниъф. — Един рисува главата и сгъва листа, друг прави тялото и така нататък, докато накрая се получава нещо като чудовището на Франкенщайн. — Ким и Ниъф все още изглеждат шашнати. — От там идва и терминът „изящен труп“ — промърморвам, внезапно загубила енергия и желание да продължа. Може би наистина сме безнадеждни, може би винаги ще си останем откачалки в очите на останалите.

Беа отново подава листа на Ким и тя го поема доста неохотно. После поглежда към Алис, която продължава да говори по телефона навън, жестикулирайки гневно. Ниъф се изкисква притеснено.

— Хайде, давайте — подканя ги Джо. — Напишете стихотворение.

Ким го поглежда навъсено, но кой знае защо решава да ни угоди. Навежда се и косата ѝ пада върху листа. Тоби премията ръка през раменете ми. Цялата почервениям при тая близост, но не се дръпвам. Представа нямам с какво съм привлякла вниманието му, но съм доволна, че ме е забелязал. Радвам се и че не е толкова стъписан от нашия „изящен труп“ като Ким и Ниъф. Почти съм убедена, че двете момичета и Джо са седнали при нас само заради Алис, но изобщо не знам какво прави Тоби тук.

— Е, Кара — подхваща той, — Беа ни разказа всичко за изоставената къща, която сте открили.

— Ами, да — казвам, — невероятна е. Хем плашеща, хем красива.

— Идеално място за маскарад — съгласява се Беа.

— Ти как ще се маскираш? — пита ме Тоби. — Как ще мога да те позная под маската?

— Аз ще бъда фея. И ще ме познаеш, защото ще съм си същата, но преоблечена като фея. — Усещам топлата ръка на Тоби небрежно праметната около раменете ми, вдъхва ми известна сигурност, докато седя в столовата на маса, имитация на дърво, която е поне на трийсет и пет години и се клати. Отвън Алис май вече крещи. — Но няма да съм като ония смешни детски играчки феи. Не фея като... — Напрягам се да се съсредоточа върху мисълта за феята.

— Не като феята Камбанка^[1] ли?

— Всъщност точно обратното. — Замислям се за секунда. — Точно за феи като Камбанка си мисля. Тя се опита да убие Уенди — у нея има някаква зла жилка, някаква отмъстителност. Камбанка не следва сяпа правилата в света на хората и това я прави непредвидима и малко опасна.

— Също като русалките в *Питър Пан* — обажда се Беа. — И те се опитаха да удавят Уенди.

— Горката Уенди — всички митични създания се опитват да ѝ видят сметката — отбелязва Сам и ние се разсмяваме.

— Ще бъда от феите, които са малко опасни — казвам. — От тия, с които човек винаги е нащрек и никога не знае какъв ще е следващият им ход.

— Това ми харесва — казва Тоби и съзаклятнически се примъква още по-близо до мен. — Звучи... непредсказуемо.

Нямам представа защо, но пак се изчервявам. Много добре знам, че внезапният интерес на Тоби към мен е нещо временно, че той сигурно вече е излизал на среща с всички готини мацки от училището и че аз съм само някаква огризка, която чак сега е забелязал. Но той все пак ме забеляза. И засега това може би ми е напълно достатъчно.

— Ами ти? — питам го, щом забелязвам, че Сам и Беа ни зяпат. — Ти какъв ще бъдеш?

— Ще трябва да почакаш, за да разбереш.

— Тогава как ще те разпозная? — казвам закачливо.

Тоби повдига едната си вежда.

— Може пък да ти позволя да надникнеш под моята маска.

Ниъф се задавя. Джо я тупа по гърба. Лицето ми пламва (отново), но за щастие Беа отвлича вниманието от мен.

— Не, не и не. Ти едва ли искаш това — казва тя и дълбокомислено поклаща глава.

Тоби я поглежда.

— Маските са нещо много важно — продължава Беа. — За да не може привиденията да ни разпознаят и да ни последват чак до домовете ни. Защото, ако някой от нас се издъни, те точно това ще направят. Всички привидения, които са се притаили на тавана, ще ни гледат как танцуваме и само това ще дебнат — някой да си свали маската.

Тоби поглежда Беа така, както я зяпат всички, щом започне да заплита някоя от нейните истории. Сам, изглежда, забелязва това и измерва Тоби със свити вежди. После се обръща и закачливо подръпва косата на Беа.

— Ще имаме грижата маските ни да са здраво вързани — казва.

Беа цупи устни и леко тупва Сам по бузата.

— Ти поне ме разбираш, Сами — казва.

Нямам представа защо, но сърцето ми прескача един удар. Може и само да си въобразявам, но когато Сам спира поглед на праметнатата през раменете ми ръка на Тоби, виждам някаква зла искрица в очите му, които сега са сини като кичура в косата му. Сърцето ми започва да бие по-забързано и аз се намествам още по-удобно в прегръдката на Тоби.

Ким ми подава листа — последният ѝ ред е посветен на среднощния маскарад. Алис най-после влиза вътре, а аз си представям как ще изглежда моята маска — плетеница от пайети в цветовете на крилете, — но някъде дълбоко в съзнанието ми остава запечатано онова изострено тревожно лице, което гледа втренчено иззад завесите в къщата на духовете. Изведнъж ми хрумва, че щом Ким предложи на мен будката за тайни, значи изобщо не очаква Елси да се върне на училище.

— Ей, Ким — викам я, след като звънецът е ударил и Тоби е дръпнал ръката си (и цялото си тяло) с непонятна бегла целувка по бузата, за която решавам да мисля по-късно. Ким вече си закопчава чантата. — Защо искаш аз да поема будката за тайни? Ами Елси?

— Елси ли?

— Ами да, Елси. — Излизам заедно с нея от столовата, изоставайки малко по-назад от останалите. — Това открай време си е неин проект, още от втори курс. Даже според мен точно тя я измисли. И я разработи, или както там се казва.

Ким изненадано свива леко устни.

— Ами — отвърща, — аз не го знаех.

— Я кажи... — Хващам я за лакътя и я придърпвам по-близо до себе си. — Г-ца Бърн ли намекна, че Елси няма да се върне?

— Не, нищо подобно — отговаря Ким, но продължава да гледа объркано.

— Г-ца Бърн каза ли изобщо нещо за Елси?

— Май не, не мисля. — Ким само повдига рамене и ме оставя наред шумния коридор със свито сърце.

Ето какво научавам за Елси до края на часовете този ден: тя не е имала никакви приятели, междучасията е прекарвала в будката за тайни, никой не я е познавал истински. Нито един от преподавателите и учениците, които разпитах, не знаеше нито къде може да е, нито къде живее, нито кои предмети е изучавала. В час е била съвсем тиха, никой не я е забелязвал. Сякаш цял живот е прекарала изтикана някъде в ъгъла на картинката. Човек, когото забравяш, щом обърнеш страницата.

[1] Приказен персонаж от пиесата на Дж. М. Бари „Питър Пан“ от 1904 г. и нейната романизация „Питър и Уенди“, 1911 г. — Бел.прев.

↑

Наканили сме се да отидем у Беа и да си направим маски за бала на Хелоуин, но когато излизаме след последния час виждаме Ник да стои пред входа на училището. Носи кафяво кожено сако и тесни джинси, а косата му е в съвършен безпорядък — твърде великолепен е, за да му подхожда огромната стъклена врата на някаква грозна училищна сграда, която гледа към паркинга. Групичка момичета след нас забавят крачка и започват да си шушукат, докато минават покрай него. Щом го виждат, момчетата от компанията на Алис изопват рамене и леко изправят стойка. А Алис се вдига на пръсти да го целуне.

— На какво дължа тази изненада? — пита с глас, който не е съвсем нейният. По-дълбок е, сякаш се опитва да изглежда по-зряла, и някак по-пресипнал, като че ли това изобщо не е Алис. Изпитвам странно усещане, когато го чувам.

Ние със Сам и Беа не засичаме Ник много често. Той не се движи с компанията на Алис (и това според мен е съвсем нормално, защото е на двайсет и две и поради тази причина е хем по-голям, хем по-умен, освен това е музикант, което тутакси го прави и несравнимо по-привлекателен). Обикновено двамата с Алис са или сами, или с приятелите му от бандата. На нейно място едва ли щях да съм особено щастлива — да се движиш с момчетата от групата на Ник означава и тълпи от мацки, които ги обсаждат след всеки концерт — Алис обаче смята, че това е част от живота на такива банди и ако Ник ще става музикант, тя трябвало да свиква. Понякога се шегува, че от ордите поклоннички на Ник не му остава време за нея. Когато казва това, през очите ѝ сякаш ме гледат две различни Алис: едната се смее, но и малко ревнува, че гаджето ѝ е толкова желано, и друга, която изпитва едва ли не облекчение.

Според мен никак не е лесно да ходиш с музикант, ама какво ли пък разбирам аз?! Никога не съм движила сериозно с някое момче. А когато забележа Ник да гледа Алис така, все едно само нея вижда

цветно в целия черно-бял свят, тогава си мисля, че май тая работа си заслужава.

Ник нежно прегръща Алис през кръста и кимва за поздрав към нас. Навежда се да ѝ прошепне нещо на ухото, но думите му стигат и до нас. „След половин час имам репетиция и не мога да остана дълго — казва, — но трябваше да те видя.“ Изражението на Алис омеква.

Сещам се как тя крещеше по телефона този следобед и се питам дали двамата с Ник тогава не са се скарали и сега се сдобряват. Опитвам се да отведа Сам и Беа по-надалече, за да ги оставим за малко насаме, но Беа се е заковала на място и е скръстила ръце като каменна статуя, така че не успявам да я помръдна. Поглеждам я въпросително.

— Идваш ли, Алис? — подвиква Беа.

— Само две секунди — отговаря тя и повежда Ник към далечния край на паркинга, за да говорят на спокойствие.

Не мога да откъсна очи от тях. Няма как да се е карала с Ник по телефона, мисля си, като гледам как се притискат един в друг и как Ник се стреми всяка секунда да я докосва. Чудя се дали някога ще срещна момче, което да ме докосва по този начин. Край мен Сам се прокашля. Свеждам поглед и се правя, че тикам косата си под шапката, за да прикрия червенината, която пълзи по бузите ми.

След десетина минути Ник си тръгва (но не преди да е целунал Алис толкова страстно, че учениците на паркинга замръзват на място и ги зяпват), а Алис с леко замаян вид се връща при нас.

— Всичко наред ли е с твоя възлюбен? — питам игриво.

— И защо да не бъде? — безгрижно отвърща тя, след което всички заедно прекосяваме паркинга, за да отидем у Беа.

След няколко крачки обаче спираме, защото колата на майка ми е паркирана край училищния портал. Само за един бегъл миг решаваме да се покрием и да избегнем срещата с нея, като се върнем назад покрай футболното игрище и минем от другия край на града, но самият факт, че е тук, когато трябваше да е още в студиото, не вещае нищо добро, затова всички бавно поемаме към колата.

Но не майка ми седи зад волана. Ние и четиримата се натъпкваме на задната седалка, хълбоците ми са приклучени между бедрата на Сам и Беа, а Алис е залепнала за прозореца като размазана муха. Грейси се обръща да ни махне иззад волана и потегля. Майка ми седи отпред до нея, придържайки едната си ръка — тя е гипсирана,

очевидно съвсем наскоро я е счупила, и виси на превръзка през врата. Докато Грейси шофира, двете обясняват какво се е случило.

Наближават последните дни от сезона на злополуките. Преди самия край положението винаги се влошава. Предната година по това време Алис си счупи два пръста, вратата на колата ги заклещила, докато Ник я прибирал у дома след едно парти. Две години по-рано Сам си счупи носа, докато играеше футбол. (Костта зарасна почти идеално, забелязва се само лека чупка в линията на носа, когато е обърнат в профил под определен ъгъл. Все му повтарям, че така прилича на дързък пират.) Няколко години преди това пък аз си счупих крака, а на Алис ѝ се спуска апендицита. Една година майка ми си счупи ключицата, друг път налетях боса на ботуша на умивалника в банята и ми падна нокътят.

И тук изобщо не споменавам стотиците порязвания, охлузвания и натъртвания, всички други удари и страхове в живота ни. Всички ония *какво-можеше-да-стане* и *на-косъм-да-се-случи*, главите, които едва не се разбиха в мраморните плочки, вените, които счупеното стъкло едва не преряза, белите дробове, в които едва не попада вода. Ние обаче никога не говорим за това.

Днес майка ми е била блъсната от кола. Цялата е натъртена и насинена, ръката ѝ е счупена на две места, но, както твърди Грейси, си е чист късмет, че е още жива. Всеки път, когато го каже (а тя вече го потретва), майка ми трепва. Ние се правим, че не забелязваме. У дома се суетим около нея, а тя се опитва да ни разкара. „Добре съм — убеждава ни. — Добре съм, просто ме оставете на мира с чаша вино и някой скапан филм.“

Носим ѝ възглавници и още възглавници, болкоуспокояващи, шоколад. Носим вино на нея и на Грейси и отмъкваме друга бутилка за нас на горния етаж за по-късно. Подбираме скапани филми, в които никой не бива наранен, освен емоционално, но и това е поради някакво глупаво недоразумение, и накрая всичко се оправя. Оставяме ги двете с Грейси в дневната и излизаме в задния двор, където клоните по върховете на дърветата се люлеят, но ние в ниското не усещаме полъха на вятъра.

Небето вече притъмнява, дневната светлина есенно време винаги ме сварва неподготвена — все ми се струва, че е много по-късно, отколкото показва часовникът. Сгушваме се в предпазен кръг и Беа

свива цигара от тревата, която бащата на Мартин отглежда под техния навес. Отнема ѝ доста време, въпреки че обикновено сама свива цигарите си. Докато я чакаме, опрели рамо до рамо, за да спрем вятъра, който набира сила и фучи покрай градината, насмита тъмни облаци над главите ни и заплашва с дъжд, аз вадя листа от голямото междучасие и заедно довършваме нашия „изящен труп“.

Веднага мога да разпозная кои редове от чия ръка са написани. Тези на Беа са брутални, остават дълго в теб. На Сам са бързореки и игриви. На Ким са прости като текст на песен. Ниъф прави препратки към стихотворения, които изучаваме в клас. Тези на Алис са натоварени с метафори и никога не разкриват смисъла докрай. Моите просто са си мои, стоят си там, скрити сред написаното от останалите.

Стихотворението е като хидра, многоглава, многоезична. Разнопосочно, разпиляно и объркващо. И още по-красиво точно заради това. Беа казва, че ще го сканира и ще го размножи, та всеки от нас да си има по едно копие.

— Няма да е същото, ако взема да го препиша на компютъра — казва. — Различните почерци са част от поезията.

Замислям се за напечатаните на пишеща машина тайни и за изчезването на Елси и питам Алис дали някой от техния курс изобщо е разговарял с нея.

— Имам предвид извън будката за тайни — казвам.

Беа за последно облизва ръбчето на готовата цигара и ѝ вдъхва искрица живот със стара запалка „Зипо“, която е била на баща ѝ.

Алис мисли известно време.

— Не — отговаря след малко. — Според мен тя изобщо не е имала приятели.

— Не и след теб — казва Сам.

В мрака на градината, озарен от огънчето на цигарата и светлината на кухненските прозорци иззад ябълковото дърво, си мисля за това как двете с Елси се отчуждихме в детството, или по-скоро как аз се отчуждих, а тя си остана същата. Тази мисъл ми навява странна тъга. Питам се защо не съм се сецала за Елси до онзи ден, когато я забелязах на първата снимка.

— Все трябва да има някой, с когото е разменила, знам ли, повече от две-три думи — обажда се Сам.

Всички се замисляме над това за известно време.

— Не и от нашия курс — казва най-накрая Алис. — Все пак Елси е ваша връстница, вие би трябвало да знаете по-добре.

— Не — отвърщам полека. От другата ми страна Сам и Беа клатят глава. — Винаги съм смятала, че Елси е от твоя випуск.

— Тя не е от моя випуск, Кара.

— Но тя беше в училището, още откакто ние... — започва бавно Беа. Димът се вие около лицата ни. Усещам земята много твърда под дланите си. Облизвам устни.

— Да, но беше с нас в началното училище. — Сам се навежда и изтръгва снопче трева право от центъра на малкия ни кръг. — Както и в шести клас.

Разтривам ръце.

— Сигурно е била в нашия випуск, но ние просто не сме я забелязвали — казвам. Гласът ми звучи малко неуверено. Чудя се как е възможно до такава степен да пренебрегнеш някого, когото навремето си имал за приятел. Чувствам се ужасно.

Сам всмуква дълбоко от цигарата. После издишва и изкарва дима на кръгчета. Беа тихичко се изкисква и пъха език в едно от тях. После всички изтрещяваме. Търкаляме се със смях по тревата, а аз се правя, че съм забравила, че съм забравила Елси. Сам изпуква още няколко кръгчета и ние се надпреварваме да пъхаме език в тях. Той ни показва как става, но само Алис успява горе-долу, нейните кръгчета обаче приличат повече на тлъсти змии. Когато го казвам, всички се заливаме от смях.

— В Ирландия обаче няма змии — киска се Беа, разперила широко ръце. Губи равновесие и се блъска в Алис. Сега май се смеем повече на нея. Леко укротена, Беа се опира на рамото на Алис, разгръща листа с нашия „изящен труп“ и започва да чете на глас.

Прилича на история за привидения, написана в стихове. Строфи. Стихотворни стъпки и рими, макар никъде да няма рима. Значи само стихотворни стъпки. Тя взема по един ред от всеки и ги нанизва в едно, нещо като припев, който се повтаря през цялото стихотворение.

*И нека вдигнем чаши за сезона на злополуките,
за реката под нас, в която потъват нашите души,
за раните и тайните, за призраците на тавана,*

да пием пак за пътя на водата.

В здрача на градината светът изглежда като нарисуван с акварел. Край мен Сам мъждука и ту се появява, ту изчезва, превърнал се в черно-бял образ, а кожата на Алис е добила зеленикав оттенък заради храстите отзад. Косата на Беа — заплетени от вятъра къдрици — се развява във всички посоки, сякаш е под вода. Чувствам главата си олекнала, лекомислена и някак странна.

Когато става прекалено студено и вече няма с какво да правим димни кръгчета, се прибираме вътре. Майка ми е още в дневната с Грейси. Двете се смеят на нещо, а гласовете откъм долния етаж звучат като от много далече. Качваме се на пръсти по стълбите.

Решаваме да спим всички в една стая. Тъй като на Алис е най-голяма, примъкваме през коридора първо моя матрак, после и тоя на Сам (не без известни затруднения) и ги натикваме вътре. Опитваме да сме тихи, за да не заподозре майка ми нещо, но на нея по-скоро не ѝ пука какви ги вършим горе, стига кожата и костите ни да са здрави. Което ни дава относителна свобода да вършим лудории.

Най-накрая, когато нашите матраци и пухените завивки са вече в стаята на Алис, смъкваме и нейния матрак от леглото, така че подът се оказва целият покрит. Навличаме пижамите, сядаме по турски, наметнати със завивки и барикадирани с възглавници, и прекарваме така почти цялата нощ в пиене, клюкарстване, кискане, като старателно избягваме полузабравените спомени.

Най-накрая заспиваме като кутрета от едно котило. Аз отново сънувам подменените. В съня ми те са безсилни и отпаднали; твърде дълго са прекарвали в света на хората. Горският дух, момичето като зелено дърво, навремето е било способно да накара стеблата да растат и да заякват, а цветята да цъфтят. Тя е била влюбена в момче, когото мислела за човешко същество, но той се оказал преобразен вълк. И ето че сега нейното листно сърце е разбито и тя е забравила езика на дърветата.

Русалката, момичето като море, навремето е можела да призове дъжда да завали, да накара водата да се покаже изпод земята, да спре сълзите. Но сега очите ѝ са пресъхнали и гърлото ѝ е като пустиня. Момчето привидение, което мъждука като образ от ням филм,

навремето е имало способността да изчезва и да се появява пред очите, да изчезва и да се появява за реалността. Можело е да се промъква безпроблемно в чуждите разкази, музика, сънища. Но сега усеща, че неговото собствено сърце изчезва. Момичето фея, онова, от чиито плещи растат криле, навремето е можело да лети. Сега обаче е приковано към земята, танцува със сребристите си кецове и жадува за небето.

Пробуждам се с чувството, че съм паднала, докато се опитвам да полетя. Оказва се, че съм се озовала в дупката между два матрака. Алис и Беа са под една завивка, а когато поглеждам към Сам, той също е буден.

— Не мога да заспя — прошепва. — Ще дойдеш ли да се поразходим? — Слага пръст на устните си и тръгва към вратата.

Навличаме кубинките и палтата направо върху пижамите и излизаме навън. Поспирам за момент в коридора и открехвам вратата на дневната. Майка ми и Грейси са потънали в дълбок сън — майка ми е на дивана, а Грейси се е свила в креслото. На масичката за кафе има няколко празни бутилки вино, а навсякъде по пода са разхвърляни празни обвивки от шоколадови бонбони. Усмивам се и тихичко притварям вратата.

Двамата със Сам тръгваме към реката. Нищо не си казваме. На половината път дърветата скриват светлината от предната веранда и Сам ме хваща за ръка. Не сме взели фенерче, а небето е покрито с облаци, но ние все пак виждаме къде вървим. Нощта е топла сякаш е лято, но над главите ни се събират облаци, заплашвайки отново да ни върнат в есента. През този октомври във времето има нещо зловещо, но поне е сухо и меко, а нападалите листа хрускат под краката ни и в това полусънно състояние всичко ми се вижда свършено.

Наближаваме реката и сваляме кубинките още преди тревистият склон да се е спуснал надолу към водата, вземаме обувките в ръце и продължаваме босоноги. На отсрещния бряг дърветата си шушукат с листа някакви свои си тайни, а може би ги споделят с нас, но ние не познаваме техния език. Даже вятърът е топъл.

Сам се заковава на място малко преди да стигне брега и когато и аз забелязвам какво го е спряло, двамата просто стоим неподвижно, вперили поглед в реката.

Реката е замръзнала. Водите ѝ са неподвижни. От време на време някоя вълничка избива през леда като през дупка от изваден зъб, но иначе цялата повърхност е като лавица от матирано стъкло. Сам изпуска обувките и посяга към ръката ми.

Това не може да е истина — мисля си. — Това трябва да е сън.

И всичко е като насън, ръката на Сам, хванала моята, милувката на въздуха по страните ми, топлата трева под босите ми крака, светлите ивици по облачното небе, замръзналата река в тази необичайно топла нощ. Няма как да не е сън.

Затова не се колебаям нито за миг, когато сънуваната ръка на Сам хваща здраво моята сънувана ръка и двамата тръгваме по леда. От студа пръстите на краката ни изтръпват. Кожата ни залепва за леда като за лейкопласт, но ние въпреки това продължаваме. Насред реката избухваме в смях. Стоим лице в лице, държим се за ръце и се смеем ли, смеем, сякаш сме самата река и бълбукаме също като нея, когато не е замръзнала. Поглеждаме босите си крака върху ледената кора на водата и когато очите ни отново се срещат, те са широко отворени и сме толкова близо един до друг, че в един бегъл миг решавам как сега Сам ще скъси и малкото разстояние, останало между устните ни, и ще ме целуне — и в този кратък миг ми се ще наистина да го направя.

Замръзвам като водата под краката ни. Сам ми е като брат. Откъде ми дойдоха тези мисли?! Опитвам да се отърся от тях, но продължавам да виждам само луничките по неговата кожа.

Тогава ми хрумва една налудничава мисъл: *Това не е сън. Това не е сън и аз само преди миг едва не целунах Сам. Това не е сън и аз стоя насред замръзналата река в разгара на сезона на злополуките.*

Точно тогава ледът започва да пращи.

Надавам слаб писък. Вкопчваме се още по-здраво един в друг. Няколко удара на сърцето стоим вкаменени като статуи, като същински ледени фигури, но когато ледът отново започва да пука, двамата предпазливо тръгваме към брега. Стараем се да разпределим правилно тежестта си. Пристъпваме внимателно. Ледът пращи. Тръгваме по-бързо. Ледът още по-силно пращи. След малко вече тичаме, все още вкопчили ръце, краката ни са премръзнали и се хлъзгат, а пукането се множи като музикални ноти и Сам политва да падне, но аз го дръпвам, докато най-накрая стигаме тревата на брега, където се поваляме задъхани, все още вкопчили ръце.

Обръщаме се по гръб и впиваме поглед в ясното нощно небе. Стъпалата ни все още опират леда. Не се питаме *Ама това истина ли е?*, не се споглеждаме окуражително и не казваме *Винаги така става*, нищо не си казваме и Сам не понечва отново да ме целуне. Ако изобщо някога се е опитвал.

Осъзнаваме го на мига, щом се изправяме: намираме се на отсрещния бряг на реката. Докато сме тичали, някак сме обърнали посоката. От тази страна дърветата са се привели и ни гледат сякаш сме деца, които са станали за смях. Всъщност е точно така. От другия бряг кубинките ни махат с връзки. Вятърът се усилва.

— За нищо на света няма да мина пак през реката — казва Сам. Гласът му е дрезгав, като че говори насън.

— Може да отидем до големия мост и там да пресечем — казвам. — Но без обувки...

— Или така, или ще се удавим.

— Никога не съм си падала по давенето.

Сам целува кокалчетата на ръката ми, която държи.

— Хайде, сестричке — казва, — давай да си ходим у нас, че да свършва тая откачена нощ.

— Не съм ти сестра — напомням му и го повеждам през гората, защото е много по-лесно да вървим по пътеката, отколкото по камъните край реката.

Пътеката ни отвежда при полянката на Елси. Капаните за сънища още са тук. Въртят се на вятъра като танцуващи екзотични птички. Сега обаче перата им са проскубани от природните стихии и липсват наниз и мъниста. Но по дърветата висят други неща, различни. Много нови неща. Тръгвам към едно от тях, за да го разгледам по-отблизо. Сам, естествено, върви след мен и още сме хванати за ръце. „Хартия?“, проговаря колебливо.

Прилича на листове кафява хартия, стотици, заковани на всяко дърво.

— По-скоро е шкурка — казвам, като оглеждам текстурата.

Той протяга ръка и пипа един от листовите. Когато я дръпва, пръстите му са станали лепкави.

— Мухоловки.

Едно лято, още когато бяхме малки, майка ми разпродаде картините си много успешно и всички заминахме на почивка в

Пиренеите. Наехме малка къщичка край едно градче и прекарвахме дните в планински преходи, а вечерите — в ловене на мухи: посипвахме шепите си със захар за стръв. Майка ми мразеше мухите. Беше провесила мухоловки по таваните в стаите и над всяка врата, а косата на Кристофър, който беше най-висок от всички, залепваше по тях заедно с мухите. Поглеждам Сам крадешком и се чудя дали в момента също си спомня онова лято, но той още стои вторачен в мухоловките, потънал в мисли.

— Определено нищо не схващам — казва накрая.

— И аз така. — Продължаваме нататък и оставяме полянката далече зад нас. Мухоловките лъщят мазно по дърветата и капаните за сънища се люлеят на вятъра. В изнежените ми от постоянното носене на обувки крака се впиват съчки. — Така ми се иска да разбере къде е тя сега.

— Ще трябва да я открием, Кара — казва Сам. — Сериозно говоря.

— Зная — прошепвам. Така се радвам, че мисли като мен. Изпитвам внезапен порив да говоря за Елси, кръвта ми пулсира с това желание. — Трябва да я намерим час по-скоро.

На следващата сутрин Грейси е толкова махмурлия, че не е в състояние да ни закара на училище. Майка ми също не може да шофира със счупена ръка, така че ние четиримата извървяваме целия път пеша, но и нашите глави се пръскат след бурната нощ. Примижаваме на слабата утринна светлина. Алис и Беа, които явно са малко по-добре от нас двамата със Сам, вървят напред с допрени глави, потънали в разговор. Ние със Сам крачим мълчаливо, на разстояние един от друг.

Не говорим за краткото ни бягство миналата нощ — според мен по-скоро искаме да си внушим, че не е било реално, а не да се престорим, че изобщо не се е случило. Най-лесно е да се доверим на логиката, която казва, че реката няма как да замръзне в такава топла нощ и че няма никаква зловеща полянка наскре гората с провесени по дърветата капани за сънища и мухоловки, нито кукла на момиче, което се смята за изчезнало, която е заложена за стръв в капан за мишки. Но сигурно избягваме да говорим за това най-вече заради сплетените ръце, заради притиснатите плътно едно в друго тела, заради впитите очи на Сам в мен, докато сме стояли върху леда.

Събуждаме се рамо до рамо на един матрак, но без да се докосваме и цяла сутрин внимаваме да не сме твърде близко един до друг. Мислите ми сноват между думите *брат* и *бивш брат*, като първо се съсредоточават върху разликата между тях, а после я отхвърлят. *Все същото е* — казвам си твърдо. — *Сам е мой брат. И е повече от нередно да си мисля за разни други неща.* Накрая съм толкова объркана и така ме е срам, че се опитвам да се отърся от всичко, да прогоня мислите и просто да се съсредоточа върху презрамките на училищната чанта, които са се впили в насиненото ми рамо, върху вкуса на твърдата препечена филийка в устата ми и неравностите по пътя, които усещам през тънките подметки на моите „Конверс“. (Двамата със Сам тихомълком прибираме кубинките си от брега на реката на път за

училище, но те са влажни от утринната роса и няма как да ги обуем, така че и двамата сме принудени да продължим с тънките подметки.)

Поканата на Елси за партито е в предния джоб на училищната ми чанта. През целия ден я докосвам от време на време като талисман. Мисълта да я открия ме е обсебила, настойчиво ме преследва, присмива ми се колко лесно би трябвало да е това и колко трудно е в действителност. Кой знае защо, но имам усещането, че времето ни изтича.

В часа по математика разказвам на Беа за окачените по дърветата мухоловки, но тя явно не ме слуша. Непрекъснато пише есемеси под чина и не ще да ми каже до кого са.

— Хайде, стига де! Не ми казвай, че ме пренебрегваш, за да си пишеш с Карл Галахър — заявявам със сърдита гримаса.

Беа се усмихва мистериозно.

— Всяка порядъчна вещица има нужда от една-две тайни.

Тъкмо се каня да ѝ напомня, че тя никога не е имала тайни от мен, когато ми просветва.

— Будката за тайни!

Сам се обръща от предния чин.

— Какво за нея? — пита.

— Ама, разбира се — казвам по-скоро на себе си. — В местната преса и по тукашните новини винаги има по нещо за нея, нали така? Значи няма как да не е станало дума и за Елси.

— Естествено! — Сам удря длан в чина. — Добре, че поне на един от нас са му останали малко мозъчни клетки — казва и бързо забива поглед в учебника, защото учителят поглежда неодобрително към нас.

Двамата със Сам прекарваме голямото междучасие в библиотеката. Търсим статии за будката за тайни и ги отделяме да ги изчетем след часовете. Фотокопираме и течението на училищния бюлетин от последните пет години, като прекарваме петнайсет обезсърчителни минути, разпитвайки изключително неотзивчивата библиотекарка за Елси.

— Тя идваше тук всеки ден — възкликвам, сочейки към Ким, която седи в будката за тайни край прозореца. — Ето там! Всеки ден!

— Не познавам това момиче — повтаря библиотекарката за седми път. — Не мога да ви помогна. Дължите ми три и петдесет за

фотокопията.

Когато се връщаме след училище, Беа ми звъни, защото се скарала с майка си. Случва се доста често: и Беа, и майка ѝ имат склонност да драматизират, което, вместо да ги сближи, е причина за непрекъснати конфликти между двете. Докато аз се опитвам да я утеша, Сам седи на току-що увитата в противоударна опаковка с въздушни мехурчета кухненска маса (Алис наскоро се блъсна в нея, препъвайки се в насъбралата се афганистанска черга менте) и яде кашкавал с пластмасов вид направо от опаковката.

Майка ми, която е в изненадващо добро настроение, си е пуснала потпури от рокендрол песни от 50-те. Надула е звука докрай и цялата ни къща танцува буги-вуги под своята дунапренова и найлонова опаковка. Двете с Грейси са били на екскурзия в планината. Сега майка ми разказва колко е хубаво да излезеш на въздух за първи път от седмици, да не се притесняваш къде стъпваш и да знаеш, че има кой да те хване, ако политнеш да падаш. Върху гипса на ръката ѝ Грейси е написала хайку^[1], посветено на техния туристически преход. Тристишието е глупаво и сладко.

Внезапно сред врявата на рока от 50-те дочувам как Алис повишава глас откъм стълбището. Звучи така, сякаш крещи по телефона. Когато излизам в коридора да попитам какво става, тя си облича палтото.

— Връщам се след малко, мамо — провиква се към кухнята.

— Къде отиваш? — питам я.

— Ще се отбия до Беа. — Алис свива рамене и освобождава косата си от копринената кърпа.

— До Беа?

Алис премията чантата през рамо.

— Да, Беа. Високото момиче с червената коса и хипарските поли. Познаваш го.

— Тя току-що е имала скандал с майка си — промърморвам.

Алис отваря външната врата.

— Да, известно ми е. — Забавя се колкото да намъкне кубинките и изхвърква навън. — Ще ѝ кажа, че си питала за нея — подмята през рамо.

Стърча като ударена от гръм в коридора.

Когато се връщам в кухнята, майка ми вече припява на песен, която май е от *Брилянтин*^[2], а Сам се смее на нещо, което тя е казала, и се опитва да я убеди, че не той е изял всичкия кашкавал. Подпирам се на вратата и ги гледам, сякаш ги дават по телевизията или са от някой филм. И не бих се изненадала, ако в ъгъла на кадъра видя да се мярка кракът на Елси.

— Всичко наред ли е? — пита майка ми, наливайки мляко в чая си. — Накъде хукна така сестра ти?

— При Беа — казвам, но нещо езикът ми не се обръща.

— При Беа ли? — Сам е не по-малко изненадан от мен, но сякаш не е толкова разтревожен.

— Много добре — разсеяно казва майка ми и се навежда да върне млякото в хладилника — само с една ръка, другата виси непотребна на превръзката около врата ѝ — а косата ѝ пада като пурпурна завеса пред лицето.

Сам само свива рамене. Докато се изправя, майка ми си удря главата в опакования с вата кухненски плот. Прави крива физиономия и разтрива удареното място.

— Но аз току-що говорих с нея — продължавам, защото не мога да оставя тая работа току-така. — С Беа де. Скарала се е с майка си. Не искаше да идва.

Майка ми взема от кухненския плот шишенце с таблетки арника и пъха две под езика.

— Може би е искала не тя да идва, а при нея да отиде някой — казва с леко фъфлене заради малките хапчета под езика.

Започвам да се чувствам виновна.

— Тогава да го беше казала!

Сам помага на мама да си обели банан и предпазливо духа чая си. (Преди две седмици едва я озаптихме да не скрие чайника. Добре е около нас да няма остри ножове и газови котлони, но без чай животът е просто невъзможен.)

— Според мен е добре Алис да прекарва повече време с Беа — казва майка ми. — Иначе е постоянно с Ник и неговата банда, а женските приятелства са важно нещо.

— Ама Беа е *моята* най-добра приятелка — изтърсвам и веднага след това започвам да се чувствам глупаво и някак детински. Майка ми

е права — Ник е завзел почти цялото време на Алис извън училище.

— Знам, че се чувстваш изоставена — казва майка като ехо на мислите ми. Идва до мен и ме прегръща със здравата си ръка през раменете. — Но ти си имаш мен. И брат си.

— Той не ми е брат — промърморвам и майка ми се разсмява.

— Както кажеш, *petite soeur* — откликва Сам и майка ми се разсмява още по-високо.

После тя отива на тавана да работи, а ние със Сам се настаняваме в дневната и започваме да преглеждаме течението на училищния бюлетин и вестникарските статии за някаква следа от Елси. В тях обаче тя се оказва също толкова неуловима, каквато е и в живота; на едно място откриваме да се споменава „момиче от четвърти курс“, на друго — „ученичка“. Същата работа като мимолетните следи от грозен пуловер или миша коса по снимките. Чудя се дали Алис няма да се окаже права и пак се питам съществуват ли изобщо съвпадения.

— Не мога да повярвам, че Беа е повикала нея, а не нас — нарушавам мълчанието, сякаш досега мислено съм приказвала за Алис със Сам.

— Едва ли. — Сам преглежда музиката в лаптопа си, докато се опитва да открие още статии онлайн. — По-вероятно Алис е помолила Беа да се видят. Може би е имала нужда да си излее душата пред някого. Беа я бива в това.

— А нас — не, така ли?

Сам ме поглежда.

— Невинаги — отвръща с болезнена откровеност.

Обхождам с поглед дневната, опакована като чуплива стока, и си мисля за всички тайни, стаени в острите ѝ ръбове.

— Може и така да е — казвам. — Предполагам, че Беа не пази никакви тайни. — Според мен тя направо може да отвори собствена будка за тайни и да разпродаде всички неизказани секрети за по десет цента кило. Чудя се колко ли тайни се равняват на едно кило?

— Тя ме целуна — чувам се да казвам.

От лаптопа се разнася женски глас, който пее бавно. Акордите на китарата, която ѝ акомпанира, сякаш са изтръгнати от струните на сърцето.

Сам замръзва.

— Беа ли? — пита.

Кимвам.

— В къщата на духовете.

Сам сякаш е склонен да пропусне това покрай ушите си.

— Вие и преди сте се целували — казва. — По партита, като играете на шише.

— Така е. — Ще ми се обаче да му разкажа точно как ме целуна този път — сякаш искаше да си докаже нещо, сякаш целуваше не мен, а някой друг, и как повече не обели дума за това, ако не броим часа по физическо (не че аз съм го споменавала де), но вместо това му задавам въпрос. — А ти целувал ли си Беа?

— На шише...

— Освен това.

Той барабани с нокти по клавиатурата.

— Веднъж.

— О!

Когато го казва, си давам сметка, че не искам нищо да знам за това, но той вече е започнал да разказва. Опитвам се да не го слушам, и то без да си запушвам ушите.

— Стана на партито у Джо и Мартин това лято. Вие с Алис бяхте отишли да купите пиене, другите бяха в кухнята за сладолед.

Помня тази вечер. Алис ни заведе на парти у Джо — родителите му бяха извън града. За първи път излизах с нейните приятели, и то, защото Мартин покани хора и от нашия курс. Седяхме на верандата и Беа ни гледаше на карти за развлечение — прави го понякога, ако въпросите са само за любов и секс, за нищо сериозно. (Има ли обаче нещо по-сериозно от любовта и секса, питам се сега. Едва ли.)

— Както и да е — продължава Сам. — Всички се бяхте пръснали, а тя още не ми беше гледала на карти, така че взе да ми гадае, а после аз я целунах.

Едва не се задавям.

— *Ти си целунал нея?*

Той избягва да ме погледне.

— Да. Просто исках... — Въздъхва. — Картите й показаха нещо, което не исках да повярвам, и я целунах, за да докажа, че грешат.

Сега вече наистина ми се прищява да си запуша ушите. Вместо това обаче си отмятам косата от лицето.

— И как това може да...

Сам започва да говори едновременно с мен, опитвайки да заглуши онова, което казвам.

— Нищо не почувствах. — Втрещва се упорито в течението на училищния бюлетин пред себе си.

Отпускам ръце в скута. На езика ми напират стотици въпроси.

— Да бе, да. — Задоволявам се само с това саркастично подмятане.

— Да, точно така — простичко отвърща Сам.

— Но... — Вдигам очи към тавана, сякаш там може да открия отговорите. Таванът обаче мълчи, празен и бял — единственото място в къщата, останало неопаковано. — Но ти я харесваш.

— Ти също.

— Не, искам да кажа, че ти *наистина* я харесваш. — Имам чувството, че пак съм на дванайсет. — Целунал си я.

— Това беше просто целувка. Исках само да проверя... — Сам издава звук, който напомня на смях. — Кара, аз не съм влюбен в Беа.

Свеждам поглед надолу към ръцете си.

— Аз пък си мислех, че си влюбен.

— Е, не съм. — Започва нова песен. — И никога не съм бил.

Изведнъж нещо странно става със сърцето ми. Сам не е влюбен в Беа. *Не че щеше да има някакво значение, ако е* — казвам си. — *Той е бившият ми брат. Той ми е като брат. Той е мой брат.* Сам продължава да приказва, но аз почти не го слушам. *Никога не съм бил, каза.* — *Само една девица желая.*

— *Кара* — подвиква Сам и аз си давам сметка, че явно през последните няколко минути не за първи път опитва да привлече вниманието ми. Държи високо един от училищните бюлетини от последните години. Оригиналът, който копирахме, беше леко скъсан. Липсваше само малка част от параграф в статията за моста, който градският съвет обещавахе да построи вече двайсет години.

Преглеждам набързо материала, като следя дали някъде не се споменава будката за тайни. Клатя глава.

— Е, и какво? — подавам обратно бюлетина на Сам, който го обръща с лице към мен и посочва липсващия параграф.

— Бас ловя, че изобщо няма да построят читав мост — казвам и си спомням как и дървеният рухна във водата. — Най-много да стегнат сегашния.

— Кара — повтаря натъртено Сам. — *Погледни.*

— Какво? — Отново бегло препрочитам скъсаната статия, мърморейки на глас по-важните пасажки, за да докажа на Сам, че внимавам. *Строежът на моста отново е спрян... години, откакто предишният се срути... кметът оказва натиск върху градския съвет... твърди, че е абсурд още да не е възстановен... местно момиче Елси...* — Я чакай, какво е това?!

Статията приключва точно на това място. Останал е редът непосредствено под цитата на кмета, но другото липсва, откъснато е.

Вдигам поглед към Сам.

— Как мислиш, дали за нашата Елси става дума?

— Нищо чудно. Това не е много популярно име.

Хапя устни, опитвайки се да не изглеждам недоверчива.

— Не ни подсказва кой знае колко.

— Засега имаме само това, за да продължим — казва Сам. — Ако открием останалото от статията, ще разберем дали е нашата Елси.

Поглеждам недоверчиво страницата. Прилича на вестникарска статия, препечатана в училищния бюлетин.

— Може да е от *Телеграф* — казвам колебливо. — Или пък от *Уестърн пийпъл*. Но техните редакции са в Касълбар и Балина. Няма как да стигнем преди края на работното време. Остава само половин час.

Сам поклаща глава.

— Има едно магическо място — заявява с престорена тържественост той, — на което му викат библиотека. Не знам дали си чувала за него, но там се съхраняват книги и вестници, както и архивите на вестниците.

Плясвам го шеговито по ръката, но усещам как в гърдите ми нещо пърха от вълнение.

— Добре — казвам и посягам към телефона, за да кажа на Беа и Алис да ни чакат в града. — Давай да вървим.

Този ден малкото ни градче е по-оживено от обикновено: автобусите от Дъблин и Голуей пристигат пълни с колежани, които са си освободили петъка и се връщат по домовете за ваканцията между сроковете още със следобедния автобус в четвъртък, а родители и ученици бързат да хванат магазините преди края на работното време, за да закупят украса за Хелюин, бонбони и сладкиши за „почерпка

или пакост“ на утрешния празник. Някои дори са вече маскирани, а от два пъба се изсипват на улицата шумни компании костюмирани хора.

Когато приближаваме библиотеката, Алис и Беа вече ни чакат на отсрещния тротоар. Заобикалям маскираните пред пъба, като гледам да стоя по-далече от лактите и питиетата им. И така се блъскам в мъжа. Гърдите му издават кух звук, когато ръката ми се удря в тях.

— О, извинете — казвам, докато някакъв човек се опитва да ме закрепя на крака, но този, когото съм блъснала, се вмъква в пъба. Надниквам през витрината край широко отворената му врата и установявам, че това е същият човек — живата статуя, в когото се блъснах и оня деня, когато двамата със Сам открихме магическото дюкянче в Голуей. Сам се заковава на място зад мен. Поглеждам в сивите очи на мъжа, но не мога да различа очертанията на контактните лещи. Има нещо неестествено в блясъка на кожата му, сребърната боя за боди арт изглежда по-необичайно от обикновена. Или пък напротив — много по-естествено; прилича на кожа от метал. Мъжът се усмихва като машина и аз потръпвам. Тръгва успоредно с мен от другата страна на витрината и странните му очи откриват в тълпата първо Сам, а после и Алис, която продължава напред. Усмивката му става още по-широка. Костюмът е толкова достоверен, че даже в ъгълчетата на устата му има малки панти.

— Хайде, давай да вървим — казвам полека, хващам Сам за ръката и забързвам след Алис и Беа. Вземам и Беа за ръка и бързо ги повличам през улицата към библиотеката. Металният човек ни гледа втренчено иззад витрината. Алис изостава доста след нас. Точно преди да слезе от бордюра се обръща и поглежда за последно човека — жива статуя. Намръщва се и понечва да отвори уста, като че ли иска да се провикне към него. Сам сякаш изведнъж се спихва.

Издад ъгъла до нас с висока скорост изхвърчава кола. Шофьорът забелязва Алис в последния момент. Осъзнавам какво ще се случи, но не успявам дори да ахна, преди скърцането на спирачки да разреже въздуха. Шофьорът опитва да спре, но вече е прекалено близо до Алис. Бронята се врязва в тялото ѝ, то се премията през предния капак и пада върху паважа. Колата се заковава на място.

Май чувам Беа да пищи, но може и да съм аз. Всички се втурваме към Алис. За мен единственото важно е, че тя мърда. Щом я приближаваме ме плисва вълна на облекчение — Алис, изглежда,

опитва да се изправи. После обаче лицето ѝ става призрачнобяло, очите ѝ потъват в орбитите и тя се поваля. Със светкавична скорост (и присъствие на духа, каквото аз не притежавам) Беа подхваща Алис, преди главата ѝ да се е ударила в настилката.

Усещам смътна болка в коленете, когато се стоварвам на паважа край Алис. Клепачите ѝ потръпват, а ръцете на Беа, която я придържа, се тресат. Сам и някаква жена, която, изглежда, е карала колата, са от другата ми страна. Отстрани започва да се събира малка група хора, които един през друг питат и дават съвети.

Посягам и потупвам Алис по бузата.

— Алис! — Гласът ми е пресипнал. — Алис! — Лекичко я плясвам и тя отваря очи. Жената с колата въздъхва с облекчение. Алис гледа объркано за секунда, после измъчено си поема дъх и издава слабо скимтене, което се превръща в ридание. Оглеждам я и разбирам защо. Цялата е обляна в кръв. Чорапогащникът ѝ е скъсан, кожата на коленете — раздрана. Дланите и лактите ѝ силно кървят; на дясната ръка има дълга и дълбока рана с назъбени краища, която се вижда през разкъсания пуловер. В кожата ѝ са набити мръсотия и дребни камъчета.

Но лявата ръка на Алис е онова, което ме възпира да я вдигна от земята. Рамото ѝ е извадено от ставата. На пръв поглед няма голяма разлика, но положението е зле — буца на мястото, където би трябвало да има само равна линия. Потискам пристъпа на гадене.

Дишането на Алис е трескаво и плитко.

— Всичко е наред — обажда се Сам иззад мен. — Всичко е наред — ето, подай ми ръка.

Някаква жена се отделя от тълпата край пътя.

— Аз съм квалифициран парамедик — казва. — Мога ли да помогна?

— Ние също — отвърща Сам, без да погледне жената. Майка още от осемгодишни ни кара ежегодно да посещаваме курсовете за оказване на първа помощ. Само за минути можем да превържем рана, да направим импровизирана шина и да наместим изкълчена кост. Алис пребледнява, но подава ръка на Сам.

Той я хваща за китката, а с другата ръка я стиска здраво точно под рамото. Внимателно, докато цялото тяло на Алис трепери в ръцете

ни, изправя лакътя и бавно опъва ръката ѝ към себе си, докато ябълката на раменната кост не влиза с тихо пукане обратно в ямката.

Алис прехапва устни да не изкрещи, после тялото ѝ се разтриса.

— По-добре ли си? — прошепвам. Тя кимва, но очите ѝ гледат празно.

Хвърлям поглед през улицата, където продължават да се суетят някакви хора. Чудя се дали металният човек все още ни наблюдава иззад витрината. Внезапно едната ми страна изтръпва, сякаш някой ме е зашлевил. Свивам вежди и разтърсвам глава, после прилепвам студена длан о бузата, за да я охладя.

Сам, Беа и жената парамедик внимателно издърпват Алис към тротоара, а през това време виновната за злополуката чупи ръце и се извинява вече за кой ли път. Алис все повтаря „Всичко е наред, всичко е наред“, но когато опитва да се изправи отново ѝ причернява и тя тежко се опира на Беа.

— Трябва да те закараме в болницата — казва Беа и Алис пак кима.

Мери Дейли, притежателката на магазинчето за вестници и списания отсреща, ни кани да влезем и ние настаняваме Алис на един стол до щанда. После тя предлага на Алис шоколад и нещо газирано.

— Заради шока — уточнява.

— Да повикам ли линейка? — обажда се жената парамедик.

Алис ѝ отговаря с внезапно укрепнал глас.

— Не, всичко е наред, приятелят ми живее надолу по тази улица. Той може... — Млъква, останала без дъх от болката. — Той може да ме закара.

Размотавам шала от врата си и правя от него клуп за ръката на Алис.

— Не е ли по-добре да повикаме Грейси? — обажда се Сам.

— Не — бързо отговаря Алис. — Не искам да тревожа мама. Ще се обадя на Ник да ме прибере.

— Алис, според мен трябва да извикаме линейка — казва Беа.

Мери Дейли и жената парамедик кимат одобрително.

— Не — повтаря Алис. После сяда по-изправено на стола и отмята дългата си коса на гърба сякаш да докаже, че може да се справи. — Добре съм.

— Алис...

— Преживявала съм и по-лошо. — Алис се изсмива сухо. — Знаете го по себе си.

Дали защото Алис споменава сезона на злополуките, макар и не пряко, но Беа повече не настоява. Вместо това взема нейния телефон, избира номера на Ник и опира апарата до ухото на Алис.

Докато тя говори, двамата със Сам правим каквото можем да почистим и дезинфектираме замърсените рани. Тълпата се разпръсва и накрая до щанда оставаме само ние. Тъй като стоим съвсем близо до Алис, чуваме и двете страни в телефонния разговор.

— Къде беше снощи? — са първите думи на Ник, още щом отговаря на обаждането.

— Здравсти, Ник — казва Алис с привидно небрежен тон, — току-що преживях злополука и не искам да безпокоя мама. Сега свободен ли си? Ще ме закараш ли до болницата?

Но Ник сякаш изобщо не я чува.

— Къде беше снощи, Алис?

Алис спуска косата си като завеса пред лицето и се навежда напред, сякаш това би могло да ни попречи да чуваме.

— Бях с Кара и Беа, просто останахме у нас.

Ник снишава глас, но аз пак различавам отделни думи.

— Уговорката беше да си с мен.

— Ник, съжалявам. Мама си счупи китката и трябваше да остана у дома. — Алис също снишава глас, но тонът ѝ е мек, докато неговият реже като с нож. Край мен Беа скръства ръце и изръмжава гневно.

Изглежда, че тия пререкания с Ник не са за първи път. Според майка ми той е ужасно несигурен в себе си за човек с такава огромна популярност, но Алис казва, че това не било въпрос на несигурност, а просто ревност. Просто любов. Не знам нищичко за този вид любов, но си мисля, че ако си така обсебен от някого, накрая започваш да приличаш малко на тиранин. На това, тяхното, майка му вика фишечен романс.

Алис потръпва, докато Сам затваря с няколко лепенки раната на ръката ѝ, която не спира да кърви.

— На улицата сигурно има счупени стъкла — казва той полугласно.

Но Ник явно го е чул, защото пак заговаря и тонът му вече е съвсем различен.

— Добре ли си, любов? — казва на Алис в телефонната слушалка.

— Блъсна я кола — обаждат си високо Беа, почти в слушалката.

Алис отново потръпва.

— Добре съм — отвръща на загрижените звуци, които се носят откъм Ник. — Просто някой трябва да ме откара до болницата. Сега съм в магазинчето за вестници срещу библиотеката.

— Тръгвам.

Когато Алис оставя телефона, изглежда още по-бледа, но въпреки това се обръща към Беа с твърд глас.

— Не вдигай врява — казва.

Ник пристига пет минути по-късно. Алис се изправя на мига, в който той влиза.

Всеки път, когато видя Ник, се стъписвам от това колко е красив. Косата му е тъмна и се спуска на вълни до линията на челюстта, а очите му винаги са някак екзалтирани. Висок е, широкоплещест и пращи от енергия.

— Е — казва Беа с непроницаем глас, — хайде да вървим.

Ник я поглежда, а тя мести очи във всички посоки, за да не го погледне директно.

— Аз ще я закарам — казва той. — И няма нужда да чакате с нас в болницата. — После се обръща към Алис и нежно я погалва по бузата. — Хайде, любов, тръгваме — казва. — Дай да те закърпим.

— Идвам с вас — обаждат се Сам. — И без това по-късно имам среща с Мартин в града.

Ник не изглежда особено доволен, но все пак неохотно се съгласява.

— Дадено, човече — казва. — Ще те оставя пред болницата. Но с нея вътре влизам само аз.

Беа свива вежди, а Алис сковано се усмихва. Благодарни с целувка на Ник и се обръща към нас с Беа.

— Не вдигайте врява — повтаря. — И не казвайте на мама. Ще ношувам у Ник, за да не я тревожа. А вие се прибирайте — казва накрая. — Ник ще се погрижи за мен.

— Да, убедена съм — мрачно мърмори Беа. Поглеждам я остро. Тя свъсено изпровожда колата с очи.

Когато автомобилът на Ник се скрива от поглед, претичвам през улицата (като се оглеждам внимателно и в двете посоки, преди да пресека). Стигам библиотеката точно когато библиотекарката се кани да затваря.

— Не, не, не — възкликвам, препречвайки ѝ пътя. — Спешно трябва да открия една статия — продължавам бързо. — Няма я онлайн, а наистина е много важно и знам, че библиотеката утре не работи, а не мога да отида до Балина или Касълбар, защото съм на училище, а после е Хелоуин, пък и не съм сигурна в кой точно вестник е статията и ще трябва да проверя и в двата, а не мога да чакам до понеделник, така че ви моля да ми дадете пет минути.

Библиотекарката повдига вежди.

— Библиотеката затваря, скъпа — казва. — Трябвало е да си подготвиш домашното по-отрано, щом е толкова важно.

Беа изниква зад мен.

— Не става въпрос за домашно — намесва се тя. — Но наистина е важно. Свързано е с наша приятелка. Има статия отреди две години за падналия мост, който градският съвет трябваше да възстанови. Не може ли да я потърсим само за няколко минути?

— Боя се, че не може — отвърща библиотекарката. — Трябва да прибера сина си от тренировка в и петнайсет. — Тя пуска ключовете в джоба си и поема към паркинга. — Но щом ви трябва информация за моста и е чак толкова спешно, ако побързате, още може да заварите някого в кметството. Те би трябвало да имат копия от всички публикации по въпроса.

Двете с Беа буквално политаме към кметството. Пристигаме пред централния вход, останали без дъх, точно в мига, когато мъж в сив костюм обръща отвътре табелата на вратата от ОТВОРЕНО на ЗАТВОРЕНО. Беа започва да чука по стъклото, а аз се опитвам да го убедя да поговори с нас, но той само поклаща глава, посочва табелата ЗАТВОРЕНО и изчезва някъде навътре в сградата.

— Мамка му! — тропвам ядно с крак.

Поглеждам Беа, но нейното внимание е изцяло погълнато от телефона. После вдига глава.

— Още пътуват — казва.

Въздъхвам и обръщам гръб на кметството.

— Алис ще се оправи — опитвам се да успокоя Беа. — Както каза и тя, преживявали сме и по-лошо. Освен това си има Ник, който да се погрижи за нея.

Беа само свива вежди. По целия път до нас изражението ѝ е като буреносен облак. Спираме край реката до дървеното мостче, което вече е поправено. Облягам се с лакът на масата за пикник и зарейвам поглед над водата. Ще ми се да можехме да поговорим с някого за Елси. Имам нужда някой да ми напомни, че тя е истинска.

Беа мърмори под нос нещо за шибаняците музиканти. Когато я питам защо така изведнъж е намразила Ник, тя ми напомня за вечните караници между тях двамата с Алис, за неговите обаждания в три сутринта, за това как Алис е паднала по стълбите, след като е била с него същата вечер, и за безбройните случаи, когато той я е наказвал с мълчание по една или друга причина. Докато Беа изрежда всичко това, на мен неясната досега картина сякаш започва да ми се изяснява.

— Най-силната страна на Ник е сексът — внезапно казва Беа. Пали цигара и подава и на мен. Когато пуши, устните ѝ изглеждат тънки и строги. — Страшно го бива и, най-важното, знае как да накара Алис да се чувства добре.

Идва ми да потъна в земята от неудобство, докато говори. Никак не ми е комфортно да се ровя в сексуалния живот на сестра си.

— Ами, това е... — Всъщност не знам какво е това.

— Но най го бива в манипулацията на емоционално ниво.

Устните на Беа се присвиват, като оформя звуците. Кимвам полека и казвам, че и аз съм го забелязала. Вечното му мусене, начинът, по който се кичи със своята популярност като с ярка вратовръзка, която би удушила всеки друг. Беа снишава глас и започва да говори на повехналата трева под пейката.

— Алис ми каза нещо — прошепва. — За Ник. — Подритва туфите трева. — Малко преди лятната ваканция отишла на един купон на шестокурсници, изпонапили се, започнали да играят на „истина или предизвикателство“ и предизвикателството за тях двете с Ким било да изтичат на улицата само по бельо. — Кракът на Беа ритва нервно пейката. — На следващата сутрин — продължава — Алис отишла при Ник, разказала му всичко и казала, че следващият път и той трябвало да дойде с нея. На него обаче никак не му харесало, че тя пие без него и че хората са я видели по бельо.

Цигарата виси забравена между пръстите ми, тръскам настрани стълбчето пепел и си дръпвам. Беа довършва историята.

— Така че двамата първо се скарали жестоко, после се сдобрили и накрая правили секс. — Нататък тя продължава малко по-забързано. — Той обичал да я връзва. — Пак ми идва да се сгърча от неудобство. — Тя по принцип нямала нищо против, само дето оная сутрин той я завързал за един стол в неговата спалня и я зарязал така.

Толкова рязко си поемам въздух, че димът започва да дразни гърлото ми.

— Я чакай... какво?!

— Излязъл да купи цигари — казва Беа. — Излязъл за цигари и я оставил така здраво завързана, че не успяла да се освободи, колкото и да опитвала. — Зяпвам Беа с увиснала челюст. — След три часа — гледала будилника върху скрина — той се върнал.

Примигвам бързо няколко пъти, за да прогоня този образ от главата си.

— „О, казал и даже се усмихвал, *съвсем те забравих*“.

— Но как...? — заеквам. — Защо не...? Той откога...? Тя защо е още с него? И в момента са пак заедно. Защо я пуснахме? — Налага се да млъкна, за да си поема дъх. — Защо не ми е казала? — Гласът ми прозвучава много по-пискливо и отчаяно, отколкото го познавам.

Беа не отговаря. Вместо това вади картите. Разстила ги пред нас върху масата за пикник.

— Бедите я привличат — казва Беа. — Защото така поне знае, че са право пред очите ѝ, а не се притаяват някъде на скришно. За разлика от теб.

— От мен ли?

— Така излиза от това тук. — Тя посочва една от картите. — Ти си позволяваш да виждаш само добрите неща, но това... Виждаш единствено онова, което е безопасно, което би искала да видиш.

— Какво искаш да кажеш?! — Думите ѝ са като плесница. — Не е вярно — промълвявам едва-едва. Не мога да преценя дали съм засрамена, или по-скоро възмутена. — Не е вярно, Беа. Защо изобщо говориш такива неща?

— Не аз — Беа поклаща глава, — картите го казват.

— Да бе! — Усещам как устните ми се свиват, все едно съм лапнала нещо горчиво, или пък всеки момент ще се разплача. Изобщо

не съм разбрала кога Беа е станала първа приятелка с Алис и знае всички нейни тайни. Не разбирам защо това изобщо ме вълнува, след като чух такива неща за сестра си от устата на Беа. В гърлото ми е заседнала буца, която не ще да помръдне, колкото и усилено да преглъщам. Двете едновременно захвърляме фасовете на земята и аз ги размазвам с върха на кеца. Червилото на Беа остава по земята петна като от кръв.

[1] Жанр в традиционната японска лирическа поезия, който се състои само от три реда. — Бел.прев. ↑

[2] Американски музикален филм от 1978 г. с Джон Траволта и Оливия Нютън Джон. — Бел.прев. ↑

Когато се прибирам, майка ми седи в кухнята на тъмно (Беа не е единственият човек в моя живот, който има склонност да драматизира). Паля лампата и тя сякаш се изненадва, че съм се прибрала. Уж се държи нормално, но виждам, че е нахвърляла още черги по пода в кухнята, а когато опитвам да кипна вода за чай, се оказва, че чайникът е изчезнал безследно. Чак сега забелязвам датата на календара, окачен на вратата към градината.

Покрай свръхестествените преживявания миналата нощ, заради внезапното откритие, че през лятото Сам е целунал Беа, от злополуката на Алис и всичко онова, което Беа ми каза за Алис и Ник, съвсем съм забравила коя дата е днес. Заковавам се на насред кухнята и се обръщам към майка ми.

— Добре ли си? — питам. Глупав въпрос. Много добре ми е известно, че не е добре.

Майка ми опитва да се усмихне, но излиза по-скоро измъчена гримаса.

— Просто ме боли глава — казва. — Май ще си лягам. Не забравяй да изключиш всички уреди от контактите, преди да се качиш горе. Нали? И внимавай като отваряш тоя шкаф — изглежда, пантите на вратичката му са се разхлабили. И не доближавай прозорчето в банята.

В отговор само тъжно кимам с глава, изпращам я с поглед нагоре по стълбите и се питам къде ли се е изгубила жената, която беше толкова въодушевена от планинския преход тая сутрин. Но май знам отговора. Върнала се е мислено назад във времето в един друг, също толкова необичайно топъл октомври преди четири години, когато се случи последната трагедия.

Очите ми внезапно се пълнят със сълзи и сърцето ми се качва в гърлото. Стискам зъби преди да е успяло да изхвъркне. Поемам си няколко пъти дълбоко въздух, както майка винаги ме съветва да правя в кризисни моменти — вдишвам през носа и с цялата диафрагма,

сякаш ще пея оперна ария. Не че някога съм пяла оперни арии. Питам се кой ли ще посъветва тая вечер майка ми да диша дълбоко.

Звъня на Грейси. Заварвам я да яде и когато говори, звукът от дъвченето отеква висок и изкривен в слушалката. Обещите ѝ потракват в апарата и даже аз ги чувам.

— Днес е трийсети — казвам. Тя не възкликва *Кара?*, защото вече знае, че съм аз, нито пък *Моля?*, защото е наясно какво означава това.

— Боже — само простенва. — Съвсем бях забравила. Тя доскоро си се държеше толкова нормално. Даже изглеждаше щастлива.

— Може и тя да е забравила, поне за кратко. — А после може да е решила, че щом е забравила, още повече е влошила положението. Поне с мен е така.

Баща ми почина през първата седмица в сезона на злополуките, когато бях на осем. Майка ми се срина също като нас, после дълго не можа да дойде на себе си и все го оплакваше. Едва години по-късно престана да се крие от света на този фатален ден в началото на октомври, взе да ни води всяка година на гроба на татко и да ни разказва истории за него, та никога да не го забравим. Вуйчо Сет почина на днешния ден преди четири години и майка ми продължава да се крие от света на годишнината от смъртта му. Но ние не говорим за това. Приказваме си какъв беше Сет като жив, но никога не отваряме дума за смъртта му. Изглежда, майка ми все още отказва да повярва, че него вече го няма.

Грейси въздъхва от другата страна на линията.

— Ще ѝ звънна — казва. — С теб скоро ще си поприказваме, Кара.

Когато затворям, се чувствам вече малко по-добре. Нали затова са най-добрите приятели, мисля си. После се сещам за всичко онова, което ми наговори Беа (*Не аз, картите го казват.*) и вече не се чувствам чак толкова добре.

Алис се прибира преди Сам. Наближава полунощ, но аз изобщо не съм я очаквала да се върне, нали трябваше да спи у Ник. Седя по пижама в дневната с една от музикалните компилации на Беа за компания и се опитвам да потъна в книгата, която чета. А после Алис влиза, аз зяпвам насреща ѝ и сърцето ми слиза в петите.

Устните ѝ са разцепени, а очите зачервени. Една от бузите ѝ е станала тъмнорозова от съвсем пресен удар. Скачам от дивана и се втурвам към нея, а тя пуска чантата в краката си и само леко се олюлява, когато поривисто я прегръщам. Нещо ми подсказва, че тези нови травми не са причинени от инцидента с колата, но не знам как да я попитам.

Алис не казва нищо, аз не знам как да постъпя, затова я настанявам на дивана, отивам в кухнята и стоплям чаша вода в микровълновата, защото не знам къде майка ми е скрила чайника. Забърквам две импровизирани горещи уискита^[1] със скоча на майка ми и щедро ги гарнирам с парчета лимон, шпиковани със зрънца карамфил. Правя ги много сладки и захарта блести като брокат по дъното на чашата.

Двете седим на дивана, без да продумахме, и пием. Когато привършваме, решавам, че твърде дълго сме мълчали, затова заговарям първа.

— Алис, Ник ли... — Но изведнъж установявам, че не мога да довърша. Не съм съвсем сигурна какво искам да попитам. Даже не мога да погледна Алис в очите след всичко, което ми разказа Беа. Затова отивам в кухнята и приготвям още по едно горещо уиски.

Когато се връщам в дневната, опитвам да го кажа по различен начин.

— Като тръгнахте за болницата, Беа ми каза нещо. — Оставям високите чаши върху подложките на опакованата масичка. Алис веднага посяга към своята. — За Ник. — Вдигам бавно чашата си и отпивам, поемайки с наслада топлината.

Алис разтърсва глава, косата ѝ се спуска като завеса пред лицето и я скрива от мен.

Гърлото ми се е свило, но аз все пак трябва да попитам.

— Ник — повтарям. Това е възможно най-близко до въпроса, който искам да задам.

— Май трябва да приключа с него.

Отварям и затварям уста няколко пъти като риба на сухо. Най-накрая успявам да проговоря.

— Какво стана тая вечер?

— Казаха, че рамото ми е наместено добре, макар че очевидно човек не може сам да си помогне. Нито да накара малкото си братче да

го свърши вместо него. — Тя издава звук, подобен на смях. После, преди да съм успяла да я прекъсна, продължава. — Освен това десет шева... — Посочва дясната си ръка, на която беше отворената рана от рамото до китката. — Тук пет. — Показва ми дебелата превръзка на дясното коляно. — Чувствам се като някоя парцалена кукла, цялата съшита с конци. — Усмива ми се криво.

— Ами това? — посочвам разцепената ѝ устна.

Алис въздъхва.

— Ник ли беше? — Прошепвам го толкова тихо, че не съм сигурна дали Алис ме е чула.

Алис седи смълчана дълго време и вече съм почти сигурна, че не ме е чула.

— Не знам какво ти е казала Беа — проговаря най-накрая, — но не е както... — Тя замлъква за известно време. — Просто понякога има и удари. Веднъж аз отвърщам на неговия. Друг път първа посягам. Исках да се прибера след болницата, той обаче държеше да остана при него и заключи вратата, а аз го ударих. Аз започнах.

Повече не мога да мълча.

— Защото не те е пускал да си тръгнеш. И въпреки че ти първа си посегнала, явно той те е ударил по-силно. Алис... — Произнасям името ѝ като молба, — той те е ударил, Алис. Това е вече сериозно. Това е много, много сериозно.

— Не е така, както изглежда. Той не е... Не е както ти се струва. Стана по погрешка — казва. — Нашата връзка е... бурна. — Тя се усмива изтерзано. Това е другият термин на майка ми, който тя използва за размяната на крясъци по телефона.

— Но защо му позволяваш да се държи така с теб? Обичаш ли го наистина? — Представа нямам откъде се появи вторият въпрос, но внезапно ми се иска да разбера.

Алис помълчава малко, преди да отговори, а когато заговаря, това не е отговорът, който съм очаквала.

— Така мисля — казва полека.

У мен се надига чувство на безсилие и расте заедно с буцата в гърлото.

— Но защо...? Как...? — Искам да я попитам как е възможно изобщо да си мисли, че го обича след всичко станало, но вместо това

задавам къде-къде по-лесен въпрос. — Какво изобщо означава *Така мисля*? Как е възможно да не знаеш?

— Сложно е, Кара. — Тя поглажда косата ми, сякаш аз съм тази, която има нужда от утеха. — Може би просто трябва да скъсам с него. Но ти знаеш — двамата с него преживяхме толкова много. И той ме разбира. Сигурно затова толкова се кара ме. Аз също го разбирам повече от всеки друг. Той притежава обаятелна душа. Мракът е част от обаянието. — После издава кратък звук, сякаш се присмива на себе си. — Ето че звуча като Беа. — Настанява се удобно на дивана. — Искаш ли да ти кажа една тайна?

Не съм съвсем сигурна още колко тайни мога да понеса, но все пак кимвам с глава.

— Има и друг. — В ъгълчетата на устата на Алис трепти усмивка. Двете с нея май сме вече малко пияни. Мракът ни е заобиколил и сякаш ни слуша. Тая къща взема пример от духовете. — Съвсем нов. Или по-скоро — поправя се тя, — някой познат. Някой, който винаги е бил наблизо и за когото май винаги съм знаела, че е подходящият за мен, но никога не съм допускала да го повярвам, нито да си го помисля.

Мракът започва да боцка кожата ми като карфици. Спомням си топлата длан в ръката си, като прекосях боса заледената река, която нямаше как да е замръзнала. Спомням си как ни наблюдаваше речното корито. Проговарям, без дори да осъзнавам, че мисля на глас.

— Знам точно за какво говориш. — Казвам го изтерзано, а дъхът ми се кълби пред мен. Мога да видя как думите излизат от тялото. Виждам ги точно пред себе си.

Алис обаче не обръща внимание.

— Но съм уплашена — казва. — Не е ли налудничаво? Страхувам се да приема нещата такива, каквито са. Страхувам се да призная, че съм сгрешила. — Тя оставя чашата, отмята косата си на гърба и разхлабва краищата на превръзката. — Страхувам се да бъда щастлива.

Чак тогава осъзнавам, че Алис никога не е била щастлива, поне от дълго време насам. Тази мисъл ме разтърсва. Тя сигурно ми го е казвала, показвала ми го е по хиляди начини, но аз така и не съм я разбрала. Накланям се към нея и вземам здравата ѝ ръка в своята.

— Съжалявам — прошепвам, защото не се сещам какво друго да кажа.

Алис обръща ръката си и сега тя е тази, която ме държи.

— Всичко е наред, сестричке — казва. — Всичко ще се оправи.

Но изглежда, вече нищо няма да е наред.

Вече не чувам майка ми на горния етаж. Чудя се дали обаждането на Грейси ѝ е донесло някакво облекчение и това възможно ли е изобщо. Не за първи път се питам какво ли е да загубиш брат или сестра. Вкопчвам се в Алис като удавник за сламка, или по-скоро сякаш тя се дави, а аз не искам да я пусна. *Най-лошият от всички.* Думите на Беа бръмчат в главата ми.

— Днес е трийсети — прошепвам в косата на Алис.

Алис се дръпва и ме поглежда. Кимва.

— Знам. Как е тя?

— Зле. — Бръсвам някакво пухче от възглавницата на дивана. — А аз бях забравила — казвам тихо. — Много ли е егоистично и ужасно?

Алис разтрива ръката ми.

— Никак — казва. — Нормално е. Животът продължава.

Не за всички, мисля си.

— Сет ми липсва повече от татко — казвам на Алис. Ако бях на училище, щях да го напиша на механичната пишеща машина на Елси и то щеше да виси окачено на простора заедно с тайните на другите, само че не съм на училище. Обаче да споделиш тайните си със своята сестра и приятелка също не е лошо.

Гласът на Алис е като шепот.

— И с мен е така.

Тайните са още по-хубави, когато са споделени. Поглеждам към бинтованите крака на Алис. Ще ми се да ѝ кажа какво са предсказали картите на Беа, да я предупредя да внимава, но много ме е страх.

— Сезонът на злополуките оставя белези — казвам вместо това. Мисля си за баща си, мисля за Сет, мисля си за последните ни загуби, за жената с колата днес, която натискаше спирачките, и какво би станало, ако не беше видяла Алис в последния момент. Мисля за това как Алис си удари главата в перилата, когато оная нощ падна по стълбището. И как никой от нас не си беше вкъщи. Тя можеше и да не дойде повече в съзнание или да не успее да се обади на Бърза помощ.

Понякога оцеляването ни след инцидент сякаш е нещо повече от чист късмет.

— Не паднах по стълбите — внезапно се обажда Алис, сякаш прочела мислите ми. Вдигам поглед към нея. — Дори не бях тук. Вкъщи, искам да кажа.

Спомням си как майка се обади, как взех автобуса до болницата и как разхождахме Алис с мозъчно сътресение нагоре-надолу цялата нощ.

— Но си удари главата...

— В полицата над камината у Ник.

Сърцето ми сякаш пада в петите.

— Алис — промълвявам, защото това е единственото, което мога да кажа.

— Пак се сбихме. Той ме блъсна, аз паднах... Не че го искаше, никой няма вина за това. Просто злополука — казва, — но не защото е сезонът на злополуките. Невинаги това е причината.

Потръпвам. Имам чувството, че цялото ми тяло се тресе.

— Напротив, мисля, че е заради него.

Алис опитва да преметне крак върху крак, но бинтованите ѝ колене не позволяват. По чорапогащника ѝ още има петна от кръв. Лицето ѝ се изкривява в гримаса.

— Направо не е за вярване, че не видях оная кола — казва.

— Никой от нас не я видя. — Поклащам глава. После се сецям за нещо. — Ти каза нещо, преди колата да те удари — припомням ѝ. — Когато се блъснах в оня човек — живата статуя.

Алис повдига рамене и се отмества назад, за да се облегне поудобно на дивана.

— Оня, с костюма на Тенекиения човек ли? Просто си помислих, че ми прилича на някого — отвърща. — Това е.

Бръсвам пухче от възглавницата на дивана.

— Стори ми се, че те чух да казваш *Кристофър* — казвам, припомняйки си изражението на Сам и се питам дали и той е чул същото.

— Заблудила съм се — отговаря Алис и става от дивана. — Очевидно. — Взема празните чаши от уиски с една ръка, за да ги отнесе обратно в кухнята. — Оказа се едно от ония странни припознавания, когато светлината си прави шеги с нас. — Тръгва към

вратата на коридора и изпуска слаба въздишка. — Отивам да нагледам мама.

Опакованата къща действа угнетяващо, сякаш въздухът вътре не достига. Сякаш в нея е останало много недоизказано. Мисля си, че и с цялото ни семейство е същото: преглъщаме онова, което не можем да кажем, и омекотяваме всички повърхности в очакване на неизбежния миг, когато те ще ни наранят.

Сам се прибира малко по-късно. Двете с Алис пак сме в дневната, а телевизорът работи само за фон. Звукът му се чува приглушено заради облицованите с вата повърхности. Майка ми е горе с чая, който ѝ занесохме. И двете с Алис се съмняваме, че тя изобщо ще мигне тая нощ.

Сам, още с влизането, пита Алис какво ѝ е на лицето и тя му казва същото, което каза и на майка: злополука. Избягвам погледа на Сам. Той гледа Алис дълго и втренчено.

— Ясно — казва накрая, но по гласа му не личи да ѝ е повярвал. — Как е Мелани? — пита, присядайки върху масичката за кафе край нас. — Днес...

— Трийсети е, да — отговаря Алис. — Тя е горе. Добре е, или поне така мисля. Доколкото може да бъде добре. — Забива поглед в тавана, сякаш може да надзърне през него в стаята на майка ни. Добива странно изражение. — Тя добре пази тайните си — казва.

Свивам вежди. Бузата на Алис е вече морава. Устната ѝ спря да кърви, но е подпухнала и изглежда възпалена. Поглеждам крадешком към Сам и си мисля, че точно Алис едва ли има право да говори за тайни.

По всичко личи, че и Сам мисли така. Изражението му става студено.

— Да, такива сме си ние — казва. — Нали? — Тонът му е остър. Става, после пак сядва. — *Мразя това!* — произнася високо.

Впивам поглед в тавана също като Алис допреди малко и притискам ръце към гърдите си.

— В тая къща никога не се знае какво точно не е наред, просто усещаме, че нещо не е наред — казва Сам. — Всичко е прецакано. — Кракът му потропва по пода, сякаш той е нервен или ядосан. Посочва

обвинително Алис с пръст. — И какво, по дяволите, стана с теб, като те оставих в болницата? Или и ти си пазиш тайните?

— Сам — обаждам се предупредително.

— Не, той е прав — обръща се Алис към мен и внезапно гласът ѝ зазвучава гневно като на Сам. — Прав си — казва вече на него. — Значи искаш да си споделяме тайните, така ли? Е, добре тогава, ще ти кажа какво си мисля — ще ти кажа една тайна. — Гласът ѝ вече е заплашителен, като ръб на отвесна скала. — Според мен това със сезона на злополуките са само врели-некипели.

Протягам ръце да я възпра, сякаш думите ѝ са нещо материално, което може да ни застигне и нарани.

— Хайде, Алис, стига вече.

— Така си е.

Поглеждам неспокойно към вратата на дневната. Сам на влизане не я затвори и се притеснявам, че майка ще ни чуе.

Продължавам с шепот, който прилича повече на съскане.

— Ами всички тия падания, удряния и натъртвания? Какво ще кажеш за колата, която те блъсна? Ами за ръката на мама, за нейната счупена ръка? Какво ще кажеш за лавицата с книги, която се стовари върху мен? Ами за Сам в часа по физическо?

— Съвпадения — отговаря Алис. — Поне по-голямата част. Колкото до останалото... Това не са злополуки. Значи според теб оная нощ телефонът просто ми изхвъркна от ръката, така ли? Аз бях бясна. — Казва го в изблик на ярост. — И запратих лампата в стената.

Сам отваря уста да каже нещо, но аз го прекъсвам.

— Но че лавицата падна върху мен си беше чиста злополука — казвам. Съскането ми става все по-високо. — Ами всички тия рани и шевове? Какво ще кажеш за счупените кости всяка година по това време? — Сега вече говоря с нормален глас и в ушите ми той звучи като вик. — Ами колко пъти се разминавахме само на косъм, а? А когато Сам си пукна главата на плочките в кухнята? Ами когато онова стъкло се счупи и едва не ти преряза вените на китките? Ами оня път, когато едва не се удавих?

Очите на Алис са като на някой чужд човек.

— Наистина ли мислиш, че всичко това са злополуки?

По-късно ще се върна към това изречение, за да разбера какво в него не е наред, също като в картинка от детски пъзел, но сега само

повишавам тон още повече.

— Какво ще кажеш за трагедиите, Алис? — питам. — За татко и дядо? Ами за Сет?

— О, така ли — изкрещява Алис. — Какво за Сет? И неговата смърт ли беше при злополука?

— Алис — меко се намесва Сам.

— Виж какво — продължава тя, — знам, че не искаш да повярваш. Знам, че никога няма да го приемеш, но това не беше злополука. Той не си удари случайно главата в оная скала.

Току-виж думите ѝ се оказали наистина материални и наистина ни сграбчат и ни отнесат далече от обезопасената ни кукленска къща назад в миналото, чак до оная вечер преди четири години, когато в Уестпорт имаше откриване на поредната изложба на майка. Ще ни отнесат право там — по побелялото лице на Сам разбирам, че и той е там заедно с мен: вече не сме в дневната, а на кея край скалите и се подкокоросваме един друг да скочим във водата както сме с дрехите, но майка не ни позволява. Не и през сезона на злополуките, казва.

— Той не знаеше, че долу има скали — казва Сам със странен глас. — Никой от нас не знаеше.

— Точно така — натъртва Алис. — Никой от нас — тя посочва с жест трима ни — не го блъсна. Но това не беше злополука. — Тя тръска глава и говори едновременно с нас, когато се опитваме да кажем нещо. — Сет беше блъснат във водата и си удари главата. Това не беше злополука. Знам, че не ти е приятно да мислиш за това, защото Кристофър ти е баща, но...

— Това беше злополука — повтаря Сам. Лицето му е смъртнобледо, но страните му пламтят. Открояват се ярко и ми напомнят, че под тях пулсира кръв, има мрежа от вени.

Слагам ръце върху неговите.

— Това беше на игра — казвам на Алис. — Кристофър го направи на шега. И ние сме го правили лятно време. Не помня вече колко пъти съм блъскала Сам в реката.

Ръката на Сам се протяга и стиска моята.

Изражението на Алис е непроницаемо.

— Щом предпочиташ да си мислиш така — казва тя. — Но не ми се вярва и мама да мисли като теб. И едва ли заради това ще стои будна цяла нощ.

Погледът на Сам е яростен, но очите му са пълни със сълзи. Алис скача и изхвърча от дневната, а щом излиза, къщата вече изглежда по-крехка и чуплива от когато и да било и съвсем не толкова безопасна, въпреки всичките слоеве вата.

Лягам си, но дълго време оставам будна. Главата ми се върти от изпитото уиски и от всичко, което Алис каза. И отново усещам странния бодещ по бузата си. Като че ли в нея се забиват игли и карфици. Вятърът свири зад прозореца и внезапно ми се прищява сега да съм навън. Отварям вратата да сляза долу и едва не се блъскам в Сам, застанал точно пред мен с празен поглед и разрошена коса, сякаш дълго се е въртял в леглото. Едната му ръка е вдигната, като че тъкмо се е канел да почука.

— Здравсти — казва.

— Здравсти.

Чувствам се глупаво в розовата си бархетна нощница и съм още замаяна от пиенето. Сам сочи с глава към стълбите.

— Чух те да кръстосваш из стаята — казва — и си помислих дали не искаш да изпушим по една цигара преди сън. — Навлякъл е измачкана фланела с качулка и краката му са боси. — Не можах да заспя.

— И аз — казвам. Усещам стягане в гърдите. Може пък от дима да се отпуснат.

Тръгвам след Сам и двамата излизаме през кухненската врата. Пороят блъска стъклата на прозорците, но ние намираме завет и сушина между задната врата и навеса, така че вятърът не успява дори да ни разроши косите. Той бие косо в градината и се промушва през клоните на дърветата. Светът сякаш се топи. Паля цигара с треперещи ръце и подавам запалката на Сам. Не знам какво да кажа.

— Помниш ли оня уличен артист в Голуей, когато открихме магическото дюкянче? — питам след дълго мълчание, през което само пушим. Протягам ръка и докосвам покрива на навеса. Той е ръждив и хлъзгав от дъжда.

— Уличен артист ли? — Сам кръстосва ръце на гърдите, цигарата му се озовава застрашително близо до дрехите.

— Металният човек. Живата статуя.

— А, говориш за маскирания за Хелоуин.

— Не знам дали беше костюм за Хелоуин. Сблъсках се с него и миналата седмица в Голуей. — Прекалено рязко си дръпвам ръката от покрива и ръбът на вълнообразната ламарина ме порязва, прокарайки по дланта ми черта като линията на живота. От нея започва да сълзи кръв. Свивам дланта си в юмрук, за да не забележи Сам. Още не ми се прибира вътре. — Затова реших, че и на теб ти се стори познат.

— Преди никога не съм го виждал — казва Сам.

Дръпвам се навътре под навеса и се облягам на студената стена на къщата.

— Алис пък се припозна в него — продължавам. — Затова се спря. И затова я блъсна колата.

Сам свива рамене.

— Сигурно ѝ е заприличал на Тенекиения човек от *Магьосникът от Оз*.

Не знам какво ме дърпа за езика, но продължавам упорито.

— Не ти ли заприлича на Кристофър?

Сам понечва да се усмихне, но се получава по-скоро гримаса.

— Може — казва. — Ако той беше десет години по-млад и направен от тенекия. За малко се припознах, но съм сигурен, че Мелани го познава. Тя познава почти всички улични артисти в околността. — Той рязко дръпва от цигарата. — А и не знам как изглежда Кристофър сега. — Отмята косата си от очите. — Може да е съвсем друг вече. Поне с мен е така. Ако сега ме види, никога не би ме познал.

Припомням си Сам като тринайсетгодишен, със сплъстената, дълга до раменете коса, с мършавото тяло, с дръзките и самоуверени очи, с мутирация глас, който се колебае като кораб в бурно море, и се усмихвам. После поглеждам седемнайсетгодишния Сам пред себе си. Стоя в жълтата светлина на кухненския прозорец пред бившия си доведен брат и истински се вглеждам в него. Виждам синия кичур в тъмната му коса, луничките по скулите, изгризаните до живеца нокти. Виждам широките му рамене и едрите квадратни длани. Виждам усмивката му, която ту се появява, ту изчезва като призрачен образ от ням филм. Вглеждам се в очите му с цвят на речни води, те поглеждат право в моите и сърцето ми леко прескача.

— И знаеш ли какво — казва Сам, — даже съм много доволен, че е така. Не знам какво щях да правя, ако приличах на него.

Тонът му ме стъписва.

— Но той ти е баща, Сам.

— Да — отговаря. — И каква полза? Нали си отиде. — Допушва цигарата и пъха ръце дълбоко в джобовете на жилетката. — Не ме обича, не му пука за мен. И никога не му е пукало. С години се самозалъгвах, но нищо не мога да променя, така че... — Той тръска глава и повдига вежда, сякаш това изобщо не е от значение, сякаш не е кой знае какво. — Така че го мразя. — Но зад тая повдигната вежда и това привидно равнодушие се крие нещо друго — усещам го. Надига се като буря. После той пак заговаря, тихо и бързо, сякаш има нужда да се отърве от нещо, но не може да го каже. — Според мен Алис е попаднала на някаква следа.

Усещам, че ми е проличало колко съм шокирана.

— Много мислих за това — продължава той. — Наистина. Премислям всичко отново и отново: как замина, защо не взе нищо със себе си, защо се обажда само веднъж годишно, защо така и не се върна, поне за някой празник. Не мислиш ли, че има нещо, което не се връзва? — Очите му, вперени в моите, гледат почти умолително. Не зная дали умоляват да се съглася с него, или да му докажа, че греши.

— Не знам, Сам — казвам най-накрая. — Според мен е по-скоро калпав човек и за никого не му пука.

Очите на Сам са тъмни в студената нощ. Очи като притъмняла след залез река.

— Сигурно си права. — Той изглежда някак облекчен.

Опитвам се да не разсъждавам за онова, което каза Алис тази вечер. *„Това е било злополука — мисля си. — Стана в сезона на злополуките. Всичко е заради него.“* Но не съм сигурна дали си вярвам.

Сам се обляга на стената на навеса и пали нова цигара. Поглеждам порязаната си длан, тя вече не кърви. Шумно изпуквам с кокалчетата на пръстите в стаеното мълчание, което думите ни оставиха след себе си. Край мен Сам издухва три свършени кръгчета дим. Протягам врат към едно от тях и преди да е отлетяло в нищото, прокарвам език през него, също като снощи в градината, преди двамата със Сам да се спуснем към реката и тя да се окаже замръзнала. Сега това ми се вижда толкова отдавна.

Като разкъсвам кръгчето цигарен дим, сякаш развалям някаква магия. Сам ми се ухилва и последните няколко часа изчезват

забравени. Изкисквам се. Въздухът е студен и от него езикът ми пресъхва. Усещам вкус на дим, на дъжд и на разкашкани есенни листа. Сам дръпва отново от цигарата и след малко се появяват нови три кръгчета, които плуват над главите ни. Като дете, което се сили да спуска всички сапунени мехури, прокаравам език подред и през трите. Сам издухва още няколко, после започва и той да ги къса с език, като че това му е дарба по рождение. Смеем се приглушено, за да не разбудим цялата къща. Тя е притихнала и изглежда някъде много далече.

Тръгвам подир едно от кръгчетата, което се понася встрани. То е деформирано и разтеглено и когато се протягам да го стигна с език, губя равновесие. Едва не се търкулвам по задната стълба в шибаната от бурята градина, но Сам ме сграбчва през кръста, дръпва ме обратно под прикритието на навеса и двамата пак се заливаме от смях.

Внезапно осъзнавам, че сме много близо един до друг. Ръцете на Сам са още около кръста ми. Той мирише хубаво. В тъмното косата му е съвсем черна и едва виждам очите му.

— Нали каза, че когато си целунал Беа — започвам бавно, все още в обръча на ръцете му, — си искал да докажеш, че картите грешат. — Сам кимва леко. — Е, получи ли се? — питам.

Сам ме гледа право в очите.

— Не — отговаря.

Знам, че няма да ми каже, но въпреки това питам.

— Какво ти казаха картите?

Сам понечва да се усмихне. Свивам непохватно глава между раменете. Разтварям ръце и леко докосвам раменете на Сам.

— Топъл си.

Сам кратко се засмива. Кашлям да си прочистя гърлото.

— Е — продължавам някак неловко, все още чувствайки ръцете му около кръста си, — добре ли си прекарахте с Мартин в града?

— Помотахме се из залата за електронни игри, поиграхме. После му казах за магазинчето, където открихме маскарадните костюми, и той поиска да го заведе. Обаче така и не успях да го открия.

— Как така не си успял? Нали беше малко встрани от търговската улица.

Сам свива рамене. Ръцете му все още ме обгръщат. Установявам, че ми е малко трудно да се концентрирам върху онова, което казва.

— Нямаше го.

— Затворено ли беше?

— Не, все едно изобщо не го е имало.

Кожата ми леко настръхва.

— Не ти ли се струва, че тия костюми са прекалено свършени?

— казва. — Ти и сега понякога изглеждаш така, все едно си с крила.

Прокарва ръце по гърба ми нагоре към плешките. И така още повече ме придърпва към себе си. Сега лицето му е само на сантиметри от моето. Навежда глава и опира чело в моето. Двамата облизваме едновременно устни като в огледално отражение.

Сам ме целува. Отначало е само бегло докосване на устните, опрени глави, недостиг на въздух. Колебам се като че ли сме на прага на нещо. Сърцето ми думка силно. После устните ни се впиват. Очите се затварят, устните се откrehват и Сам много бавно плъзга език в устата ми, а когато го докосвам с моя, той удължава целувката, обвива ръце около кръста ми и плътно ме притиска към себе си. Нашите усти сега са целият свят за мен. Топли устни, нежни езици, бавно дишане, дива ненаситност. Пръстите ми се заравят в косата му. Сливаме уста с уста, гърди с гърди, колене с колене, сякаш сме един човек. Усещам целувката с устните си и в съзнанието си, усещам я като див копнеж на сърцето, като пеперуди в стомаха и като силна болка, която плъзва надолу, чак до пръстите на краката. Чувствам я във всеки удар на сърцето и във всяко натъртено място по тялото си. Никога не са ме целували така.

После телефонът вътре иззвънява. Три часът сутринта, а той звъни, сякаш идва краят на света. Двамата със Сам отскачаме един от друг като противоположни магнити. Обръщам се на пети и се втурвам в кухнята да вдигна телефона.

Ник е.

— Кара? — казва. — Може ли да говоря с Алис?

Даже не се замислям.

— Не — отговарям.

— Тя не си вдига телефона — продължава той, като че ли изобщо не ме е чул. — Но реших, че може да е още будна.

Сърцето ми продължава да блъска. Чувам някой да слиза по стълбите. Стъпки и удари на сърцето. Сам стои като сянка на

кухненския праг. Вратата към градината е отворена и оттам навява студен въздух из цялата къща. Ръцете на Сам притискат устата му.

Алис влиза в кухнята и посяга да вземе телефонната слушалка. Пръстите ми автоматично се впиват в нея. Тя я дърпа, но аз не пускам.

— Обади се на мобилния — казва тя с наведена към слушалката глава, така че той да я чуе. Мобилният ѝ на секундата започва да звъни.

Клатя глава.

— Алис, не.

Погледът, с който ме измерва, е едновременно тъжен и свиреп. Обръща се и тръгва обратно нагоре по стълбите, говорейки тихо по телефона с Ник. Само гледам подире ѝ, защото не мога да помръдна. Сам се е изправил зад мен, но и той не помръдва. Вцепенено тръгвам нагоре по стълбите към стаята си, без да се обръщам назад. Чак когато лягам, забелязвам, че продължавам да стискам телефонната слушалка.

[1] Топла напитка от 25 гр. уиски, гореща вода, кафява захар и парченца лимон. — Бел.прев. ↑

Сам още спи, когато на следващата сутрин ние двете сме вече готови да тръгваме за училище. Алис думка по вратата му, но той не се показва.

— Сам е като спящ мечок — подмята майка ми, минавайки по коридора, — затова не отваряйте вратата на бърлогата!

Алис се размива.

Аз обаче не мога да се засмея. Мисля само за миналата нощ. Опитвам се да не го правя, но това, естествено, не помага. Все едно са ми казали да не мисля за розови слонове. *Нищо друго не мога да направя* — казвам си, — *освен да се преструвам, че не се е случило*. Но тогава отнякъде в главата ми се чува тънко гласче: *Да, явно наистина много те бива в това*. Размазвам това гласче като буболечка. И започвам да думкам по вратата на Сам.

— Сами — креця, сякаш е някоя обикновена сутрин. — Измъквай си мързеливия задник от леглото! — Ревът отвътре наистина прилича на разярен мечок. — Сам! — провиквам се още по-високо.

Сам открехва вратата. Очите му мижат, косата му е чорлава и той се подпира на касата, лицето му се подава през тясната цепнатина. Имам чувството, че забелязвам неизречени въпроси в погледа му, но може да са и оправдания. Или разкажание. Дъждът, уискито, цигареният дим като споделена целувка. При мисълта за *целувка* си налагам да спра. *Той ми е брат*, напомням си за стотен път.

— Тръгваме! — отсичам. Старая се гласът ми да звучи припряно.

Очите на Сам са тъжни като дълбоки води.

— Тъхъ — отговаря. Гласът му е уисково-пресипнал. Алис устремно префучава през площадката и се спуска по стълбите. Сам изчаква, докато се скрива от поглед. — Може ли да поговорим за секунда? — казва.

Отваря вратата малко по-широко и аз забелязвам, че е полуоблечен, бос и гол до кръста, панталоните му са свлечени ниско на хълбоците. Лицето ми пламва.

— Закъсняваме — казвам и гласът ми излиза задавено.

Алис се провиква откъм кухнята, майка ми хуква пак нагоре по стълбите към стаята си да вземе нещо забравено.

— Знаеш, че Мелани ще се бави най-малко двайсетина минути — казва Сам. — Кара, моля те.

— Ние *тръгваме*! — вика Алис откъм коридора.

Майка се появява от стаята с чифт чорапи в едната ръка, портфейлът и телефонът ѝ са напъхани в превръзката на другата, а слънчевите очила висят от устата.

— Сам, ти още ли не си облечен? — изфъфля тя с дръжката на очилата между зъбите. Вземам очилата, за да не счупи или тях, или някой зъб. — Побързай, защото днес тримата ще ходите пеша на училище. Грейси ще ме вземе всеки момент.

— Ей! — провиква се още по-високо Алис. — Хора! Имам контролно първия час, така че не ме карайте да закъснявам.

Майка ми се усмихва и поклаща глава.

— Чухте я — казва и посочва Сам с портфейла. — Давай!

Сам се прибира обратно в стаята без да обели дума. Забивам поглед в затворената врата. Може да съм се застояла така с частица от секундата по-дълго, защото майка ме изпровожда със странно изражение, докато слизам тежко по стълбите.

Алис не ѝ е казала за злополуката предния ден. Не носи ранената ръка, повесена през врата, и е обула панталона вместо полата от училищната униформа. Майка няма как да разбере, че снощи е била в болницата с извадено рамо и раздрани колене, нито че са я кърпили на толкова места. Тя само знае — или поне така си мисли, — че футболна топка е ударила Алис в лицето, докато минавала напъряко през игрището след часовете.

Почти през целия път до училище Алис се жалва от садиста преподавател по политическа икономия, който изневиделица им дава контролно точно преди ваканцията. Не споменава нито вчерашната злополука, нито Ник, нито онова, което си говорихме снощи. Двамата със Сам се държат съвсем нормално един с друг. Не мога да преценя дали и ние със Сам се държим така; вече съм забравила какво е нормално.

Моят ден в училище минава мудно, но Беа буквално подскача и от вълнение не може да си намери място по време на часовете. По

коридорите и в столовата все ни спират разни хора да питат за партито. Уговаряме се с някои от приятелите на Алис да се срещнем при къщата на духовете преди останалите вечерта, за да ни помогнат с приготовленията, и всичко ми се разминава много по-лесно, отколкото съм очаквала, защото съм погълната от мисълта за партито, а другото остава на заден план. Даже намерението да открием Елси е като че ли временно забравено. Не съм сигурна дали бих могла да понеса още изненади след всичко снощи.

Най-накрая звънецът обявява края на последния час. С Беа, Алис и Сам се преобличаме в училищните тоалетни. После поемаме към къщата на духовете, нарамили чанти с маскарадни костюми и декорация, свещи и фенерчета, които Беа пазеше у тях, така че майка ми да не заподозре нищо. Носим и три бутилки вино, които Сам скъта в бюфета след последната официална вечеря у нас. Пускаме на майка ми весели есемеси, че украсяваме градината на Беа в чест на ония, които ще дойдат за „почерпка или пакост“, така че да не се усети.

От няколко дни сме се наговорили да отидем в къщата на духовете по-рано от останалите, така че да имаме малко време само за нас четиримата преди бала. Решавам, че това напълно ме устройва. Докато двете с Беа развеждаме Сам и Алис из къщата и прием вино, всичко пак ще изглежда постарому.

Когато стигаме къщата на духовете, цялото небе е вече покрито с тъмни облаци и следобедът изглежда навъсен. Днес температурата е паднала с няколко градуса и духа свиреп вятър. Той усуква шала стегнато около врата ми, заплашвайки да ме удуши. Вдигам очи към високите еркерни прозорци на голямата спалня и за миг ми се привижда някакво лице зад завесите. Примигвам и лицето изчезва.

Беа и Алис първи се покатерват по градинската порта. Когато и двете са вече оттатък, подавам на Алис трите бутилки вино през решетките и прехвърлям на Беа чантите през оградата. Тръгвам да се катеря преди Сам. Забелязвам, че ми е много по-лесно без ръкавици и с кецовете, а досега никога не съм носила кецове в сезона на злополуките. Изведнъж си давам сметка, че ако не броя оная нощ върху леда на замръзналата река, сега съм с най-малко катове дрехи, което не се е случвало през сезона на злополуките още откакто стана онова със Сет. А ето че на всичко отгоре се катеря по градинска порта

от ковано желязо, за да се промъкна в някаква изоставена къща. Само ако можеше майка да ме види в тоя момент!

Точно когато съм на върха на портата, тя изведнъж започва да се клатушка. Опитвам да си избия от главата образа на разбитата глава на Сет, но се клатя доста силно за тая паянтова порта и тоя силен вятър. Докато прехвърлям левия крак — десният вече е мушнат между решетките от вътрешната страна, — губя равновесие. Вместо да се опре на решетката, левият ми крак пропада във въздуха, а от тежестта на тялото ми десният също се изхлузва. Нямам време дори да ахна. Внезапно и двата ми крака ритат във въздуха на повече от два метра над земята. Алис изпищява. Ръцете ми стискат решетките като менгеме. Опитвам да мушна крак в плетениците от ковано желязо, докато намеря по-солидна опора. Сърцето ми се е качило между зъбите и блъска, а ръцете ми започват да се потят. Хватката ми става хлъзгава.

— Кара! — изкрещява Беа. Протегнала е ръце към мен, сякаш това може да помогне.

Имам чувството, че краката ми не са мои. Отказват да ми се подчиняват, подметките се хлъзгат по решетките на портата и не успявам да напипам с крак нито една от металните плетеници, за да се закрепя. Виждам само побелелите кокалчета на пръстите, вкопчени в ръждивите решетки отпред. Портата се люлее.

— Сам, стой долу! — крещи Алис. — Ако опиташ да се покатериш, ще събориш портата.

Усещам как Сам пуска решетките. Старая се да не се паникьосвам. Опипвам напразно, докато най-накрая безпомощно увисналите ми крака намират опора. Пъхам стъпало между решетките и се прилепвам плътно в тях. Мускулите на ръцете ми горят от болка.

Оставам превита на две най-отгоре, докато успокоя дишането си, после започвам предпазливо да се спускам надолу. Най-накрая с облекчение усещам твърда почва под краката си. След замръзналата река и преживяното току-що обаче си мисля, че в момента ще е трудно да намеря твърда опора в живота. Скоро и Сам се приземява в градината и ме прегръща през раменете.

— Добре ли си, сестричке? — пита тихо и сега е същият Сам, какъвто го знам открай време. Сърцето ми пропуска един удар, но аз не обръщам внимание. *Всичко си е пак постарому* — казвам си. —

Постъпихме зле, сега той съжалява, повече няма да говорим за това. Така е най-добре.

Така съм се вкопчила в тая мисъл, че забравям да му напомня както обикновено: аз не съм му сестра. Защото, откъдето и да се погледне, не е така. *Всичко си е пак постарому*, напомням си отново. *За добро.*

Когато стигаме портала, Беа протяга ръка да натисне дръжката на вратата, но тя се отваря сама, сякаш е почувствала нашите тела, сякаш знае, че искаме да влезем. Алис се изсмива неуверено.

Отвътре къщата е сякаш друга. Дали заради тъмнината — из преддверието сенките се гонят със сноповете лъчи от фенерчетата, — или заради вятъра, чийто плач нахлува през всяка цепнатина, но този път къщата на духовете изглежда много по-призрачна (а и преди си беше доста зловеща). Алис и Сам стоят като хипнотизирани. Беа се заема да ги разведе на представителна обиколка. Когато стигаме двукрилата врата на голямата спалня, всички утихваме.

Мобилизирам целия си кураж.

— Хайде! — давам знак на Беа да хване една от дръжките. Аз посягам към другата. Двете заедно разтваряме вратата към голямата спалня и даваме път на Сам и Алис да влязат първи.

Тук нищо не се е променило. Същото е като на снимката, която направих. Тапетите по стените все така се люцят и аз почти различавам контурите на нечий лица по избелялата хартия. Дебел слой прах покрива всичко, с изключение на следите от нашите стъпки. Те са единствените в стаята.

Вдигаме фенерчетата и осветяваме дъските на пода чак до огнището по средата. Сам отронва едно тихо: „Уау!“.

Беа тръгва право към еркерните прозорци и дръпва завесите. Прахолякът се вдига на облаци над главата ѝ. Зад завесите няма никой. Никаква Елси. Никакви призраци, само прах в светлината от фенерчетата, нашето дишане, вятърът в тишината и усещането, че нещо, че много неща ни наблюдават. Може би наистина има призраци.

Алис коленичи върху мръсния под и отваря раница, която не съм забелязала да носи. Вътре, освен CD-плеъра на батерии, който е заела за партито от Ник, има нещо, което прилича на стотина свещи, опаковани в кухненска хартия. Тя ги вади една по една и ни дава знак да ѝ помогнем. Гласът ѝ ехти в празното помещение. Потръпвам.

Беа и Сам подреждат свещите: малки чаени свещи, пъстроцветни свещи от магазините за сувенири, големи църковни свещи, които ми напомнят за Коледа. В светлината на фенерчетата приличат на кости. Алис върви подир нас с една от ония дълги запалки, които се използват за барбекю, и пали стотици пламъчета. Потрепващите им езичета ме правят неспокойна. Всичко в тая стая е леснозапалимо, най-вече ние.

Беа вади от раницата още четири пакета, увити в кухненска хартия. Това явно не са свещи. Подава по един на всеки и когато ги разгръщаме, отвътре се показват маските.

— Вчера ги направихме — казва Алис. — Тъй като трябваше да използваме тел, клещи и ножове, не искахме да работим у нас, а и майката на Беа има купища материали, които ни влязоха в употреба. Затова решихме да подготвим изненада.

Оглеждам моята маска на трепкащата светлина. Тя е крехка, изящна и бляскава, а пайетите по нея приличат на сълзите на статуя. В мрака изглежда синьо-кафяво-зеленикава като реката по залез. Слагам я и тя ми прилепва идеално, сякаш е моделирана по извивките на лицето ми. Край мен Сам се превръща в бандит с тая черна маска, точно като пирата от *Принцесата булка*^[1]; изглежда така, все едно половината му лице го няма. Маската минава през очите му, все едно през тях е прокарана цензурна черна линия, и напълно ги скрива. Зловещо. В другия край на стаята лицето на Алис сякаш е от дървесна кора и есенни листа. Кожата на Беа е люспеста.

Докосвам страните си и бляскавите сълзи по тях.

— Наистина ли вие ги направихте?

Алис кимва.

— Малко са зловещи — обажда се Сам, изричайки на глас моите чувства в момента. — Сякаш е одрано нечие чуждо лице.

Алис изглежда поласкана от това определение, но на мен ми е някак криво, сякаш вече не съм аз самата. Ще ми се да сваля маската, но другите остават с техните, затова не я докосвам. Тя е обгърнала плътно лицето ми и под нея чувам дъха си много по-силно и отчетливо. Непрекъснато се стряскам и гледам през рамо дали някой друг не диша зад мен.

Сам гаси фенерчето и ние оставаме заобиколени от светлината на свещите. Разполагаме се на пода по средата между прозорците и вратата (сякаш се готвим да избягаме всеки момент) и започваме да си

подаваме от ръка на ръка бурканчета от конфитюр, които Беа е донесла вместо чаши. Отваряме бутилка вино и ги пълним чак до ръба.

— Мястото е наистина идеално за нашия бал — обажда се по едно време Беа. Край нея Алис се усмихва под маската от дървесна кора. Чудя се дали защото отсега предвкусва реакцията на приятелите си като видят къщата, или пък магията на призрачната къща започва да ѝ действа. Вятърът дрънчи със стъклата на прозорците, а воят му откъм долния етаж звучи като вълк, проникнал в къщата.

Отпиваме вино от чашите бурканчета и се вслушваме в този вой, а Беа ни разказва за ирландските вълци: как не чак толкова отдавна цялата ирландска земя била покрита с лесове, из които волно бродели вълци. Те скитали от бряг до бряг и понякога се превръщали в красиви, високи и снажни човешки същества, които слизали по селата да прелъстяват мелничарските синове и ковашките дъщери. Синовете и дъщерите прекарвали една-единствена нощ с вълците и се влюбвали в тях до гроб, а когато вълкът си тръгвал на следващото утро — пристъпвайки меко и безшумно на четири лапи обратно към леса — мелничарският син или ковашката дъщеря цели три години бродели из горите босоноги и треперещи да ги търсят, докато накрая не издъхвали от изтощение в коренищата на някое дърво. Тогава вълкът се връщал и си устройвал пир с тяхната плът.

До мен Сам се разсмива, може би леко нервно.

— Имаш болно въображение — казва той на Беа.

Алис, която обикновено се присмива на историите на Беа, сега започва да я разпитва за вълците и е по-скоро любопитна, отколкото язвителна, макар че при нея понякога е трудно да се различи едното от другото.

— Има ли как да се разбере, че това са вълци, а не хора? — пита.

Беа вади пакет цигари от джоба си и пали една. Пламъчетата на свещите започват да танцуват при появата на ново огънче в стаята.

— По принцип са много по-окосмени от хората. Мъжете вълци са с космати гърди, косата на всички е на дълги сплъстени кичури и имат рунтави триъгълници между краката.

Сам се задавя както отпива вино от бурканчето. Тупам го по гърба, докато престане да кашля. Алис протяга ръка към цигарата на Беа.

— Освен това вълците са страхотни любовници — продължава Беа. — Поне така съм чувала.

— От кого? — любопитствам, но Беа само се усмихва загадъчно.

— Сред хората също има страхотни любовници — казва Алис, която е много по-наясно от мен за тия неща.

— Но не и като човек вълк. — Стените сякаш се привеждат над нас, за да слушат и те, даже тежките завеси пропълзват в посока на гласа на Беа. — Когато такъв те погледне, той все едно вижда през дрехите и даже под кожата ти. Сякаш надушва желанията ти и колко е силен копнежът да бъдеш обладан. Ще те прикове към пода, докато едва не издъхнеш от наслада, ръцете му ще оставят синини по хълбоците ти, а целувките му ще са като ухапвания, които те поглъщат цял. Няма как да се отървеш жив.

Вятърът навън се усилва и цялата къща потръпва. Сам издишва шумно.

— Виж ти — казва и гласът му звучи леко замаяно.

Не знам дали стоте горящи свещи или виното подпали пожар в гърлото ми, но усещам как под маската лицето ми пламти. Не мога да изтрия от съзнанието си образа на Сам как е застанал гол до кръста с боси крака на прага на стаята си. Внимавам да не поглеждам към него.

— Значи е достатъчно да изкараш една нощ с някой от тях и ставаш негова завинаги, така ли? — пита Алис.

— Завинаги.

— Няма ли как да се развали заклинанieto?

Беа се размива.

— Това не е заклинание, Алис. Много по-лошо е.

— Много по-лошо ли? — Очите на Алис са станали на пламъчета. Беа отново пълни бурканчето ѝ с вино и Алис го пресушава все едно е вода.

— Задръж малко, Алис — обажда се Сам и аз протягам ръка да я възпра. Нейните очи гледат диво и това няма нищо общо с маската от дървесна кора (с тия маски, както сме замаяни от виното и в светлината на свещите сигурно всички изглеждаме малко диви тая вечер). Когато бутилката пак стига до мен, вече е празна. Главата ми започва да се върти и съм готова да повярвам, че привиденията пият заедно с нас. Иначе как бихме могли да пресушим цяла бутилка толкова бързо?

— Ами ако излезеш права? — обръща се Алис към Беа, тонът ѝ е твърд и сериозен. — Ако наистина е имало вълци в човешки образ, които прелъстявали хората, а после ги чакали да паднат мъртви, за да пируват с плътта им? — При тези думи тя избухва в смях и даже Беа вече изглежда разтревожена. — Какво ще кажеш това да е истина? Как би могла да го предотвратиш? Щом не е заклинание, тогава как ще го спреш?

За първи път Беа не знае какво да каже. Тя посяга към чантата си и вади картите. Размесва ги и ги разстила по пода пред нас. Очаквам Алис да подбели подигравателно очи или да каже, че само се е пошегувала, но вместо това тя се втрещва в картите напрегнато също като Беа. Поглеждам Сам крадешком. Той също ме поглежда. Дали и аз имам същия тревожен вид като него? Питам се какво ли подозира за Ник.

Беа се взира в картите близо минута, след това проговаря.

— Трябва да убиеш вълка. — После сякаш се съвзема. — Метафорично — уточнява. Поглежда към Алис. — Говорим метафорично, нали така?

— Така ли? — откликва Алис. — Ти ми кажи, Пазителко на привиденията, Повелителко на картите, Върховна вещице. — Тя нетърпеливо удря с длани в пода и веднага след това изкрещява. Лявата ѝ ръка е попаднала на нещо заседнало между дъските. Измъква го. Още едно голямо червено копче.

— Целувката на вещицата — прошушва Беа.

Алис се взира в копчето, после го пхва в джоба на джинсите си. Сещам се за първото копче, което аз открих и което сега лежи сред хаоса от всякакви дреболии на нощното ми шкафче. Алис посяга зад себе си и вади втора бутилка вино от моята чанта. Измъква тапата и вдига шишето над главата си.

— За вълците! — провиква се и рязко отпива. После подава бутилката на Беа, която жадно я поема.

— За призраците! — Устните на Беа оставят червени следи по гърлото на бутилката, виното оставя червени следи по устните ѝ.

Поемам бутилката и отливам от виното на пода.

— За реката под нас!

Подавам шишето на Сам, а той само ме гледа. Подканям го с жест да го вземе. Дори когато го вдига за тост, пак не сваля очи от мен.

— За нашите тайни! — провъзгласява.

Изведнъж усещам, че се задушавам. Беа тържествено кима, а Алис рязко се изсмива. В стаята става жежко и въздухът не достига. Навън сякаш се извива буря. В главата ми също вилнее буря. Дъждът малко наподобява музика. Започваме да се поклащаме в ритъм както си седим. Дланите ми са потни. Свалям палтото, после пуловера, размотавам шала.

— Свалете си обувките — внезапно казва Беа. После скача и изхлузва със замах ботинките си на вещица. — Вслушайте се в привиденията — чуйте колко им се понрави нашият вълчи разговор. — Босите ѝ крака тропат по пода и цялата къща стене. — Чуйте! — крещи Беа и гръмогласно се смее. Алис става след нея и сваля малките си обувки с лодка деколте. Започва да потропва по пода с боси ходила. Къщата скърца и пука, сякаш им отговаря.

Двамата със Сам също си сваляме обувките, защото не ни е в характера да противоречим на Беа. Не и когато прилича на същинска вещица. Косата ѝ е огромна и заплетена, всеки кичур стърчи в различна посока изпод бавно нажежаващите се люспи на маската. Лицето ѝ прилича на море, очите ѝ са перли. Роклята се е наелектризирала и е прилепнала по тялото; двете с Алис са се хванали за ръце и отмерено удрят крака по пода, а той се тресе.

— Ставайте, ставайте! — крещи Беа.

Сам бавно се надига. Подава ръка да ми помогне да стана. Поколебавам се за миг, преди да я поема. Все пак я поемам. И оставям ръката си в неговата секунда по-дълго от необходимото, само и само да му покажа, че вече всичко е наред, случилото се е забравено и нещата пак са постарому. Каквото и да означава това.

Беа ни кара да ѝ подадем чашите си бурканчета и ги пълни догоре с вино. После вдигаме нов тост.

— За сезона на злополуките! — произнася Алис без дъх.

На мен самата дъхът ми засяда в гърлото. Изпод вратата нахлува особено силен пристъп на вятъра и стаята изведнъж се изпълва с танцуващи светлинки. Сам изкрещява. В центъра на спалнята, в овъгления почернял кръг на пода, сред прашните останки на онова, което някога е било изгорено тук, лумва огън.

Алис надава нечленоразделен писък, Беа се залива от смях като обладана от духове. Опитвам се да намеря обяснение: сигурно

пламъкът на някоя от свещите е дал огън на струпаните по пода прах и мръсотия, казвам си, но всъщност всички сме наясно, че това е магия. И когато Беа се впуска да танцува около огъня, ние всички я следваме, както децата са последвали Вълшебния свирач^[2]. Тя започва да нарежда като сомнамбул.

Рецитира напевно и монотонно нашето стихотворение — оня „изящен труп“, който заедно съчинихме в градината. Научила го е наизуст. Подхваща припева, който състави с по едно изречение от всеки от четиримата и го повтаря дотогава, докато не започва да звучи като молитва, като заклинание, сякаш ни свързва завинаги чрез собствените ни думи.

И нека вдигнем чаши за сезона на злополуките, нарежда, ние повтаряме движенията ѝ, а стъпалата ни шляпат в прахта по пода заедно с нейните. За реката под нас, в която потъват нашите души. Беа вдига чаша и ние приветстваме лумналия огън заедно с нея. Кожата ми настръхва, сякаш са ме полазили милион гъделичкащи крачета. За раните и тайните. Алис вдига чашата си над главата и виното се сипе отгоре ѝ като дъжд. За призраците на тавана. Къщата пици. Да пием пак за пътя на водата.

Внезапно музиката гръмва по-силно, въпреки че никой не е увеличавал звука. Редуват се песни, които никога не съм чувала, а доста добре познавам музикалните компилации на Беа. Стаята е огромна. Мятаме се из нея като диваци. Пламъците изпъстрят кожата ни с петна.

Танцуваме до премаляване, блъскаме се, останали без дъх. Хлъзгаме се и връхлитаме един върху друг и всеки път, щом телата ни се срещнат, наоколо се разхвърчат електрически искри, макар в къщата да няма ток. Вкопчваме се един в друг, махаме с ръце един около друг и така всички се движим в едно. Крайниците ни са се преплели, но ние някак продължаваме да танцуваме. Ние сме чудовищни, ние сме величествени. Превърнали сме се в едно огромно същество, превзело нощта. Имаме осем крака, четири туптящи сърца, хиляди капчици пот върху хилядите тънки косъмчета, пръснати по цялото ни гигантско тяло.

Припяваме в един глас, а музиката е звукът на нашия танц и е толкова силна, че замижавам да заглуша останалите шумове, а после изведнъж усещам нещо като целувка върху спуснатите си клепачи и

едно тънко гласче прошепва: „Събуди се събуди се събуди се“. Когато отворям очи, с нас има още някой, който диша, когато аз дишам, и се движи, когато аз се движа. Поглеждам и това е Елси.

Изпищявам.

Алис се препъва в нещо и се просва на земята и Беа също се разпищява. Сам се втурва да помогне на Алис, но пада и се удря зле. Единият му крак попада в огъня и наоколо се посипват искри. Къщата вие. Грабвам училищната си раница и я пращам в огъня. Достатъчно голяма е да потуши пламъците. Вятърът навън е стигнал кресчендо, еркерните прозорци внезапно се разтварят, а свещите цвъртят и умират под дъжда, който нахлува заедно с вятъра.

Потъваме в мрак. Къщата притихва. Пропълзявам до отсрещния край на стаята и пипнешком откривам фенерчетата. Светлината им ни се вижда слаба след свещите и заревото на огъня, а под маските изглеждаме толкова бледи. Беа държи Алис в прегръдките си, а Сам куцука болезнено към тях, клатейки глава. Паля и четирите фенерчета — по две във всяка ръка, които пръскат светлина по тавана и по стените — и когато всички озаряват дружно спалнята, виждам, че сме сами. Ако изобщо някога е било другояче.

Не знам кой започна. Може да е била Беа, залюляла Алис в прегръдките си. Може да е била Алис, натъртена от падането. Може да е бил Сам, паднал край дупката, където само допреди минута гореше огънят. Сам е с един леко опърлен чорап и един подпухнал пръст, нищо чудно да е изкълчен. Може да съм била аз. Може да е била Елси, макар че не мога да я видя и се налага да приема, че нея я няма тук (ако изобщо някога я е имало). Някой започна с малко стреснат смях, после изведнъж всички се заливаме от смях. Отначало хихикаме, после се кискаме, после смехът се усилива и се превръща в стремглаво веселие. Неговият звук отеква в тавана, блъска се в стените, подскача бързо и леко около нас, докато Беа не започва да се търкаля по пода и да се превива от смях, а на Алис за малко да ѝ потекат сълзи.

Минава доста време, докато успеем да си поемем дъх. Сам куцука наоколо и отново пали свещите, макар да го предупреждавам, че това не е много добра идея.

— Всичко е наред, сестричке — отвърща той и идва до мен. Очите му са тъмни под маската.

— Не съм ти сестра. — Гласът ми е пресипнал и много тих. Сам отваря уста да каже нещо, но после се отказва и свива рамене. Гласът ми притихва още повече. — Сега ти трябва да отговориш: *Както кажеш, petite soeur* — подсказвам. Сам се усмихва и не мога да преценя дали това е обичайната му усмивка, или е тъжна усмивка, маската успешно прикрива лицето му. Вече не мога да разпозная кой, кой е.

Беа се надига от пода и ни подбира като стадо към вратата на голямата спалня. Те двете с Алис вземат фенерчетата, ние със Сам събираме колкото свещи можем да носим и се упътваме към банята, където огледалото е напукано и прашно и където лъчите от фенерчетата и пламъчетата на свещите се отразяват така, че цялото помещение засиява. Беа рови из чантата за голямата кутия със сценични гримове на майка си, която е заела за тази вечер. После настанява Алис на една табуретка и започва да рисува по ръцете и краката ѝ шарките на дървесна кора. Предлагам на Сам да стегне с превръзка пръстите на ударения си крак, така че да обездвижи тоя, който се е подул. Понечвам да извадя болкоуспокояващите от чантата, но той ме спира.

— Може да е от виното — казва, — но нищо не усещам.

Алис гледа втренчено отражението си в огледалото, а аз гледам втренчено нея. Ръкавите ѝ са навити, така че Беа да може да изрисува и ръцете. Синините по тях са като пачуърк от нови и избеляващи кръпки; има драскотини като от котешки нокти, които, казвам си, може да са от катеренето по желязната порта. Но видът им е като отпреди дни, даже седмици. Примигвам. Светът изведнъж се размива по краищата. Превързвам пръстите на Сам, пием вино, а Алис взема четката за грим и боядисва краката на Беа в синьо, докато Беа рисува по нейните.

Когато Алис и Беа са гримирани, всички се връщаме в голямата спалня, за да си облечем костюмите. Беа и Алис бърбят и се смеят, помагайки си една на друга за копчетата и циповете, после тичат до банята да погледнат прашните си отражения. Алис използва лепило за изкуствени мигли, за да покрие с люспи лицето на Беа, Беа лепи дребни листенца по лицето на Алис. Двете са като земя и вода. Пасват си идеално. Сърцето ми се свива от това.

Когато всичко е готово, Алис е вече същата оная девойка от древногръцкия мит, която се превърнала в дърво. Кожата ѝ е кора, а подобните ѝ на вейки ръце сякаш започват да се разлистват. Прилича на гора, която тъкмо се връща към живота, и то танцувайки. Какво ли чудо е да се сдобиеш с крака, след като толкова години си бил дърво. До нея Беа е морето. Има хриле от двете страни на шията и те сякаш се отварят, вдишват и издишват, щом се раздвижи, а люспите по лицето и маската ѝ блещукат. Ръцете са увити в копринена мрежа, върху кожата е залепен корал.

Чувствам се нелепо до тях. Като някаква детска фантазия, издокарана в майчините дрехи. Горнището на роклята ми с богата тюлена пола е направено от няколко съшити копринени шала и се притеснявам, че е прекалено разголено. Все подръпвам краищата, опитвайки да се прикрия. Това ме подсеща за снимките на Алис като малка — винаги ходеше на плаж облечена от глава до пети, всички останали тичахме само по шорти и бикини. Цялата съм покрита с брокат и с ципести криле. Чорапогащникът ми е прекалено прозрачен, маската ми е твърде пъстра и всичко по мен е някак твърде ярко и неестествено. Другите изглеждат почти зловещи; само аз съм миловидна и крилата.

— Скоро и другите трябва да пристигнат — казва Алис и поглежда на телефона си колко е часът.

Беа я дръпва за здравата ръка.

— Ела долу с мен — казва. — Започваме да украсяваме.

Гледам да не се обиждам, че не изчакват и нас със Сам, а се спускат с тропот само двете по паянтовото стълбище.

Сам се прокашля зад мен.

— Ще ми помогнеш ли да се гримирам? — пита.

Обръщам се и си позволявам да го огледам както се полага. С този костюм кожата му сякаш мъждука, сякаш той не е съвсем от нашия свят. Синият му кичур е временно боядисан в черно, той ми протяга кутията със сценични гримове на майката на Беа. Идеята да си боядиса кожата в сиво е на Беа — така щял да стане черно-бял, сякаш наистина току-що е слязъл от лентата на някой ням филм.

Топвам една от четките на Алис в сивата боя, а той затваря очи. Нанасям боята върху клепачите му, покривам пръснатите по бузите лунички. Сърцето ми блъска в ребрата, сякаш иска да изхвъркне.

Следвам бавно контурите на лицето му, сякаш опитвам да го науча наизуст — извивката на скулите, наболата по челюстите брада, почти съвършената права линия на счупения някога нос. Това, че е със затворени очи, облекчава задачата ми. И я превръща в нещо като целувка.

Ръката ми трепери, докато прокарвам четката по устните му. Когато приключвам, той се облизва и бърчи нос от вкуса на боята. Отваря очи и се усмихва.

— Това е истински сценичен грим — казвам и думите излизат плахи, — така че няма толкова лесно да се изтрие.

Сам впива поглед в мен.

— Добре — прошепва. — Хубаво.

Все още стоя плътно до него с четка в разтрепераната си ръка. Сам посяга и взема четката, внимателно, после ръката му обхваща моята и остава там. Отново облизва устни и аз пламвам при спомена за снощната ни целувка. Но се сецам за разкаянието, което зърнах в очите му тази сутрин и как ме изглежда майка, когато се застоях пред стаята му миг по-дълго, сецам се за *Както кажеш, petite soeur* и как вече всичко би трябвало да е пак по-старому. Лицето ми пламва още повече, но тоя път от срам.

Измъквам ръката си от хватката на Сам и бързо отстъпвам назад като шумно кашлям.

— Трябва да помогнем за украсата — казвам бързешком.

Сам не помръдва. Ръката му все още стиска въздуха, където доскоро беше моята ръка. Той бавно я отпуска.

— Кара — промълвява.

— Само да взема някои неща — казвам с писклив и леко истеричен глас. Намирам си някакво оправдание да не го гледам, да не съм близо до него, като събирам разпилените ни по пода дрехи и ги набутвам по чантите.

Сам грабва маската си, оставена върху една от чантите, преди да я затрупам с дрехите. Щом си я слага, очите му изведнъж потъмняват и той се превръща в бандит, който обира влакове, в морски пират, в отмъстител с маска. И малко прилича на привидение. Усецам погледа му, макар да избягвам да го поглеждам директно в очите. Когато най-после събирам вещите ни, тръгвам бързешком към вратата.

— Кара — чувам гласа на Сам зад гърба си. — Може ли да поговорим за това, което стана?

Сърцето ми сякаш се търкулва надолу по стълбите. Насилвам се да се обърна и да го погледна.

— Знам, че беше грешка — казвам и думите ми прозвучават някак дребнаво. — Съжалявам. Няма за какво повече да говорим.

[1] Американски приключенски филм, фентъзи комедия, 1987. — Бел.прев. ↑

[2] Персонаж от немска народна приказка, избавил град Хамелин от пълчищата плъхове, като ги примамил със свирнята на вълшебната си флейта, но когато жителите отказали да платят за свършеното, той по същия начин подмамил и техните деца. Смята се, че Вълшебният свирач е всъщност образът на Смъртта. — Бел.прев. ↑

Когато слънцето залязва съвсем, а и четиримата сме вече с маски, костюми и следи от вино по устните, Ким и Ниъф, Мартин, Джо и Тоби ни чакат при градинската порта на къщата на духовете, готови да помагат в подготовката на партито. Щом се прехвърля през портата, Тоби нежно докосва крайчеца на моята маска.

— Харесвам костюма ти — прошепва ми в ухото. — Красив е.

Изчервявам се под маската.

Когато ги развеждаме из нашите владения, устите им зейват като пещери. Толкова често повтарят „перфектно“, че накрая смисълът на думата вече ми се губи. Прозорците ни гледат отвисоко, а иззад портала къщата сякаш се смее.

Идеята ни е украсата вътре да създава усещането за някакъв кошмарен карнавал. Провесваме прилепи по гредите, които надзъртат от порутения таван. Усукваме черни и червени ленти между колоните на парапета и покриваме с изкуствена паяжина разнебитеното стълбище, слагаме табели с надпис ВНИМАНИЕ и ОПАСНОСТ и колкото повече се замислям, толкова по-опасен започва да ми се вижда този бал, затова прогонвам тези мисли за известно време и се оставям тази нощ да ме направляват музиката на Беа и наставленията на Алис. Погледна ли Сам, още по-упорито отказвам да мисля.

— Ами голямата спалня? — пита Алис, когато всички други стаи на втория етаж са вече декорирани.

Не бързаме да ѝ отговорим. Това е място, което не ни се ще да споделяме с другите. Тук няма украса от прилепи и паяжини, а само диплеци се завеси и свещи. Отначало даже замисляме да заключим вратите, но после решаваме, че изкушението, което ще представлява недостъпната стая на Синята брада^[1], би било твърде голямо.

— В края на краищата — казвам — това не е наша къща. Ние не сме нейни собственици и нямаме право да решаваме.

— Ако не ние, кой тогава? — Усеща се, че и Беа има особено отношение към тази стая. — Привиденията ли?

— Тогава нека оставим на привиденията да заключат вратата — казвам.

Излизаме в потъналата в мъгла градина и Беа открива един голям камък в някогашните цветни лехи, преди буренакът да превземе всичко. Дръпвам се няколко крачки назад, когато го вдига над главата си, но очите на Алис трескаво святкат. Ниъф и Сам придържат огромната градинска порта от ковано желязо, металът скърца в тъмното, а Беа стоварва камъка върху катинара на дебелия ръждясала верига. От удара обаче остава само малка вдлъбнатина. Тогава Сам взема камъка и се пробва. От удара катинарът пронизително остъргва желязната порта, но остава непокътнат.

— Дайте аз да опитам — обажда се Алис.

Взема камъка от Сам — ръцете ѝ се изопват от тежестта му, — но тя все пак успява да го залюлее и да го стовари върху катинара; катинарът зейва счупен и пада на земята.

Надаваме тържествуващи викове. После с общи усилия разтваряме двете крила на портата, която сякаш води към ада. Пръсваме се из градината и намираме и други големи камъни, които мъкнем към къщата с все по-кални ръце. Двамата с Тоби разтваряме широко вратите на всички стаи и ги подпираме с камъните, така че цялата къща да е достъпна и гостоприемна.

— Това се очертава да стане най-якото парти за годината — казва Тоби.

— Наистина? — Подобни думи от човек като Тоби са много висока оценка.

По страните му се появяват малки трапчинки, когато се усмихва.

— Точно така.

Докато работим, Тоби ми разказва за някои от най-яките купони, на които е бил. Колкото пъти ходихме с Алис на парти, накрая то неизменно се превръщаше в пиянска оргия и пълен хаос, но историите на Тоби надминават дори това. Не съм сигурна дали трябва да им вярвам, но тайно съм впечатлена.

— Значи вашите те пускат да излизаш толкова често? — питам недоверчиво. — Как ти се получава?

Тоби се разсмява.

— Всъщност нашите са доста готини — казва. — Разбират, че съм на осемнайсет и ми се ходи по купони. Докато изкарвам оценките,

които очакват от мен, ще ме оставят да правя почти каквото си поискам.

— Ама *как* така получаваш отлични оценки, щом си на парти всеки уикенд?

Тоби свива рамене.

— Нямам намерение да си пропилявам младостта — казва. — Ученето не е всичко на този свят. Така де, догодина ще кандидатствам медицина в Тринити колидж. Досега на всички пробни изпити изкарах необходимите точки. Уча здраво, но не това е единствената ми цел в живота.

Не знам какво да кажа. Устните на Тоби са плътни, а усмивката му е безгрижна. От него се излъчва енергия, която сияе като ореол.

— Не си такъв, за какъвто те смятах — казвам най-накрая.

— Ти също.

— Така ли? И за каква ме мислеше?

Тоби поруменява в светлината на фенерчетата. Това донякъде приземява излъчването му на непристъпен училищен красавец. Връчва ми огромен куп с украса и двамата се спускаме предпазливо по стълбите да декорираме кухнята. По коридора силуетите ни хвърлят дълги сенки, но кухнята е добре осветена с много повече фенерчета, така че всеки да си вижда питието. Мартин вече е купил няколко каси бира. Достатъчно благоразумна съм да не питам как е успял.

— Знам ли — отговаря на въпроса ми Тоби. — По-скоро нещо като Беа. Ти обаче изобщо не приличаш на нея.

Леко се наеждам.

— Аз пък си мисля, че съм същата като Беа. И това според мен е страхотно.

Тоби вижда изражението ми и протяга ръце.

— Не исках да те обидя — казва бързо. — Просто... мислех те за... де да знам, откачена, позъорка или нещо от този род. В очите на хората такива като вас двете с Беа са просто фалшиви. Но ти си абсолютно истинска. Карл беше прав за това.

Тъкмо да го скастрия, че точно позъор като Карл не е в правото си да раздава присъди, когато осъзнавам, че той всъщност ми прави комплимент. Леко нервно посягам да оправя маската си.

— Карл ли? — питам, защото не знам какво друго да кажа.

Той се обръща с гръб към мен, за да провеси няколко изкуствени паяка по рафтовете, които и без това са покрити със съвсем истински паяжини.

— Да. Хлътнал е по Беа още от партито у Джо това лято и откакто разбрахме за маскения бал, все за вас приказва. Не знаех нищо за теб, нито очаквах да те харесам, но точно така стана. — Той застава с лице към мен и ме поглежда право в очите.

— Така ли?

Тоби се обляга на кухненския плот и се накланя към мен. Чудя се дали изобщо има случаи, когато не се усмихва, след това си казвам: *Само дано не е, защото си мисли, че усмивката му е неустойчива.* После се питам откъде изобщо ми е дошло наум такова нещо.

— Така — отговаря той и кутретата ни почти се докосват върху кухненския плот. — Ти си много интересно момиче, Кара Морис. Истинска загадка.

— Загадка? — Това ми харесва. — И ти си интересен — казвам. — Така де, смятах те за банален перфекционист и натегач, който си въобразява, че може да има всичко, което поиска само защото изглежда добре.

— Значи според теб изглеждам добре, така ли?

Сега е мой ред да се изчервя.

— Нямах точно това предвид.

Мартин влиза в кухнята, нарамил още бири.

— Кара, пак ли обиждаш хората — подмята игриво.

Правя жест все едно го прострелвам, той се престорва на уцелен и уж изпуска бирите. После се изправя и внимателно оставя касите върху плота. След това оглежда кухнята.

— Сега разбирам защо сте така обсебени от това място — казва. Килва глава на една страна. — Тук сякаш постоянно се чува нещо...

Двамата с Тоби също накланяме глави, опитвайки се да чуем онова, за което говори. От горния етаж продължава да се носи приглушена музика, чуват се гласове — на Алис и Ким, — които идват от някоя от стаите. Някой тътри дюшек по пода в една от спалните. Беа си припява в салона на приземния етаж. Долавям обаче и тих шепот отдолу, под краката си. Заставам на четири крака и опирам ухо о пода. Тоби и Мартин първо се споглеждат, после и те застават на четири крака край мен. Ушите ни, притиснати в мръсните плочки, са студени.

— Чуйте — прошепвам.

И ние се вслушваме. Под нас говори реката. Затварям очи. Тя зове името ми. Звукът е като от стъпки, които ме приближават, сякаш нещо се кани да ме отнесе. Стъпките се чуват все по-отчетливо. Поглеждам и виждам Сам да стои край вратата на кухнята, нарамил куп одеяла.

— Ако на някой му стане студено или иска да си полегне — пояснява. Не пита защо лазим по пода. Нещо ми подсказва, че вече знае. Чудя се какво ли е казала реката на Сам. Той ме поглежда как лежа на пода край Тоби и лицето му добива суров вид, а изражението става непроницаемо. Усещам как нещо се обръща в стомаха ми, като нож в рана, но не помръдвам. Усмивката на Тоби не таи нищо скрито и очите му не са тъжни, но най-вече и преди всичко той не ми е брат. Сам бавно се обръща и си тръгва, оставяйки ни да лежим върху мръсния кухненски под.

Когато първите гости започват да прииждат, а музиката набира скорост — компилациите на Беа изпълват къщата като топъл газ въздушен балон, — аз се прокрадвам на горния етаж и махам камъните, подпиращи двете крила на вратата в голямата спалня. Затварям ги и прилепвам чело в олющената боя на дървените панели. Впивам пръсти в дръжката.

— Моля ви, затворете се — шептя в пролуките. — Останете си затворени, затворени, затворени.

Представям си звука на моя глас като ключ в ключалката или като пирон, който потъва в дървото, но знам, че не съществува нито ключ, нито пирон за тая стая (всъщност за нито една от стаите). Шумът долу все повече нараства. Постоянно прииждат хора. Отпивам голяма глътка от нечия бутилка уиски, която съм отмъкнала от долу. Изгаря ме чак до петите. Така по-лесно мога да забравя някои неща.

Долу палят факлите. Мракът се свива в ъглите, но се е притаил като вълк, готов за скок. Музиката препуска и се задъхва като сърна, погната от вълци. Танцува навсякъде и никой не може да ѝ устои и да не затанцува с нея.

Тоби ме настига край вратата на кухнята. Вече си е облякъл костюма. Носи маска на клоун, наполовина червена, наполовина бяла.

Звънчетата по нея пеят. Хваща ме за ръка и с танцова стъпка ме повежда към балната зала. Настигаме Ким и Ниъф, които отпиват от бурканчетата от конфитюр. Маската на Ниъф я прави да изглежда като акробат — фина и изработена от нещо като порцелан. Ким е черна котка. Те се залавят за нас и всички продължаваме заедно с танцова стъпка — котки, акробати, клоуни и феи, — като по пътя вземаме с нас и други създания: прасета, вълци, панди, викториански кукли и венециански веселбари с чисто бели маски като призраци.

Хората продължават да прииждат. Всички, които сме поканили, че и много други струят през портата от ковано желязо като буен поток. Пият в кухнята, танцуват в салона, качват се по порутеното стълбище, отначало страховито, а после, с напредването на нощта и нарастването на купчината празни бирени бутилки, все по-безстрашно. Когато минавам от там по-късно, вече виждам как някой даже се пързалия по перилата.

На къщата това ѝ харесва. Всички тия диви танци, дънешната музика, шляпането на толкова много подметки по пода, пияните тела, подпрени по стените или едно в друго, устните, които срещат едни други, и ръцете, които докосват разни други места в тъмните кътчета и върху прашните дюшеци из по-малките стаи на горния етаж. Къщата се отдава на пиршеството. Стените пулсират като сърца, дъските по пода стенат, стълбите пышкат, а спалните горе шепнат сладки безсмислици.

Вече съм пияна. В един момент съм с Беа в запуснатия салон и двете разказваме на приятелите на Ниъф, скупчени около нас, за призраците на тавана и за лицата зад прозорците, а в следващия съм вече на горния етаж с Джо и Карл, с Тоби и Мартин и се опитвам да прекъсна пиянските им разговори за спорт. После двамата с Мартин се озоваваме в една от спалните и Беа бута Карл настрани, защото той се люшка прекалено близо до нея, а после двамата с Тоби сме на горната площадка на стълбището и си говорим за семействата си, после сме на площадката с Ким и нейни приятели и танцуваме така, сякаш на света няма нищо друго, освен танци, а в преддверието долу ми се привижда момиче с миша коса и кръгла якичка като на Питър Пан, която се подава от безформения пуловер, но когато се втурвам по стълбите, него вече го няма. Викам високо името на Елси, но в отговор чувам само музиката. Покрай мен плуват лица с маски. Скитам се из къщата и

търся Елси, но попадам само на моите приятели. Като че ли единствено Сам не е никога в стаята, където съм и аз. Това също ми помага по-лесно да забравя.

Някъде в периферията на съзнанието ми продължава да се рее мисълта за подменените деца, които все се явяват в моите сънища. Представям си ги как пристигат на тяхното парти, което много прилича на нашето, само дето е много по-диво и опасно. Там не присъстват човешки създания. Затворя ли очи, почти ги виждам — човешките им маски са свалени и те влизат на място, пълно със странни мрачни създания. Виждат привидения, елфи, феи и великани, виждат огромни получовеци и същества, които приличат по-скоро на котки или коне, или дребни танцуващи кучета, виждат малки деца с остри зъби и червени очи. Онова, което не виждат обаче, е, че са следени. Точно зад тях в тъмната рамка на вратата е очертан силуетът на техния пастрок.

След това всичко ми се размазва. Маските бързо се сменят и проблясват. Невинаги познавам кой е зад маската. Прегръщам през кръста едно момче, което мисля за Тоби, но когато то се обръща и ме измерва с поглед установявам, че е от долните курсове. Разминавам се с Беа в салона, но после тя изведнъж се озовава в преддверието. Мяркам част от карирана пола, която изшумолява зад ъгъла, но когато се втурвам натам, в стаята е пълно само с непознати. Музиката понякога звучи като писък. Алис ме прегръща и ми се извинява, че е имала тайни от мен и не щеш ли, точно тогава се появява будката за тайни, разположена в предната стая, която навремето сигурно е служела за кабинет или библиотека. Ким е седнала в нея също като Елси в училище, а подпийнали хора печатат тайните си на пишешката машина и ги пускат в дървената кутия.

Беа седи и трака на машината. Щом приключва, издърпва листа и ни показва написаното, вместо да го пусне в кутията. Там пише: *Понякога си мисля, че на майка ми ѝ се иска никога да не се бях раждала.* Подхвърля листа във въздуха и той плавно се спуска върху прашния под.

— Невъзможно — казва Алис. После взема Беа в прегръдките си. — Никой не би си го помислил дори. — Целува я по бузата и в този жест има такава интимност, че ми се ще да заплача. Сещам се за устните на Сам (мисля за устните на Сам много по-често, отколкото е

редно момиче да мисли за устните на бившия си доведен брат) и нещо ме жегва в сърцето, като че е прободено. Възможно ли е, питам се, при някоя злополука да нараниш сърцето си, както може да си изкълчиш китката? Ако е така, то сезонът на злополуките ме нарани и изпочупи и отвън, и отвътре.

Оставям най-добрата си приятелка и сестра си с техните тайни и отново се запилявам из претъпканите стаи. Все още се надявам да открия Елси, но ми става все по-трудно да се сетя защо я търся. В кухнята се е появило още уиски. Докопвам бутилката и откривам Мартин, Джо и Тоби. Маската на Мартин е наполовина огън и наполовина лед. Върху тази на Джо има имитация на диамант с формата на топка за жонглиране. Тоби се присъединява към нас и четиримата пием уиски. Но нищо не помага на раненото ми сърце.

— Не гледай така тъжно — казва Тоби с вечната си усмивка. — Току-що вдигна най-якото парти, на което някога съм бил, а още няма полунощ. Хората с години ще приказват за него.

Пия направо от бутилката.

— Не съм тъжна — казвам. — Налегнала ме е меланхолия. — После се сецам за една споделена като целувка цигара, за пъхнатите в дървената кутия тайни, за едно преизпълнено с грешна любов сърце. Но какво изобщо е любовта, казвам си. — Тази вечер пия, за да забравя.

— Кое да забравиш? — пита Мартин.

Изкисквам се.

— За да забравя моята меланхолия! — провиквам се и разпервам широко ръце, част от уискито се разплисква по ръката ми и Тоби го облизва. Езикът му ме гъделичка, а устните му мляскат като за целувка. Забранявам си всякакви мисли за покапал по брадичката ми сос от пица и очи като речни води. Очите на Тоби са несложно кафяви, без никакви нюанси. Виждам ги ясно през отворите на маската. Тоби винаги се усмихва. Аз също му се усмихвам.

За кратко пак всичко пред погледа ми се размазва. Мяркам Сам от време на време, понякога даже сме в едно и също помещение, но по-често се реем безцелно наоколо като другите маскирани, които танцуват. Уискито ми сгрива стомаха и отпуска сърцето ми. *Това е най-якото парти*, мисля си. Горещи някакви хора играят на шише. По пода са

пръснати свалените им дрехи. Гола плът до още гола плът. Обръщам им гръб и се връщам с танцова стъпка по стълбите.

Долу ме пресреща Тоби и ние се смесваме с навалицата от танцуващи в преддверието, той ме е прихванал плътно, а аз не се дърпам. Крилата ми трепкат в такт с музиката. Горещият въздух в преддверието се смесва със студените пориви на вятъра всеки път, когато някой отвори вратата, и раздвижва крилете ми, сякаш летя.

Джо, Мартин, Ниъф и Сам танцуват пого в ъгъла. Поглеждат към нас и ни махат, но двамата с Тоби само преминаваме покрай тях, въртейки се във валсова стъпка като фигурки върху музикална кутия. Когато стигаме под свода на стълбището, той ме целува. Целувката му има вкус на уиски и нищо чудно — изпили сме толкова много. Ще ми се да му се изплъзна и да продължа да танцувам, но вместо това отвърщам на целувката. Струва ми се, че много дълго стоим впили устни един в друг. Не е неприятно (подозирам, че Тоби има богат опит), но дълбоко в себе си чувствам, че не това е целувката, за която копнея.

Най-накрая се откъсвам от него и го моля да ми донесе питие, преструвайки се, че отивам до тоалетната. Вместо това хлътвам в прашния кабинет, където Ким още седи в будката за тайни, а купонджиите танцуват, пишат на машината и си говорят. В другия край на стаята Сам блъска юмрук в стената. Джо и Мартин го хващат за ръце и го повличат навън, а аз се притаявам, докато тримата не се скриват от погледа ми.

Усещам нечия ръка върху рамото си, казвам си *Сам*, но когато се обръщам, виждам Беа. Пита дали съм добре и аз се насилвам да се ухилия широко, но тя докосва бузата ми под маската и пръстът ѝ става мокър от сълзите. Мисля си, че усмивката ми сигурно изглежда странно, окъпана в сълзи и бляскава от броката.

— Прекалих с уискито — обяснявам с извинителен тон. Алис, която е до Беа, късо се изсмива.

— Знам за какво говориш — казва. Почти крещим, за да надвикаме музиката. Тя пулсира в слепоочията ми. Сякаш сърцето ми бие там. Сякаш хиляди юмруци блъскат старите гипсови стени. Алис и Беа бавно валсват в кръг около мен. Поглеждам към Ким. Искам да напиша една тайна, но не знам дали ще намеря точните думи. Спомням си как преди малко Алис ми се извиняваше, че има тайни от мен, и ми

се ще да ѝ кажа, че аз също имам тайни от нея, но когато се обръщам, съзирам вълк на вратата.

— Алис — казва той.

Алис сепнато се обръща. Сваля ръце от раменете на Беа.

— Ник?

Ник се е костюмирал за маскарада. Лицето му е вълча муцуна, коженото му яке е покрито със снопчета козина. Зъбите му са остри и май ми се привижда опашка, която помахва отзад.

— Алис — повтаря той. Гласът му е дрезгав, сякаш цяла нощ е пял. Пял е за Алис. Може пък накрая да се окаже сирена^[2].

Беа се опитва да прикрие Алис с тялото си.

— Мислех, че обеща да... — казва полугласно с настоятелен тон, но Алис я прекъсва.

— Какво правиш тук, Ник? — казва с оня леко ленив маниер на зряла жена. Заради маската погледът ѝ изглежда мрачен. Тя още повече снишава глас. — Мисля, че снощи се разбрахме.

— Просто исках да бъда заедно с теб, любов. — Зъбите на Ник изглеждат много остри и много бели в зле осветеното помещение. Той протяга ръка към Алис, сякаш я кани на танц.

— Не се тревожи — прошепва Алис на Беа и опира длан ниско отзад на кръста ѝ.

Очите на Ник се присвиват иззад вълчата маска. Ръцете му са все така протегнати напред с обърнати нагоре длани. Алис пристъпва напред и ги взема в своите.

Беа понечва да тръгне към Алис.

— Недей — казва, но го произнася прекалено тихо.

— Недей — казвам и аз, но Алис вече я няма.

Лицето на Беа е непроницаемо. Изглежда синкавобледо на светлината на свещите. Или може би зеленикаво, като океан. Тя се отпуска върху малкото писалище, а Ким, която е станала свидетел на цялата сцена, се опитва да я утеши, което на мен май не ми е по силите. Ким обяснява на Беа, че Алис просто е излязла да поговори с него и че дори още да не са скъсали, ще го направят тази вечер, затова искат да останат малко насаме. Беа не я слуша. Мисля за гласа на Ник, който е като на сирена, и се чудя кой от тях има право. Сещам се как Алис говореше за неговата тъмна страна. Стаята се върти пред очите ми.

Беа пише бързо. Накрая измъква рязко листа от барабана на машината. Ким понечва да я скастри да внимава повече, но прехапва устни. Беа вдига високо тайната, така че всички да можем да я прочетем. Там пише: *ЛЮБОВТА НИКОГА НЕ СИ ЗАСЛУЖАВА*. Тя оставя листа да падне на земята. После хваща кутията и разпилява съдържанието ѝ във въздуха, освобождавайки тайните в нея, които се разлетяват из стаята като големи хартиени прилепи. В мрака думите достигат до нас.

Понякога си мисля, че откачам, девствена съм, не съм девствена, аз съм лъжец, не харесвам момичета (а съм момче), не знам дали съм момиче или момче, Няма бог, Около нас има само призраци, ЛЮБОВТА НИКОГА НЕ СИ ЗАСЛУЖАВА, Вълците са истински, влюбена съм в погрешния човек, страхувам се, че не мога да обичам, от две години не съм си дояждала яденето, сама се нарязвах (никой не знае), бившият ми доведен брат е чудовище.

Тръгвам с подкосени крака, проправям си път сред тия тайни, излизам от стаята и се упътвам към външната врата. Тя е черна като нощта навън. Струва ми се, че отвън (или пък в отразеното в стъклото на портала преддверие?) виждам подменените брат и сестри, мокри като дъжда.

Скитат се из навалищата и търсят злия си пастрок, преди той да ги е открил. Знаят, че това ще е може би последният им шанс: могат да го разпознаят само без човешката маска, а това е единствената нощ в годината, когато всички от тяхната порода са самите себе си. Но мощта им отслабва с всеки изминал ден, в който са далече от дома. Страхуват се, че няма да имат достатъчно сила да го победят.

Лека-полека, заобиколени от други подменени като тях, те се превръщат в себе си. Кичурите в косата на горския дух се преплитат като вени, хрилете на русалката пулсират от двете страни на шията, момчето привидение постепенно избледнява до черно-бяло, а момичето фея вече може да движи крилете си. Те търсят из стаите на огромната къща — има стотици като тях, някои големи, някои дребни, а други така добре прикрити, че човешки очи никога не са ги виждали. И в една от тези стаи се натъкват на вълка.

Горският дух изпищява.

— Какво има? — пита момчето вълк. — Не ме ли обичаш вече?

Усещам върху кожата си пареща плесница, очите ми се отварят, главата ми рязко се отмята и аз се озовавам право пред железния човек. Сигурно случайно ме е ударил по бузата. Поглеждам в очите му, но те са празни като дупките на вълчатата маска. Сещам се, че желязото е отрова за феите.

— Ти си злият пастрок — казвам на металния човек, но гласът ми се цеди като шепот.

Той отново ме зашлевява по бузата.

— Това са само твои фантазии, ясно? — сопва ми се. — Да не съм те чул повече да говориш такива работи. Нали не искаш да се превърнеш в малка лъжкиня като сестра си? И не ме карай повече да го повтарям.

Кимвам с малката си главица.

— Ясно — казвам неуверено, но с усмивка. Въображението ми наистина е развинтено. — Разбира се, Кристофър.

Някой блъска рамото ми както се спуска шумно по стълбите и аз се сепвам. Пред мен няма никой. Няма никакъв железен човек. Пред очите ми е мътно и в главата ми цари хаос. *Прекалено много уиски*, мисля си. Казвам си: *Чудно къде ли е Елси*. Питам се дали наистина е тук в тая навалица. Качвам се горе, но не съм сигурна дали я търся, или искам да си полегна. Чувствам се като някой сомнамбул. Вече не знам кое е реалност и кое — не.

В една от стаите група четвъртокурсници са се скупчили около дъска за спиритически сеанси. Пламъчетата на свещите потрепват. Струва ми се, че чувам някой долу да пици. Откъм банята се разнася задавен звук от повръщане. В някоя от другите стаи шумно играят на „Истина или предизвикателство“. В ъгъла върху смъкнат от леглото дюшек двама се целуват, вплетени един в друг като морски водорасли. Струва ми се, че забелязвам пластмасовата маска на Гай Фокс^[3], с която беше Карл, но сега тя виси от зеленикавосиня люспеста ръка, после обаче си казвам, че сигурно съм се объркала. В дъното на горната площадка Тоби и няколко негови приятели пушат и се смеят. Тоби ме кани с жест при тях, но аз се вмъквам в последната от малките спални. Вече не знам кого търся. Мисля си за Елси. Мисля си за Сам. Мисля си за Алис — и тя изведнъж се появява, притисната между Ник и стената.

Лицето на Ник е заровено в косата на Алис, ръцете му я опипват. Презрамките на роклята ѝ са скъсани и раменете и гърдите ѝ изглеждат прекалено разголени, прекалено студени в тази тъмна стая. Тя е хваната като в капан между тялото на Ник и олющените посивели тапети и ръцете ѝ явно са като заковани към тялото, защото е цялата напрегната като пружина. Маската ѝ се е килнала. Вълчето лице на Ник е на пода пред мен. Очите му сега са празни дупки. Няма уста, но продължава да шепти: *Ако ще го правиш, поне ми дай последен шанс, знаеш, че и ти го искаш и щом наистина си решила да сложиш край ми дължиш едно последно...*

Върху големия черен прозорец отпред виждам размазаното отражение на света отвън. Притварям очи и почти различавам подменените на тяхното парти.

Те се споглеждат един друг и осъзнават, че са немощни. У дома силата им е ярка и непроменлива като лятно слънце, но тук, в света на хората, всичко, което почувстват или направят, ги изтощава. Братът и двете сестри не знаят дали ще имат сили да помогнат на листатата си сестра. Но са сигурни в едно — трябва да опитат. Застават редом с нея, хващат се за ръце в кръг около нея, превръщат се в едно същество, всичките заедно.

Алис казва: *Край, Ник, казах, че това е краят* и го изрича така, сякаш го повтаря за петдесети път. Алис казва: *Хайде, Ник, престани, моля те* и аз се втурвам към него и изкрясквам право в ухото му.

Братът и сестрите на горския дух ѝ вдъхват сили. Тя събира цялата си съпротивителна мощ, отхвърля и последните останки от човешкото си прикритие, протяга най-острата си клонка и пронизва с нея любовника вълк право в сърцето. Той пада кървящ на пода.

Ник изкрещява при моя пронизителен вик и покрива ушите си с длани. Вкопчвам се в китките му и изпищявам отново, а той се обръща и побягва в нощта. Алис понечва да се втурне след него по стълбите и през тълпата долу. Опитвам се да я хвана, да я задържа, да я прегърна, но тя се отскубва и хуква. Побягва след Ник и аз се чудя дали не сгрехих, дали всичко не е само плод на моето въображение (наистина имам развинуто въображение). Питам се дали Беа не е права. Сещам се за боядисаните в синьо голи крака на Беа, преплетени с друг чифт крака върху дюшека, и за маската на Гай Фокс, която се люлее в ръката ѝ. После съобразявам, че има само един начин да се излезе от къщата,

затова Алис тръгна след Ник, иначе няма как да се махне. Трябва да се спусне по стълбите долу. А момичето върху дюшека твърде много прилича на море. Трябва да е подмененото момиче русалка от съня ми. *Любовта никога не си заслужава.* Това може изобщо да не е била Беа. Мозъкът ми се е превърнал в гъста супа.

Всички са се разбягали и аз няма къде да отида. Пробвам вратата на голямата спалня (смътно си спомням, че не съм влизала тук, откакто я затворих), но се оказва залостена. Насилвам я с рамо, тя обаче не помръдва. Свивам рамене и тръгвам обратно към приземния етаж, където се озовавам по задник, защото пропускам стъпало и се изтърколвам бум-бум-бум по гръб надолу по стълбището. Смея се. Смея се на падането си. Смея се на сезона на злополуките, на инцидента, при който Алис е ударила главата си в полицата над камината у Ник, на инцидента със синините по краката ѝ, на инцидента с нарязаните ѝ ръце. Смея се на злополуката със счупеното стъкло преди няколко години и на това как то беше успяло да пререже китката ѝ в съвършено права линия. Смея се на злополуката, при която Сам удари с юмрук стената в стаята на тайните. Смея се на злополучния ден, в който едва не се удавих. Смея се на злополуката, довела до смъртта на вуйчо. „*Сет също го е знаел*, мисля си. *Затова онзи го е бутнал.*“ После се питам откъде ми хрумна тази мисъл. И преставам да се смея.

Преплитайки крака, излизам в градината, където реката бяга също както мен. Музиката и тук е оглушителна. В тревата са набучени факли и макар да е леденостудено, сред буренака има налягали. Тръгвам с неуверена походка към задната страна на къщата, където градината е още по-дива и обрасла и стигам до самия край на имота — там реката отново излиза на повърхността. Проправям си път през къпинака и храстите чак до водата и тя ме посреща като мой единствен приятел.

Сядам на брега и потапям пръсти във водата. Спомням си как плувах в езерото едно лято, майка ми и Сам седят на изкуствения плаж, а Кристофър ни учи да плуваме. Алис се чувства неудобно в банския и се е потопила чак до брадичката. Спомням си как задавам невинни въпроси за нещо, което съм видяла, а Кристофър ме зашлевява по бузата (или пък това е друг спомен). Водата пълни

дробовете ми, а ръцете, които ме натискат надолу, треперят. После хиляди извинения и сладолед, три големи топки в двойна фунийка.

После, оттаък водата, виждам Елси.

Държи мрежа за пеперуди и гледа право в мен. Знам, че трябва да отида при нея. Реката тук е плитка, прилича по-скоро на поток и аз прецапвам от другата страна. Излизам на отсрещния бряг и сигурно изглеждам като някакво заблудено извънземно: мокро и крилато, маскирано и меланхолично.

Елси ме гледа, сякаш не знае какво да прави с мен. Поглеждам се. Чорапогащникът ми е целият в кал, обувките ми жвакат и аз пристъпвам от крак на крак. Цялата съм в синини. Усещам как гримът ми се размазва от потта. И аз не знам какво да се правя. Поглеждам Елси — тревожното ѝ лице, практичните кафяви обувки, карираната пола, безформения пуловер, ръцете ѝ, стиснали мрежата за пеперуди.

Питам я: *Какво се опитваш да уловиш?*

Елси ме поглежда много сериозно. Сърцето ми внезапно се свива. Сякаш с този от всички възможни въпроси, които искам да ѝ задам, съм пропиляла последния си шанс и друг такъв случай няма да имам.

Някой отзад ме вика по име. За миг си мисля, че е реката, но после виждам Беа. Когато пак се обръщам, Елси вече я няма, но аз не съм и очаквала да се застои. Ще ми се да бях попитала защо я има на всичките ми снимки. Ще ми се да я бях попитала дали някой знае отговорите, които търся. Отражението ми във водата е изкривено.

— Кара! — провиква се отново Беа. В гласа ѝ има нещо, което не мога да определя. Сякаш всеки момент ще изпадне в паника. — Кара, връщай се обратно!

Прецапвам отново реката. Беа се втурва към мен. Държи чантите ни в ръце. След нея тичат и други хора. Всички са потни и задъхани, всички са с маскарадни костюми, но някои са по-скоро разсъблечени, отколкото облечени, всички носят пликове и бутилки и всички бягат. В градината цари хаос от маски.

— Какво става? — Стигам до Беа, тя ме хваща за ръка и ме помъква след себе си. Обаче не хукваме към широко разтворената порта, а към оградата. Тя изглежда много по-висока от портата. — Чакай малко — казвам на Беа. Опитвам се да я задържа. — Нали не искаш да се прехвърлим от тук?

— Някой е повикал полиция — казва тя, останала без дъх. — Трябва да се разкараме от това място.

Чак сега се сецам за сирените, които помислих за част от песента.

— Мамка му — процеждам и помагам на Беа да вдигне чантите ни и да ги прехвърли от другата страна на оградата. — Къде са Сам и Алис?

— Не успях да ги открия. Ниъф първа чу сирените. Двете с Ким се измъкнаха, но мисля, че Сам беше в кухнята... — Беа замълчава да си поеме въздух и започваме да се катерим. Пъхаме крака между решетките и пълзим нагоре сантиметър по сантиметър. — Джо и Мартин също не ги видях — казва задъхано. — Може да са избягали преди мен.

Думите ѝ малко ме поуспокояват, но после допускам грешка и поглеждам назад към къщата. От тоя хаос от маски, бутилки, торби и бягащи хора, преследвани от полицаите, ми прилошава. Когато скачаме от другата страна на оградата, повръщам в канавката. После двете с Беа се хващаме за ръце и побягваме към къщи. Аз съм мокра до кости, цялата треперя и крилете ми се тресат. Под маската съм студена като камък. Може би изобщо не съм човешко същество.

[1] Персонаж от приказка на Шарл Перо — стар благородник, чиито съпруги изчезват безследно, но последната му жена открива телата им в една вечно заключена стаичка. — Бел.прев. ↑

[2] В древногръцката митология полужени-полуриби, които подмамват с песните си преминаващите покрай тях моряци и ги завличат в дълбините, за да ги удавят. — Бел.прев. ↑

[3] Английски войник, член на група католически съзаклятници, които правят неуспешен опит да взривят сградата на английския Парламент през 1605 г. — Бел.прев. ↑

Сам и Алис не се появяват у Беа цяла нощ. Звъним ли, звъним на телефоните им, но направо се включва гласова поща. Не посмяваме да позвъним на нашия домашен телефон, защото може да вдигне майка, а те още да не са се прибрали.

Двете с Беа седим на нейното легло и пушим на прозореца в стаята й часове наред, гледайки как дъждът плющи по покрива на оранжерията долу. До сутринта вече сме прегракнали, а дробовете ни са почернели от катрана, но пък сме изтрезнели. Не помня нито думичка от онова, за което сме си говорили през нощта. Заспиваме точно когато небето започва да просветлява и дъждът лека-полека отслабва.

В съня ми в къщата, където е партито на подменените, цари хаос. Съществата вътре бягат и крещят на хиляди езици, носи се рев, вой и цвилене. На пода лежи мъртъв вълк. Кръвта му се просмуква в килима. Когато къщата се опразва, подменените виждат пред вратата мъж, направен целия от метал. Тълпата се блъска покрай него, за да излезе. Потокът от прииждащи подменени се разделя като водите на река около желязното му тяло. Онези, които случайно го докосват, са обхванати от пламъци и дим. Пантите на устата му се задвижват и той зловещо се усмихва.

Четиримата вдигат очи от окървавените останки на вълка и поглеждат пастрока си, в сърцата им нахлува луд страх. Използвали са последните си сили да убият вълка и сега нищо не им е останало. Хващат се за ръце и се държат здраво. Бавно започват да осъзнават, че никога вече няма да се върнат у дома.

Щом се събуждаме, отиваме в къщата на духовете. Пътят дотам ни се вижда по-дълъг от когато и да било, макар дъждът да е спрял и

земята да е почти суха. Двете с Беа криволичим като коритото на река, сякаш се боим да стигнем крайната цел или гледаме да отложим това поне за кратко. Сам и Алис продължават да не си вдигат телефоните.

Наближава ранен следобед и небето е измито сиво. По пътищата няма жива душа. Из полето унило блеят овце. Стигаме реката, но наоколо не се виждат никакви работници, които би трябвало да поправят дървеното мостче, то продължава да си лежи счупено и изоставено. Част от дъските и подпорите все още се държат, но въпреки това е напълно непроходимо. Беа застава на брега на реката и червените масури на косата ѝ се спускат пред очите. По лицето ѝ все още личат няколко нарисувани люспи. Това ѝ придава мърляв и прекрасен вид.

— Влюбена ли си в Алис? — питам внезапно.

Беа не отговаря.

— Нали си наясно, че тя сега най-вероятно е у Ник?

Поклащам глава.

— Няма начин да се върне при него.

Беа прокарва пръсти през косата си.

— Няма как да си сигурна — казва.

Сещам се как Ник беше притиснал Алис до олющената стена. Сещам се за скованите ѝ лакти. Представям си я като малко момиче, което всяко лято навличаше повече дрехи, отколкото през октомври, и се боеше да покаже тялото си. Спомням си как понякога ме молеше да остана да спя при нея.

— Напротив — казвам на Беа. — Сигурна съм.

Дърветата оттатък реката шепнат. Жален, самотен звук.

— Дай да не бързаме да ходим в къщата на духовете — казвам.

Сядаме на масата за пикник и започваме да мятате дребни камъчета във водата. Разказвам на Беа как миналата нощ съм видяла Елси. Цяла седмица се опитвам да открия дори най-малка следа от нея, а когато най-накрая я срещнах, двете почти не говорихме. Цялата тая нощ вече ми се вижда напълно сюрреалистична. После се сещам за нещо и питам Беа тя ли е влизала в голямата спалня по време на партито.

Беа се замисля за секунда.

— Не — отговаря полека. — Сега, като се замисля, не съм била аз. Цяла нощ не съм стъпвала там. Не и след като се маскирахме.

— Нито пък аз. — Моите камъчета падат тежко във водата. Някои дори не стигат реката, а се търкулват на брега или се губят в тревата. — Аз ги помолих да се заключат. — Не поглеждам към Беа.

— Кой си помолила да се заключат? Вратите ли?

Кимвам.

— И те го направиха. — Беа не го казва като въпрос. — Защо? — Това пита.

Свивам рамене. Запращам едно камъче с всичка сила, колкото се може по-далече. То пада наред реката със задоволително цопване.

— Не знам — отговарям. — Просто не ми се стори редно някой друг да влиза там.

Вдигам очи и забелязвам, че Беа ме гледа странно.

— Чудно защо *на мен* ми викат вещица.

Хвърлям следващото камъче още по-силно. Сещам се как Беа каза, че всяка вещица има нужда от някого, когото да целуне на Хелюин. И щом се сещам за това, изпитвам вина, че целунах Тоби, а когато се замислям по-сериозно, направо ме хваща яд. *Мога да целувам, когото си поискам*, казвам си. После обаче осъзнавам, че в действителност не е така. Мога да целувам, когото си поискам, с изключение на Сам, защото той ми е като брат, а човек не може да целува брат си. Само дето аз направих точно това. И сега светът ми е така объркан, че не знам какво да правя. Някакво тънко гласче в мен ми напомня, че целувката на Тоби беше нищо в сравнение с целувката на Сам. Като кибритена клечка до буйна кладя.

После се сещам, че видях Беа да целува Карл миналата нощ. Поглеждам я.

— Снощи двамата с Карл натискахте ли се?

Беа подхвърля едно камъче във въздуха и пак го улавя. После се измъква иззад масата за пикник и тръгва към водата. Измята китка и запраща камъчето над реката, а то подскача цели пет пъти по повърхността.

— Май така стана — отвръща с гръб към мен. — Изглежда, се бях понапила.

— Понапила, значи, а? — натъртвам, сякаш това извинение изобщо не е достатъчно. Реката поглъща следващото камъче на Беа още преди да е успяло да подскочи. — Защо го направи? — питам.

Беа не отговаря. Реката е гладна. Крещи за още камъчета.

— Какво стана снощи, Беа?

Беа се връща при пейката, но не ме поглежда в очите. Вади картите. Не искам да знам какво имат да ни казват нейните карти. Искам да знам какво става с нея.

— Не — хващам ръцете ѝ, преди да е наредила картите. — Не картите. Не искам карти. Ти ми го кажи.

Беа изтръгва ръцете си от моите.

— Кажи ми ти какво мислиш — казвам, когато се дръпва бързо на няколко крачки от мен. Тя потръпва. Аз повишавам глас. — Сама ми го кажи. Недей да се криеш зад картите. — Сега вече почти крещя. Реката крещи заедно с мен.

Беа се обръща с лице към нея. Клати ли, клати глава. Когато заговаря, гласът ѝ е по-гръмлив от буйната вода върху острите камъни.

— Аз съм проклета страхливка. — Обръща се и застава с лице към мен. Ръкавите ѝ се спускат до върховете на пръстите. Събира тестето карти и го тиква пред лицето ми. — Но и ти си същата. Ти си страхливка, Кара Морис. Проклета страхливка и лъжкиня. — Все едно ми удря плесница. — Същата си като мен — продължава Беа. — Само дето си по-лоша, защото даже пред себе си не го признаваш.

— Какви ги...?

— Защо снощи целуваше Тоби, Кара? Защо него целуна?

— Не знам — отвърщам развълнувана. — Аз бях пияна, той беше красив. Защо пък да не го целуна?

Беа само ме гледа изпитателно. Питам се дали знае. Чудя се какво ли са казали нейните карти на Сам, когато я е целунал. Питам се дали и нея е целунал така, както целуна мен. Скачам рязко от масата за пикник, отивам при нея, вземам лицето ѝ в ръце и притискам устни о нейните. Имат вкус на цигарен дим, препечена филийка и черно кафе. Когато я пускам, тя поклаща глава. Обръща се и се отдалечава. Очите ми са сухи, но сякаш плача. Вече не знам какви ги върша.

Продължавам сама. Вече нищо не мога да направя, така че се вземам в ръце и продължавам. Отивам в къщата на духовете. Портата отново е заключена със съвсем нов голям катинар, най-вероятно поставен от полицията, но аз се покатервам по нея също като предишната нощ и когато стигам най-отгоре, тя започва да се люлее и не съм сигурна дали ще ме пусне. Замръзвам на върха — с единия крак от страната на къщата, а другия — откъм пътя, и оставям портата да ме

люлее насам-натам, докато вземе решение. Явно накрая решава, че може да мина, защото желязото под мен спира да се клати за миг, колкото да прехвърля и другия си крак отвътре и бързо да се спусна.

Градината прилича на същински пущинак с нахвърляните найлонови торбички, бирени кутии, бутилки и парцали от маскарадни костюми, разпилени като бурени по тревата. Има и маски, които гледат с празни очи към небето. Тревата се подава през очните им кухни. Приличат на призраци. Поглеждам къщата и тя поглежда мен. Не забелязвам никакви лица по прозорците. Питам се дали изобщо съм видяла нещо зад тях. Но щом отварям предната врата, къщата простенва както обикновено, сякаш ме приветства с добре дошла у дома.

Качвам се на горния етаж. Стълбите са опасни. На всяка крачка заплашват да се срутят под тежестта ми. Хванала съм се за перилата, но дори това крие риск. Чак сега си давам сметка колко опасно е всъщност да се прави парти на такова място. Чудя се къде може да са Сам и Алис и вече наистина започвам да се страхувам.

Стигам вратата на голямата спалня и спирам. Не знам дали все още е заключена, но когато натискам дръжката, тя ме пропуска.

Не заварвам безпорядък. Намирам само фенерчетата, които донесохме — вече угаснали, с изтощени батерии — и восъчните останки от свещите. Направо не е за вярване как къщата още не е изгоряла до основи. Насред стаята е черната дупка на огнището, завесите са тук, както и следите, оставени от нас по прашния под, но това е всичко. Няма никакви бутилки, нито опаковки от сладкиши или бирени кутии. Не се виждат и маски. Само догорели свещи и тишина.

Понечвам да се върна обратно по стълбите, но тогава чувам тих звук зад гърба си; вместо да се обърна, се заковавам пред вратата и измъквам телефона. Старая се да дишам колкото се може по-безшумно, но явно призракното създание отзад си поема въздух едновременно с мен. Долавям дишането му като ехо. Обръщам се светкавично с вдигнат пред лицето телефон, готов за снимка. После бързо напускам.

Смаяна съм, че стълбището успява да удържи тежестта ми. Смаяна съм, че портата все още се крепи. Смаяна съм, че не падам от металните ѝ крила и не си пуквам черепа, но после се сещам, че вече е първи ноември и че сезонът на злополуките трябва да е свършил. Но все още нямам усещането, че е отминал.

Връщам се край реката и вадя телефона, но преди да съм отворила папката със снимките, някой ми звъни. Тоби се обажда. Не отговарям. И без това вече има твърде много целувки, за които нося отговорност.

Когато той прекъсва, влизам в папката със снимките. Отварям оная, която току-що съм направила в голямата спалня. Когато снимах, насреща ми имаше само стени, пънчета от свещи и проядени от молците завеси, които криеха мръсните прозорци. Светлината беше слаба и сивкава и пълна с пращинки, които се носеха из нея като снежинки, макар че не очаквам всичко това да се появи на малкия екран. За сметка на това там се появява Елси. Стои право в средата на кадъра, сякаш точно нея съм искала да уловя. От плитката ѝ се подават разпилени кичури, а бръчките по челото ѝ са измъчени и дълбоки. Устата ѝ е отворена, сякаш е насред изречението.

Още преди да съм се усетила, вече тичам обратно към къщата. Тичам, сякаш някой ме преследва и май наистина е така; някой тежък и бърз, който препуска необичайно тихо със студените си метални крака. Стъпалото ми попада на неравност и чакълът се разпилява изпод краката ми, заплашвайки да ме събори. Металната порта гори ръцете ми, а буренакът в градината се надига да ме посрещне. Стеблата му се вият около глезените ми като лози. Вътре къщата на духовете сякаш заплашва да се срути върху мен. Или може би аз всеки момент ще се срутя. Качвам се по стълбите.

Елси е в голямата спалня.

Елси стои зад пишещата си машина. Отпред върху дървената кутия, където пускаме тайните, има някакво сложно на вид съоръжение, което нищо чудно да е и ловен капан. Поне е достатъчно голямо, за да се улови в него дребно животно. Направено е от желязо, жица и пружини. И сякаш жужи. Неволно пак задавам същия въпрос на Елси.

— Какво се опитваш да уловиш?

Не е изненада, че Елси не отговаря.

— Искаш ли да оставиш някоя тайна? — пита вместо това.

Поглеждам към капана върху кутията. Поклащам глава.

— Вярваш ли в духове? — пита тя. — В духове закрилници.

Сещам се за една тайна отпреди няколко години — Елси тъкмо беше отворила будката си за тайни. Тогава написах, че ми се ще наистина да има духове, както Беа вярва, защото тогава баща ми и Сет би трябвало да са все още някъде около нас. Написах и че всъщност не вярвам в себе си. Сега обаче не знам какво да кажа.

— Понякога си мисля, че полудявам — казва Елси. — Понякога си мисля, че и аз съм дух. — Усмива се, но усмивката ѝ изглежда насилена. — Ето, това го бива за кутията с тайни. — Тя прикляква и пише тая тайна на пишещата машина.

— Дух ли? — питам, докато тя пише.

— Дух — отговаря, без да вдига поглед. — Дух закрилник. Нещо от този род.

Искам да я попитам как е възможно да не е сигурна дали е дух, или не, но после се сещам за всички неща, които съзнанието ни отхвърля, за всички спомени, които крие от нас, за всички тайни, които пази.

Елси седи по турски на пода пред пишещата машина. С едно плавно движение се присъединявам към нея. Двете с капана и пишещата машина образуваме кръг, сякаш ще казваме молитва. Опирам длани в прахта.

— Помниш ли как висяхме в библиотеката? — питам Елси. Тя се усмихва. — Всяко междучасие прекарвахме там и четяхме ония исторически книги с многото картинки. Древните гърци с техните бели тоги, римляните с броните, амазонките с голите гърди, жертвоприношенията на ацтеките.

— Всички са мъртви — казва Елси. — Няма ги вече. Също като баща ти.

— Така е. — Ще ми се да прокарам пръсти по бръчките на челото ѝ. Още не мога да реша дали ме е страх от нея, или искам да я закрилям. Помня какво казаха картите на Беа за Елси. *Тя има нужда от нас, за да открие пътя към дома.* — Ами твоето семейство? Те изобщо къде живеят?

— Татко е мъртъв — казва. — Също като твоя. — Тя натраква и тая тайна на машината. Пуловерът ѝ е износен. Косата ѝ стърчи от разрошената плитка. Изглежда толкова притеснена.

Неволно започвам да разсъждавам на глас.

— В нашето семейство имаме много тайни. Всички.

Елси записва и това. Тропането на клавишите е като ударите на сърце.

— Беа сякаш е в непрекъснат възторг от света наоколо — продължавам, — но и тя като нас е просто едно объркано момиче. Баща ѝ ги е зарязал, а майка ѝ — тя непрекъснато се мъкне с някакви превземки от театъра и се прави на десет години по-млада, което обикновено включва и лъжите, че никога не се е омъжвала и няма дъщеря. Беа е много самотна. — Докато говоря, Елси непрекъснато пише на машината. Имам чувството, че пламъчетата на свещите около нас трепкат, макар нито една да не е запалена. Стените целите са потънали в сянка.

— Сестра ми е все тъжна. Тя е... според мен навремето е била много зле наранена и сега излиза с момчета, които я нараняват, а понякога дори сама се наранява. Май на нея изобщо не ѝ трябва сезон на злополуките. На майка ми обаче — да. Има нужда от обяснение за всички злини, които са я сполетели. Които сполетяха всички нас. Смъртта на татко и на Сет — той беше неин брат и най-добрият ѝ приятел, също като Сам за мен, предполагам, само че... — Млъквам за секунда. — Само че не е точно така. Навремето — да, но когато бяхме съвсем малки. — Искане ми се да млъкна, но не мога. Устата ми сама се

движи и думите продължават да се сипят от нея. А Елси не спира да яде. И на всеки нов ред връща барабана така, сякаш разфасова месо. Или дере кожи.

— Нещата се промениха много бързо. — Размишлявам, докато говоря, но мислите изпреварват думите ми. — Или просто аз много бързо разбрах, че те непрекъснато се променят. Сам, той... Той е мой бивш доведен брат, но ти това го знаеш. Когато баща му замина, той беше... съсипан, гневен.

Очите на Елси стават огромни. Тя сякаш изсмуква думите ми с пишещата машина, сякаш ги изяде за закуска, сякаш това са единствените думи, които чува от година насам.

— И в него все още има тая... тая... то не е тъга, а по-скоро... Знам ли... сякаш през повечето време не е тук. Сякаш ту се появява, ту се губи от поглед и като че ли се бои да не изчезне съвсем. Както изчезна баща му.

Пишещата машина отново звънти. Давам си сметка, че всичко това е много странно, все едно става насън, но ми убягва защо е така, затова продължавам да разказвам, като че ли всичко си е в реда на нещата, сякаш правя това всеки божи ден — да разкривам своите тайни и тайните на близките си пред някакво чуждо момиче, с което навремето бяхме нещо като приятелки. Сякаш не съм направила снимка на съвсем празна стая, на която после и то се е появило.

— Видяла си много повече, отколкото си мислиш — казва Елси.

— Сега говориш като Беа — отговарям. — Беа е най-добрата ми приятелка — продължавам. — Гледам винаги да е близо до мен, все едно съм намерила съкровище, но май сега тя е влюбена в Алис, а мене ме е страх да не остана сама.

— Ами Сам? — пита Елси, докато яде. — Нали си имаш и него?

Клатя глава.

— Ех, де да беше така.

Щом чувам какво съм казала току-що, запушвам устата си с ръка. Пръстите на Елси летят по клавишите на пишещата машина. Искam да ѝ кажа да спре, искам да смачкам последните изписани листа, но не мога да проговоря.

Когато изговарям поредната тайна, гласът ми е станал на шепот.

— Аз го обичам. Сам. — Затварям очи и усещам устните му върху моите. — Влюбена съм в него. — Докосвам устните си и продължавам да шепна. — Но не мога да му го кажа и ще трябва да продължа да се преструвам, че не е така.

— Не може да се преструваш, че любовта я няма — отсича Елси. Казва го като човек, който има сведения от първа ръка. Поглеждам я. Надвесила се е над пишещата машина, както правеше всяко междучасие в училище. Миша коса, блуза с висока яка. Жилетката ѝ е отворена, отпред има големи червени копчета. Две от тях липсват.

— Понякога нямаш ли чувство... — питам Елси, когато стаята отдавна е притихнала след последния удар на пръстите ѝ върху клавишите. — Чувството, че всичко, което си направила, е било погрешно. — Притискам прашните си длани към гърдите. — Ето точно тук. Едно такова усещане, сякаш светът ти всеки момент ще рухне.

Раменете на Елси провисват.

— Непрекъснато.

Поглеждам пишещата машина пред нея, поглеждам капана върху дървената кутия за тайни.

— Ами ти какви тайни имаш? — тихо питам Елси. Не очаквам да ми отговори. — Какво се опитваш да уловиш?

Елси обръща пишещата машина към мен. Тя издава ужасяващ стържещ метален звук, когато я плъзга по пода.

— Като малка — започва, — още преди двете да станем приятелки, преди... отпреди да имам спомени, имаше един глас.

Поглеждам пишещата машина и отпускам пръсти върху клавишите. После пак вдигам поглед и Елси продължава да говори.

— Женски — казва. — Той идваше при мен и ме питаше разни неща. Дали си мисля за нея, дали я помня, дали съм щастлива, здрава и читава. Запиши това — казва ми Елси.

Аз го записвам. Пиша: *Чувам един глас още от дете. Той ме пита дали съм щастлива, здрава и читава. А аз не съм.*

— Идваше при мен всяка седмица, мислеше ме всеки ден, а после започна да мисли и за някой друг — за друго малко момиченце. По-късно и за още едно. След това и за едно момче. Идваше при мен с три деца в сърцето и в началото ме молеше да ги пазя. Теб да пазя.

Спирам да пиша.

— Мен ли?

— Продължавай да пишеш — прошепва Елси. — Идваше при мен всяка седмица и ме молеше да те пазя. Чувстваше се много уплашена. И все още е уплашена, така си мисля. Тогава разбрах, че това ми е работата — да те пазя. Затова не откъсвам поглед от теб. Но веднъж в годината заминавам. Отивам да търся.

— Какво? — Започвам да си променям мнението. Не мисля, че Елси е дух, или поне не точно дух, но дух или не, според мен си е чисто луда. Пръстите ми замират върху клавишите. — Елси, това какво общо има с мен?

Елси сочи към пишещата машина, подканя ме да продължа да записвам.

— Всички ви пазех — казва го, сякаш се разбира от само себе си. Вдигам поглед от малките метални клавиши и забелязвам сълзи в очите ѝ. — Сигурно не съм си свършила добре работата — казва.

— Но защо ще...? — Сега, когато имам шанс да задавам какви ли не въпроси, не знам какво да я питам.

— Всяка година трябва да заминавам за месец, трябва да ходя да търся — казва. — Не че ви изоставям — добавя бързо. — Все още се опитвам да ви пазя, винаги съм някъде наблизо. Просто... понякога отсъствам за известно време.

Замислям се и си давам сметка, че наистина има моменти, когато Елси явно не е била близо до нас — най-вероятно по време на сезона на злополуките, — но после започвам да се съмнявам в силата на паметта си. Нямам вяра на нещата, които си мисля, че помня.

— Не съм го искала — казва Елси и думите ѝ са като ехо на онова, което казах по-рано на Беа. Гласът ѝ звучи странно. — Уморих се — проронва. — И... имам чувството, че се провалих с всички вас.

Записвам тази тайна. *Имам чувството, че се провалих с всички вас.* Не съм сигурна това тайна на Елси ли е, или моя.

Аз имам чувството, че се провалих с Елси — защото не я помнех, защото не успях да я открия досега. Взираам се в тревожните бръчки по челото ѝ, които вече са ми така близки. Тя изглежда толкова притеснена, винаги е така угрижена.

— Щом ти пазиш нас, тогава теб кой те пази? — питам.

Елси изглежда изненадана, после се усмихва.

— Може би няма нужда някой да ме пази — казва. — Може би се нуждая от това просто да ме помнят.

Може би се нуждая от това просто да ме помнят, пиша аз. Когато думите изпълват страницата докрай и пишещата машина звънливо я изплюва, отивам да пусна тоя лист с тайни в дървената кутия, но капанът ме спира.

— Но какво търсиш? — отново питам Елси. Сещам се за капаните за сънища и капана за мишки, за мухоловките и мрежата за пеперуди. Гледам втрещено ужасяващия капан пред себе си. — Какво се опитваш да хванеш? — казвам.

Елси сякаш присвива рамене и посочва към прозореца.

— Мама винаги казва, че тук някъде ще си намеря смъртта. — Тя маха капана от дървената кутия. Тежък е, но тя е по-силна, отколкото изглежда. — Искam ти да я поемеш — казва.

— Кое да поема?

— Кутията с тайните. — Елси побутва кутията към мен. — Стига да я искаш.

Намръщвам се и бутвам обратно към Елси пишещата машина и кутията. Усещам как крайниците ми треперят.

— Тя си е твоя — казвам. — Като тръгнем на училище след ваканцията, ти пак ще се върнеш в библиотеката, учениците ще записват тайните си, а ти ще ги окачиш като пране по коридорите в края на срока и всичко ще си е постарому като досега. Аз не знам как да се справя с това.

Елси поклаща глава. Произнася името ми кротко, като подсещане. Сякаш знае, че аз знам, че нея вече я няма. Сякаш знае, че аз знам, че всичко е вече различно.

— Аз няма да се върна на училище — казва ми Елси. После се усмихва и най-сетне усмивката ѝ стига и до очите. — Имам намерение да намеря смъртта си, ако ще ме убива.

Смехът ми изненадва мен самата.

— Не предполагам, че си забавна.

Елси се разсмява заедно с мен. Звукът на нейния смях подскача из стаята.

— Наистина ли си дух? — прошепвам, докато смехът ехти навсякъде около нас.

— Не знам — отвръща Елси. — Трудно е да се каже.

— Вярно ли? А пък човек си мисли, че това е съвсем очевидно.

— Колкото и да е странно, не е. — Елси се надига от пода и взема ужасяващия си капан. В ръцете ѝ той изглежда огромен и тежък. — А може да съм просто едно откачено и объркано момиче. Може просто да съм видяла теб и прекрасното ти семейство и, отегчена от самотния си живот на единствено дете, съм тръгнала подире ти като кутре, което иска да го осиновят.

— Но ние никога не сме те виждали. — Елси вече си тръгва, а аз не успявам да се вдигна от мястото си. Дъските на пода скърцат, сякаш се опитват да ме задържат. — Теб те има на всичките ми снимки, а аз така и не съм те забелязвала.

— Ти и за много други неща се правиш, че не ги забелязваш.

Елси си тръгва и все едно никога не я е имало. Прахът на мястото, където доскоро седеше, е недокоснат, а когато се опитвам да открия снимката ѝ в телефона си, нея също я няма, сякаш никога не я е имало. Нищо чудно през цялото време да съм си приказвала сама.

Мъкна пишещата машина чак до нас. Едва-едва я прикрепям върху дървената кутия с тайни и на всеки няколко метра спирам да я наместя, а мускулите ми парят от болка. Дъждът удря по клавишите, сякаш и той се опитва да сподели тайните си. Бих ги прочела на глас, но не говоря езика на дъжда. Вече не съм сигурна дали разбирам и реката. Тя бучи някъде наблизо, но повече не ми нашепва обратно моите тайни, нито ме вика по име. А може би никога не го е правила.

На половината път към нас кракът ми попада на рехав чакъл и аз се стоварвам на земята. Пишещата машина изхвърква от ръцете ми и се забива в калта отпред. Дървената кутия пада върху краката ми. Натезала е от твърде много тайни. Чувам как костите ми хрущят. Октомври свърши, но сезонът на злополуките явно още продължава. Вече всичко се обърка.

Изминавам останалото разстояние, като продължавам да мъкна тайните със счупен крак (може и да не е счупен, но така го чувствам, усещам го някак неестествено опънат, болезнен и чуплив, също като сърцето ми). Когато се прибирам, всички лампи са запалени и откъм кухнята се чуват високи гласове. Врълхлитам като вихрушка вътре с чупливите си кости и тежките тайни и всичко останало и стоварвам калната пишеща машина върху кухненската маса, където тя продължава да звънти още дълго след като се е блъснала в опакованата дървена повърхност. Майка ми и Алис са ме зяпнали, Сам се е превил над масата и държи главата си с ръце. Може и да се е втренчил в нещо, но аз не мога да видя в какво.

— Какво е станало с теб? — Майка сочи оплесканите ми с кал дрехи, разпрания ръкав на палтото. — А това какво е? — Тя махва към пишещата машина. Очите ѝ са ококорени, а сенките под тях са в същия цвят като косата. Понечвам да обясня, но в този момент Сам силно изпъшква и се надига със залитане от стола. Кожата му е посивяла. Отначало решавам, че това е още от грима за маскарада, но малко след това той се обръща рязко и повръща в кухненската мивка. От гърлото

на Алис излиза тих задавен звук. Майка ми се стоварва тежко върху стола пред себе си. Изглежда замаяна.

— Извинете, извинете — грачи Сам. Гласът му има същия звук като чакъла, на който се спънах на път за насам. Сам си плакне устата с бутилирана вода и почиства мивката, без нито веднъж да се обърне и да ни погледне. Аз все още стоя край масата без да знам как да постъпя. Майка отпуска глава на ръцете си.

— Не се прибрахте цяла нощ — казва приглушено в дланите си. Думите ѝ са към Сам и Алис, но сякаш говори на мен. — Нито един от вас. — Тя вдига очи. Сам свежда глава над мивката. Алис забива поглед в краката си. Опитвам да се изнижа тихомълком, но майка ме поглежда и аз замръзвам на място. — От полицията ми се обадиха в четири сутринта, че Сам и Алис са нахлули в чужда собственост. — Алис гъсто се изчервява, но не казва на майка, че ние с Беа също бяхме там. — Значи и двамата сте ме излъгали, че ще спите у Беа, за да се натряскате на някакво си парти. — Гласът на майка ми секва, но не мога да разбера дали е от яд, или от страх. Може да е и от двете. — А Сам се е сбил с някакъв съученик, който е откаран в болница със счупен нос. Родителите му имат намерение да повдигнат обвинение.

Примъквам един стол по покрития с черги под и се стоварвам тежко върху него. Сам продължава да стои с гръб към нас.

— И на всичкото отгоре дори нямаше да ми каже! — Майка ми продължава да говори на неподвижния гръб на Сам. Очите ѝ са пълни със сълзи. — *Сбиване*, Сам — казва. — Какво си...? Какво е това? — Оглежда ни един по един. Лицето на Алис е цялото насинено. Двамата със Сам са още с костюмите. Кракът ми започва да подпухва в кубинката. Дрехите ми са мръсни и изпокъсани. Майка ми връща поглед върху Сам. — Какво става, Сам? — пита. — Защо постъпваш така? На какво прилича?! Това не си ти!

Приведени над мивката, раменете на Сам започват да се тресат. Отначало решавам, че плаче, но когато се обръща, устата му е разтегната в усмивка, която е по-тънка даже от синия кичур в косата му. Смее се така, сякаш в сърцето му е забит нож.

— Откъде може да знаеш?! — казва. — Откъде знаеш, че това не съм аз? Ти не си ми майка.

Двете с Алис изглеждаме еднакво изплашени (изражението ѝ съвсем точно отразява какво чувствам в момента). Никога не съм

виждала майка си толкова безпомощна.

— Сам — полека започва тя, — ти знаеш, че... баща ти...

— Точно така — прекъсва я Сам. Пак се изсмива насилено, но това прозвучава като задавена кашлица. — Баща ми. Може би трябва да му се обадиш, да му кажеш какво съм направил. Нали така? — Той впива очи в майка ми. Косата пада пред очите му. Изглежда леко обезумял. Виждам колко здраво стиска зъби майка ми и колко са сковани челюстите ѝ. — Искаш да се обадиш на баща ми, така ли? — повтаря по-високо Сам. — А? В Борнео? Така ли? Където е с новата си жена? Нали? Така ли е?

От очите на майка ми не потичат сълзи. Изражението ѝ е такова, сякаш отдавна чака този момент.

— Той откъде ти се обажда веднъж годишно? — пита Сам. Ръцете му са се вкопчили в мивката като в спасителен пояс.

— Не знам — отговаря майка. Гласът ѝ е странен и някак отдалече. В другия край на кухнята Алис не смее дори да диша. Пристъпва сантиметър по сантиметър към вратата. Искан да отида при нея, но не мога да помръдна. Бузата ми гори, сякаш някой ме е зашлевил.

— Какво искаш да кажеш с това „не знам“?

Майка ми поклаща глава.

— Не знам, Сами.

Лицето на Сам започва да се гърчи в конвулсии.

— Лъжеш. През цялото време си ме лъгала.

Моето лице се е вкаменило като на статуя, дори не мога да мигна.

— Когато той... — Майка ми кашля да прочисти гърлото си. Когато пак заговаря, думите ѝ изглеждат отрепетирани. — Баща ти не се е женил пак. Поне доколкото аз знам. И не ме е изоставил. Нас. — Тя си поема въздух. — Аз го изгоних.

— Защо? — пита Сам. — И къде го изгони? — Той сякаш плюе думите. — Едва ли в Борнео.

— Не в Борнео. — Майка ми се извъръща на стола, за да го погледне в очите. — Макар че и там може да е, доколкото знам. — Толкова здраво стиска ръце, че кокалчетата ѝ са побелели. — Сет се опитваше да ми каже — продължава сякаш на себе си тя, — но аз

дълго време не чувах, защото го обичах толкова много. — Тишината в стаята е задушаваща. Едва дишам.

Изражението на Сам е сурово.

— Какво искаш да кажеш? Какво се опитваш да ми кажеш?

Сърцето ми е слязло в петите.

Майка поглежда право в Сам без да мига, сякаш е искала да каже това от години. Искала е и се е ужасявала.

— Понякога Кристофър казваше или правеше неща, които бяха много обезпокоителни, и...

— Какви неща? — прекъсва я Сам. Алис тръгва със ситни крачки към вратата. Майка не я забелязва.

— Лоши неща. — Майка докосва лицето си, сякаш проверява да не е мокро от сълзи. — Отвратителни неща. Разправяше разни работи за... — Тя поглежда към Алис. Алис престава да се измъква. — Разни неща за теб — казва най-накрая майка ми. — И за момичетата. Много, много притеснителни неща. Никак не ми беше лесно да взема такова решение — обръща се тя към Сам. — Но повече не исках да е близо до вас тримата. Не мислех, че е безопасно.

— Безопасно. — В този момент от Сам сякаш остава само празна черупка. Посивяло лице, монотонен глас, как стои край мивката, сякаш ще се хвърли в нея или ще изчезне. Но не както изчезна баща му.

— Да. Да. — Майка ми отговаря на Сам, като че ли е задал въпрос, после, когато той не казва нищо, тя продължава. — А след като Сет умря, вече бях сигурна... — Но пак не успява да довърши. — Изгоних го. Аз... издействах ограничителна заповед и той никога няма да се върне. Нямам представа къде е сега. Понякога ми се обаждат, може би един-два пъти годишно, от непознат номер. Според мен е той, въпреки че винаги мълчи.

Езикът ми залепва за небцето.

— Какво...? — обаждам се. Не знам какво ще следва по-нататък. Думата увисва в тишината като карфица в буря. В главата ми пак се появява оня свистящ звук. Спомням си шамара в коридора; спомням си ръцете върху раменете си, които ме натискат под водата; спомням си как ми казаха да забравя.

— Значи ти си била. Ти си го направила. Ти си го изгонила. — Гласът на Сам е задавен. Сякаш не е проговарял от хиляди години.

Сърцето ме боли за него. Поглеждам към Алис. Сърцето ме боли за всички нас.

— Страх ме беше от него — казва майка. Като повтаряш разни неща, това помага да ги запомниш. — Заради нещата, които говореше понякога. Не исках това да е истина. Не исках да изляза права, но не можех да рискувам. Не исках на някой от вас да се случи нещо.

Точно по средата на кухненската маса се отваря пукнатина. Пищещата машина и кутията с тайните са се оказали прекалено тежки за нея. Разцепват плота. Пробиват дупка в пода. Цялата стая се цепи на две. И става голяма като живота. Отварям широко уста като бездната, отворила се пред мен, и го казвам.

— Вече е било прекалено късно.

Очите на Алис са ококорени много по-широко, отколкото изобщо е допустимо за нечий очи. Има вид, сякаш ще се разпадне. Сякаш е била прекършена и по пръстените на нейната душа може да се разбере колко стара е била.

— Вече е било прекалено късно — повтарям. — Вече се е било случило. Видях го веднъж в стаята на Алис. — Алис клати глава. Майка ми я поглежда така, сякаш я вижда за първи път. — Той ми удари плесница и каза, че било само плод на моето въображение. Повярвах му, защото... — Млъквам. — Повярвах му. Попитах го пак за това след няколко седмици и той...

— Натисна те под водата. — Гласът на Алис е шепот. Очите ѝ казват, че не е знаела, че аз знам. Искане ми се да ѝ кажа, че досега и аз самата не го знаех. Започва да ми се гади, вината се надига в гърлото ми като жлъчка.

— Истина ли е? — Лицето на майка е по-сиво от това на Сам. Алис ни оглежда един по един и още преди да успеем да я спрем, изхвърча през вратата. Майка ми хуква след нея. Сам се надвесва над мивката и отново повръща, но този път не от алкохола, който все още циркулира в кръвта му. После се свлича покрай кухненския шкаф на пода. Гледам втренчено подир Алис и не смея дори да мигна.

Той винаги беше много мил с нея, след това. Понякога ѝ купуваше хрупкави солени бисквити, друг път списание „Ел“. Понякога казваше на мама да не я тормози за домашното. Тази сутрин отиде

чак до patisserie^[1] в съседното на наетата от тях лятна къща селце, за да ѝ купи специално pain au chocolat^[2], нейните любими. Но не донесе нищо за Сам, нито за Кара.

Алис не разбираше как може да е такава жегата през октомври. Сам, Сет и Кристофър ходеха голи до кръста през цялото време; Сет — нисък здравеняк, широкоплещест и рус, почернял от слънцето също като местните и целият в татуировки. Кристофър си оставаше блед, колкото и време да стои на слънце, а окосмяването по гърдите му — черно като косата на главата — се открояваше върху бялата му, бяла кожа.

Мама и Кара също страдаха от жегата. През цялото време стояха по бански, обличаха се само за да отидат на вечеря в селцето — тогава мама си слагаше любимата лятна винтидж рокля и си прибираше косата, боядисана в синьо, за да е в тон с водата, в небрежно кокче. Алис знаеше, че под боята косата на мама е тъмноруса като нейната и като тази на Сет, но не помнеше за своите тринайсет години някога да я е виждала в естествения ѝ вид.

„Алис, ела във водата, страхотна е“, извика я мама, влязла на няколко метра навътре от брега. Средиземно море беше гладко като езеро, а мама приличаше на русалка, носеща се по повърхността. Малко по-нататък Сам и Кара цвърчаха и се плискаха. Кристофър се мажеше с плажно масло до самата вода.

„И тук си ми е добре.“ Алис си сложи слънчевите очила и разгърна списанието.

„Ще се опечеш, каза мама. Поне се съблечи по бански. Пиеш ли достатъчно вода?“

Алис не вдигна поглед от списанието. „Добре съм, мамо.“

Кристофър влезе във водата и двамата с мама ту се отпускаха на повърхността, ту плуваха и се целуваха. Алис упорито беше забила очи в списанието.

Сет се тръшна върху хавлиената кърпа до нея. Смушка я по коляното с фотоапарата си. „Комант але-ву, мад-мо-азел Алис?“, пита на изкълчен френски. „Не сте ли в настроение за плуване?“, каза после малко по-сериозно.

Алис сви рамене и поклати глава. Сет посочи с глава плуващата щастливо мама. „Хубаво е човек да я види поне малко по-спокойна по

това време на годината, каза. Така нещата изглеждат почти нормални.“

„И Кара го повтаря непрекъснато“, каза Алис и остави списанието.

Голямо убеждаване падна, докато навият мама да отидат на почивка край морето в сезона на злополуките. Сет се опита да я вразуми, че сезонът на злополуките едва ли ще ги последва толкова далече, но теорията му бързо беше опровергана. Още първата вечер масата в кухнята на наетата къща се стовари върху краката на Кара. На втория ден Сам стъпи върху морски таралеж и мама цял час вади от крака му дребни бодли със стерилизирана игла. Предишния ден Алис беше ухапана на три места от оса. Но въпреки всичко мама не изглеждаше чак толкова зле, както ставаше обикновено по това време на годината.

Сет продължаваше да гледа съсредоточено мама и Кристофър.

„Харесваш ли го?“ Алис изведнъж се усети, че го пита това. Прехапа устни, но думите вече бяха излетели. Сет я измери с внимателен поглед.

Сет беше от ония възрастни, които не говорят високомерно и покровителствено и винаги я приемаше насериозно. Освен това никога не се правеше, че не разбира за кого говори тя, само и само да я накара да повтори въпроса.

Понякога Алис си мислеше да каже на Сет. Вече беше репетирала и точните думи. „Може би това просто е плод на моето въображение... Не знам дали не полудявам, но... Не знам дали е редно да го казвам, но...“

Алис почеса ухапания си от осата крак, а Сет пак зарея поглед към водата.

„Харесвам го, каза безгрижно. — Добър е за майка ти.“

Алис нищо не отговори. Знаеше, че Сет е прав. Сега бяха в разгара на сезона на злополуките, а майка ѝ плуваше в морето — е, Средиземно море нямаше вълни, акули или други опасности, затова пък имаше морски таралежи, а мама обикновено се боеше от всичко през сезона на злополуките. И въпреки това даже окото ѝ не трепна, когато Кара дръпна Сам под водата.

До нея Сет се изкиска. „А и Сам е страхотно хлапе“, каза.

Алис се загледа към Сам и Кара във водата. И двамата бяха на дванайсет, но изглеждаха много по-малки. Водеха се доведени брат и сестра, но приличаха на близнаци. Сет вдигна фотоапарата и направи няколко снимки. Той беше прав, помисли си пак Алис. Знаеше, че на снимките ще изглеждат като семейство. Мама и татко, двете сестри и братът, любимият вуйчо. Всичко е хубаво, всичко е нормално и те са щастливи.

Сет внезапно се обърна и пак погледна Алис. „Защо?“, попита, а веждите му леко се свъсиха. „Ами ти харесваш ли го?“

Дъхът на Алис заседна в гърлото. Опитва да убеди сама себе си, че Сет просто ѝ връща въпроса, който тя беше задала на него, но заради начина, по който я гледаше — леко загрижен, но не и изненадан, — ѝ се прииска да му каже и повече.

Във водата мама се смееше. Кристофър крѐжеше около Сам и Кара, правейки се на акула. Алис погледна крадешком към Сет, който, изглежда, още очакваше отговора ѝ. Тя сви рамене, сякаш това не беше от значение. И въпреки това Сет отмести поглед от нея — сгушена върху хавлиената кърпа и облечена от глава до пети — към Кристофър във водата и вече наистина беше намръщен.

„Сет! Сет!“ провикна се Кара. „На помощ! Акулата ще ни хване!“

Сет помахна на Кара. „Почакайте, ей сега ще ви спася“, извика, но преди да се надигне от кърпата, се приведе и надзърна в очите на Алис.

„Сигурна ли си, че всичко е наред?“, попита.

Алис нищо не отговори, но се насили да се усмихне и да кимне. Алис нищо не каза, но ѝ се стори, че вижда в очите на вуйчо си недоловим знак, че е разбрал.

[1] Сладкарница (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Кроасани с шоколад (фр.) — Бел.прев. ↑

Майка се връща в кухнята и аз я питам за Алис, но тя само поклаща глава.

— Има нужда да я оставим на мира — казва. — Има нужда от известно време. От каквото и да е. — Тя ме поглежда, но очите ѝ са някак разфокусирани, все едно по-скоро гледа през мен. — Когато оня път ти едва не се удави — продължава, но сякаш някак отдалече, — той каза, че те е спасил. Извади те на брега. — Изглежда, не може да се насили да му произнесе името. — Той те е бутнал. — Това не е въпрос, затова не отговарям. — Той... — Майка сякаш всеки момент ще припадне.

— Мамо, къде е Алис? — питам отново.

— Тя отиде... има нужда... — неясно обяснява майка, — да осмисли... — И поема с блуждаещ поглед към коридора. Краката ѝ тежко стъпват по стълбите. Понечвам да тръгна след нея, но Сам се обажда, все още свит на пода.

— Не ме оставяй точно сега — казва. Подпира главата си с ръце, сякаш е прекалено тежка за врата му. Цялото му тяло сякаш е станало прекалено тежко и дори не може да седи с изправен гръб. — Моля те, не ме оставяй сам точно сега.

Това вече е прекалено. Това е твърде прекалено. Сам изглежда толкова объркан и безпомощен. Сигурно има огромна разлика между това баща ти да те е изоставил и това баща ти да е чудовище. Но аз не знам какво да му кажа. Ще ми се да попитам чий нос е счупил, но съм почти сигурна в отговора. И направо не знам какво да мисля и как да се чувствам от това.

Връщам се обратно на мястото си. Поемам си дълбоко въздух, после вадя телефона. Първо набирам номера на Алис, но тя не вдига. После се обаждам на Грейси.

Още по тона ми Грейси разбира, че нещо не е наред. „Идвам“, отсича. Едно гласче ми казва, че е хубаво майка ми да си има някой като Грейси, на когото може да се опре. Пред очите ми е отново Беа,

тялото ѝ, вплетено върху дюшека с това на Карл, докато Алис бягаше от вълка. Питам се на кого би могла да се опре Алис. Питам се аз на кого бих могла да се опра. Поглеждам надолу към Сам. Той поглежда нагоре към мен. Очите му са мътни локви. Сядам на пода пред него и слагам ръце върху коленете му.

— Сами. — Имам толкова много да му казвам и толкова много, което не искам да кажа, но чувствам, че се налага. Гласът ми е заседнал в гърлото и трябва да преглътна, за да го изкарам. Не знам как да постъпя. — Дали да не помолим Беа да ни хвърли едни карти?

Сам се обляга назад и ме поглежда с тъжна, много тъжна усмивка, която вече познавам толкова добре.

— Беа не може да знае всичко, Кара.

— Ама картите...

— Беа не може да знае всичко — повтаря той категорично. — И тя е едно объркано хлапе, също като нас.

Дръпвам ръце от коленете на Сам и ги пъхам в джобовете.

— Знам — казвам с тънко гласче. — Знам.

Когато Грейси пристига, майка ми пак е слязла при нас в кухнята. Пием кафе, приготвено в микровълновата печка, и Сам постепенно започва да изтрезнява. Двамата с майка изобщо не споменават Кристофър. Но той сякаш е тук, сякаш седи на кухненската маса с нас, сякаш е призрак или розовият слон в стаята.

Сещам се за Алис, по-малка и много по-кльощава отсега, цялата опакована в дрехите си срещу злополуки — наранена, но не при инцидент. Помня как ги видях двамата с Кристофър и тая сцена се разиграва отново и отново пред очите ми. Но не като реална. Момичето в нея е по-скоро горски дух, а мъжът е целият от желязо. Железни ръце върху разлистената кожа, желязна уста, която говори лъжи. Железни зъби, желязно сърце. Метален дъх, който казва, че всичко това е плод на моето въображение. Железни ръце, които ме натискат под водата. Вече не мога да избягам от тези неща. Нямам криле. Не съм момичето фея, което подскача със сребристите си кецове.

Знаела съм го през цялото време. Напечатвам го на древната пишеща машина на Елси и според мен това е най-голямата от всички тайни. После поглеждам към Сам и в сърцето ми напират толкова

много неща, че нито едно не може да излезе, за да стигне до клавишите на пишещата машина.

Пак се опитвам да позвъня на Алис, но тя не вдига. Пробвам да се обадя на Беа, но със същия резултат. Звъня на Ким, Ниъф и дори на Ник — макар че само при звука на гласа му кожата ми настръхва, — но нито един от тях не знае нищо за нея. Накрая двамата със Сам решаваме да тръгнем да я търсим. Майка ми и Грейси остават у нас и Грейси, като ехо от думите на майка ми по-рано, ни казва, че Алис ще се върне, когато е готова, че за днес ѝ е дошло много. Майка ми изглежда леко поуспокоена, но двамата със Сам така или иначе излизаме. Когато външната врата се затваря зад нас, Сам си поема дълбоко въздух, за първи път тази вечер. Призракът на баща му не ни е последвал чак дотук.

Тръгваме покрай реката. Вървим смълчани, сигурно защото така призраците и спомените не могат да ни чуят. Или защото не знаем какво да кажем. Дъждът не ни се вижда чак толкова силен, че да си вдигнем качулките, но по косите ни се стичат ситни капчици. Обувките ни цапат през локвите. Левият крак ме боли всеки път, когато стъпя на него, но аз се съсредоточавам в ритмичния размах на ръцете, в ритъма на дишането си и в шума на реката и скоро всичко става поносимо. Не и болката в гърдите обаче.

Спускаме се надолу, чак до реката, Сам спира край една от пейките за пикник до големия каменен мост и пали цигара. Дръпва от нея и ми я подава. Мога да усетя вкуса на устните му върху филтъра. Страните ми се затоплят. Сам се прокашля. Когато заговаря, гласът му е по-летлив и от дима на цигарата. Каквото и да съм очаквала, че ще каже, грешала съм.

— Когато те целунах оная нощ — проронва, — ти... искаше ли го?

А аз си мислех, че иска да говорим за Кристофър. За това съм подготвена. А ето че ме изненадва. Това е съвсем нова върволица от тайни.

— Аз просто... — продължава Сам. — Не искам да стана... Той млъква, колебава се, пак заговаря. — Не искам да съм като Кристофър. — Очите му са населени с повече призраци, отколкото самата къща на духовете. Когато отново ми подава цигарата, ръцете и на двама ни треперят толкова силно, че едва не я изпускам.

Пропускам облака дим през гърлото си.

— Разбира се, че го исках — казвам. Гласът ми е просто дъх, но знам, че Сам ще ме чуе дори през ромона на реката и шума на дъжда. — Естествено, че го исках. Ти нямаш нищо общо с него. — Гласът ми укрепва. — Нищичко. — Когато си спомням целувките му, сърцето ми започва да препуска и се пълни. Ще ми се да можех да му кажа това.

— Аз просто... — започва Сам. И отпуска ръце покрай тялото си.

Между пръстите ми забравената цигара ръси пепел върху брега. Сам прилича на объркано момче, все едно се е изгубил в гората и не знае как да се прибере у дома.

— Така абсурдно се влюбих в теб.

Пропастта, зейнала в моя свят, става още по-голяма. Скоро ще разцепи цялата вселена.

— Опитвах се да го скрия. Опитвах се да го предотвратя, по дяволите, опитах се да го убия, но то не ме оставя.

Клатя ли клатя глава. Вече не мисля за неговите целувки. Не гледам луничките му. Не поглеждам синия кичур в тъмната коса.

— Но аз съм ти като сестра, Сам.

„Престани да гледаш устните му — мисля си. — Престани да гледаш ръцете му. Престани да си представяш как те прегръща.“

— Ти не си ми сестра.

Толкова съм объркана и разтърсена от всичко това, че се изсмивам високо.

— Както кажеш! — Разтварям ръце. Цигарата изхвърква от пръстите ми и пада в тревата край масата за пикник. Дъждът бързо я гаси. — Нали през цялото време разправяше, че съм ти сестра! Викаше ми „сестричке“, аз ти казвах, че не съм ти никаква сестра, а ти отговаряше: *Както кажеш, petite soeur*. — Накланям глава и го гледам недоумяващо изпод мигли. — В това е цялата работа.

Сам не се засмива. Усмивката ми бавно изгасва. Той забива поглед в земята.

— Така беше, защото се налагаше... Опитвах сам себе си да убедя. — Гласът му е тих. Отпускам ръце и пристъпвам по-близо, за да го чувам. — Знам, че не е редно да чувствам такова нещо — казва той. — Знам го. Затова го повтарям — за да си го напомням. Всеки път, щом почувствам... — Сам млъква и клати глава. — Всеки път, когато

ми се прииска да те целуна — продължава бързо, после издава звук, подобен на смях, — което се случва постоянно, между другото... — Гласът му е странен и аз заставам нащрек. — Всеки път, когато искам да те целуна, си казвам, че ти си моята сестричка и не би трябвало да го желая, защото е извратено и нередно.

Гневът в тихия му глас ме изненадва.

— И върши ли ти работа?

Сам ме поглежда право в очите, сякаш сам себе си изпитва.

— Не.

Сам ми е като брат — ето така би трябвало да мисля. Спалнята му е през коридора срещу моята. Заедно си пишем домашните. Майка ми се грижи за него, когато е болен. Неговият баща ми беше пастрок, но се оказа чудовище. Понечвам да отстъпя назад, да поощря Сам да продължи да се старее. Искам да му кажа, че това е нередно, че той постъпва неправилно, че никой не би приел такова нещо, най-малко аз. Вместо това хващам ръцете му. Той диша бързо и плитко също като тогава, когато му позволих да ме целуне. Като тогава, когато аз го целунах. Всички тайни, от които се страхувах, са разбулени тази нощ, затова разтварям устни.

— Аз също толкова абсурдно се влюбих в теб.

Посягам и го докосвам, лекичко, прокарвам върховете на пръстите си през косата му и я отмятам от лицето. Тя тутакси пак увисва, щом дръпвам ръка. Той прави крачка към мен, предпазливо, сякаш се страхува да не нагази в калта. Дъждът ни докосва нежно, така както ръцете на Сам ме докосват. По шията, по раменете, по цялата дължина на ръцете. Одраната ми и насинена кожа пулсира с ритъма на кръвта под ръкавите на палтото. Знам, че лицето ми пламти. И бузите на Сам поруменяват. Той ме обгръща през кръста с широко разтворени длани. Отново прокарвам пръсти през косата му. Когато пристъпвам напред, това е съвсем умишлено. Затварям очи и отмятам глава назад.

Целуваме се, а водата в реката бучи в камъните и вятърът вие. Дъждът пада около нас като порой от пролетни листенца и ние не усещаме студа. Устните на Сам са топли като плуването лятно време, а вкусът им е като огън, като диво желание, като нещо изгубено и най-последно открито след толкова дълго чакане. Ръцете му ме придърпват още по-плътено, моите се вкопчват в него, сякаш никога повече няма да

го пусна, а той се притиска силно в мен и е тук, и е истински, и е красив. Няма как да не го обичам.

Искам целувката ни да трае вечно, но накрая дъх не ни остава. Имам чувството, че никога вече няма да мога да дишам нормално, а сърцето ми няма да спре да блъска. Тръгваме да се скрием на сушина под моста, без да преставаме да се целуваме. Откъм пътя не могат да ни видят заради землистия склон, камъкът над нас е тъмен и ние се притискаме в него, без да се пускаме един друг, но аз внезапно се препъвам в някаква неравност и падам тежко на речния бряг, точно под моста.

Сам пада върху мен. Въздухът ми излиза със свистене. Той за миг добива угрижен вид, но забелязва, че съм добре, усмихва се и лекичко ме целува. Инстинктивно се извивам в дъга към него и отвърщам на целувката му, но съвсем не толкова лекичко.

Сам се навежда и телата ни се притискат, той ме целува отново и отново, все по-силно и по-страстно, топлината на кожата му ме прогаря през дрехите, а устните му върху моите са като огън и ние отново оставаме без дъх, но по различен начин. Ръцете ми шарят нагоре-надолу по гърба му, по хълбоците, после пак се връщат на раменете. Пръстите ми се заравят в косата му, сърцето ми бие до неговото. Сам се претъркулва на една страна и ме повлича със себе си и ние лежим притиснати един в друг като тайни, лице в лице, прилепили длани в дрехите на другия. Дъждът вали, но ние едва го забелязваме. Под нас има камъни, но се чувстваме така, все едно сме в пухени завивки или на дюшеците върху пода на къщата на духовете. Навън сме, изложени на влага и вятър, но все едно сме сам-сами на края на света.

Целуваме се като вълци, ненаситно, сякаш искаме да се погълнем един друг. Трудно ни е да се притиснем още по-силно, затова се изхлузваме от палтата и краката ни се усукват като чаршафи сутрин. Прилепяме се един до друг, докато накрая Сам откъсва устни от моите и заравя лице в ямката между шията и рамото ми, дишането му е накъсано и шумно. Постепенно започваме да се движим в ритъм. Сам приглушено стене. Ръката му пълзи надолу, под колана на джинсите ми и още по-надолу, много бавно. Той напасва движението на ръката с устните си и ние се залюляваме като един, устните му са върху шията ми, пръстите ми — в косата му, краката ми — преплетени с неговите.

Камъните под нас ни убиват през дрехите, дишането ни става все по-тежко и трескаво, а в стомаха ми се заражда пърхане на пеперуди, докато лека-полека не изпълва цялото ми тяло и добивам чувството, че всеки момент ще се разцепя като пукнатината в моя свят.

Никога не съм предполагала, че ще се чувствам така дяволски добре, когато целият ми свят се разпада.

Когато се откъсваме за кратко един от друг, с тъгълчето на окото забелязвам някакво движение. Просветване на отсрещния бряг на реката. Сам извързва глава и също го забелязва.

— Елси? — казва с неуверен глас.

Погледите ни бегло се срещат и ние бързо се изправяме. Светлината отново проблясва, после изчезва съвсем. Със Сам като един хукваме по моста.

Светлинката ту гасне, ту проблясва пред нас, сякаш някой носи фенерче, и ние я следваме чак до полянката, където Елси беше провесила капаните за сънища, оная, с окачените по дърветата мухоловки и малката кукла върху капана, която прилича на Елси. Когато стигаме полянката, аз пускам ръката на Сам. Той се завърта в кръг, оглеждайки внимателно дърветата, но моят поглед е прикован единствено в капана върху големия камък на сред полянката.

— Кара — обажда се Сам.

— Знам.

В центъра на всички капани за сънища по дърветата около полянката, на всяка мухоловка по клоните има по една малка кукла. С кестенява коса, облечена в джинси и вълна — това без съмнение е Елси. За разлика от куклата в капана обаче, тези нямат лице, а само празно картонено кръгче на мястото, където би трябвало да са очите, устата и носът.

Куклата в капана е по-голяма. Това е от ония старомодни порцеланови кукли с алени устни и истински мигли над стъклените очи, но нейните очи са извадени, а носът и устните — изстъргани. Но все още има плитка с миши цвят като на Елси и е облечена в безформена карирана пола и бяла блуза. Приликата обаче свършва дотук. Тялото на куклата е преципано в ловджийския капан. По тревата около камъка са разпилени порцеланови късчета. Втурвам се към храстите в другия край на полянката и когато разтварям клоните, виждам, че малката кукличка Елси в капана за мишки е сполетяна от

същата съдба. Капанът е захапал кукличката право през гърдите. Пред очите ми започват да танцуват дребни жълти точки.

— Кара — вика ме отново Сам и в гласа му има тревога. Приближава и ме докосва по рамото. — Какво е станало?

— Тя я е хванала. — Не съм сигурна дали го казвам на глас, или само си го помислям. Сам ме прегръща. Той не разбира. — Хванала я е — повтарям. — Тя я е хванала.

— Какво е хванала?

В този момент телефонът ми звъни. Отначало не разпознавам звука, но Сам пъха ръка в джоба на палтото ми и отговаря. Направо не е за вярване, че телефонът ми е още здрав след всичко, на което беше подложен. Разпознавам гласа на Беа от другата страна на линията, слаб и глух, но не чувам думите ѝ. Докато Беа говори, лицето на Сам става все по-бледо. Усещам, че нещо в тона на Беа не е наред — даже от моето място го усещам. Тя обикновено не говори толкова бързо. В потока от думи има нещо френетично, но Сам не казва нищо.

— Какво? — намесвам се. Излиза по-скоро като писък. — Какво?

Сам ме хваща за ръка и двамата хукваме. Тичаме така, сякаш животът ни зависи от това, препускаме като вятър и даже дъждът не успява да ни докосне, а калта не се помръдва под барабанящите ни крака и единственото, което чуваме, са нашите собствени стъпки, думкащите в синхрон сърца и накъсания задавен звук на нашето дишане. Не питам къде отиваме; добре познавам пътя. Не питам защо отиваме там. Решавам, че не искам да знам. Не искам никога да стигаме къщата на духовете, но ние тичаме твърде бързо и скоро сме вече там. Искам да забавя ход, но Сам ме тегли след себе си.

Когато сме почти до градинската порта, звуците около нас се променят. Дъждът и вятърът плющят покрай летящите ни тела. Чува се ритъмът на стъпките и сърцата ни, който отмерва времето, дъхът ни се изтръгва от белите дробове, а отвъд всичко това, като декор в някой спектакъл, има пожар.

Беа ни чака край желязната порта. Къщата на духовете е обхваната в пламъци. Двамата със Сам се заковаваме на място и заедно с нашето накъсано дишане и пращенето на пожара (кой би могъл да предположи, че пожарът може да е толкова шумен?) Беа крещи, че се върнала за маскарадните ни костюми, когато надушила дима.

— Разгоря се толкова бързо — разказва. — Не успях да вляза. Не можах...

Къщата се разтърсва титанично. Стъклото на един от прозорците на горния етаж се пръска. В градината се посипват остри парчета. Поглеждам нагоре към голямата спалня и сърцето ми окончателно спира да бие. Зад завесите се мярка нечие лице.

— Алис — ахва Беа.

Хукваме към портала.

Предната врата зее, пантите ѝ тлеят в червено като дяволски очи, вперени в дима и пустотата. Приближаваме къщата докдето ни стига куражът, но пламъците са с човешки бой и бушуват, давят гърлото и са навсякъде, жегата е по-силна от тази на телата ни, по-силна от слънцето, а Алис е точно там, в центъра на всичко.

— Алис! — изкрещявам към къщата. Димът поглъща вика ми.

— Мамка му, Алис! — изревава Сам, рита стената на портала и върху нас се посипва порой от искри. Покриваме главите си с ръце и продължаваме да кречим.

— Алис, излизай оттам! — пищи Беа. Тя плаче. И тримата плачем, пищим и викаме, но гласовете ни се сливат с вилнеещия наоколо пожар.

— Тя сигурно изобщо не ни чува — казва Сам и лицето му става пепеляво.

— Трябва да направим нещо — прошепва Беа. — Аз вече се обадох на пожарната, но... — Тя млъква насред думата и ме поглежда. И двете знаем, че пожарната ще пристигне твърде късно. И без да пророним и дума, Беа, Сам и аз влизаме в горящата къща.

Стените вътре са направени от пламъци. Тапетите се бръчкат и навиват като криле. Дървото навсякъде пращи и се пука. Въздухът е само дим, който се вие чак до голямата спалня, и ние тръгваме подир него, следвайки го като насочващ сигнал, който ще ни отведе при Алис. Цялата къща скърца и стене, затова се придвижваме предпазливо, все едно внимаваме да не стъпим на пропаднало стъпало, все едно пазим тишина да не ни чуе някой горе. Все едно се боим да не подплашим Алис като сърна.

Стъпка по стъпка, като едва проходило дете, ние се качваме нагоре и на едно от стъпалата дървото поддава, кракът ми пропада в празното пространство, а сърцето ми се качва в гърлото, аз стискам

очи и чакам да падна, но Беа, която е зад мен, ме сграбчва за колана на джинсите и ме дръпва обратно в най-здравата от всички прегръдки. Сам спира, обръща се и поглежда през зейналата в стълбището дупка, където щях да падна, а очите му се разширяват от страх. Не казвам нищо, защото ми е ясно, че всички трябва да продължим нагоре.

Уловени за Сам и прикрепяйки се една друга, двете с Беа прекрочваме липсващото стъпало и най-накрая се озоваваме на горната площадка, където димът е гъст и черен. Вдигам яката на пуловера върху носа и устата си, както съм виждала да правят по филмите. Така всичко става още по-нереално и затова като че ли по-малко опасно. Тримата се промъкваме през горящата площадка, заставаме пред празната каса на вратата на голямата спалня и се опитваме да дишаме.

Алис е вътре. Все още е с маскарадния си костюм и стои пред дупката на огнището, единственото място в къщата, което не гори. Нямам представа как все още се държи на крака, димът е толкова гъст. От него се превивам на две и кашлям.

— Алис! — крещим. — Алис!

Тя обаче не помръдва. Къщата пъшка и стене, както когато танцувахме в нея, но сега не нашите крака тропат по пода, не нашите тела се опират в стените, не нашите сърца отмерват времето. Това е музиката на болката, това е музиката на жегата, това е музиката на неми-пука, която иска да ни погълне.

— Алис! — изграчвам името ѝ. — Алис, ела тук! — Тя обаче не ме чува. Очите ѝ са затворени, а там, където стои, изпод кубинките ѝ хвърчат искри. Всяка искра просветва като картина върху стените. Те пулсират в оранжево сред пламтящия мрак, сякаш са живи. Не мога да откъсна очи от тях. Вълкът посяга към Алис и аз понечвам да изкрещя, но пламъкът, който ближе стените, внезапно лумва и го превръща във факла. Чувам воя му, докато става на въглен. Беа диша тежко до мен, Сам хваща ръката ми. Огънят убива нашите демони, но не го прави както се полага. Заедно с тях ще убие и нас самите.

Поглеждам старото огнище и цялото тяло ме боли от внезапно връхлетялата ме тъга. Имам чувството, че тя е способна да удави даже пламъците. Давя се, кашлям и отново викам Алис по име и този път тя отваря очи и поглежда право в мен; плаче толкова неудържимо, че сълзите отмиват саждите по лицето ѝ.

Прекрачвам прага и влизам в стаята. Сам и Беа тръгват след мен, но в този момент също като по филмите една горяща гредата пада и им препречва пътя; оказвам се хваната в капана на спалнята, заедно с Алис и с пламъците. Сам и Беа прегракнало крещят отвън, но се чуват като от много далече, сякаш са под вода или пък аз съм под вода. Пристъпвам предпазливо по нажежения под към Алис.

— Кара — прошепва тя. Едва я чувам през трясъка и стенанията, през пукането и пращенето, през охкането на умиращата постройка. Протягам ръка да ѝ помогна да се измъкне, но вместо да дойде при мен, тя ме завлича още по-навътре в стаята.

Някъде откъм прозореца се разнася силно свистене и цяло парче от стената се срутва с тътен на пода. Сега пожарът звучи като вятър. Вие и пици и аз не мога да чуя какво казва Алис, но устните ѝ се раздвижват и аз разбирам: „Танцувай с мен“.

Дръпвам я силно за китката към вратата.

— Хайде, Алис! — опитвам да изкрещя, но гласът ми излиза задавен.

Алис се полюшва, сякаш ще припадне всеки миг или се кани да ми се изплъзне, затова я прихващам през кръста и я помъквам към вратата. Двете вървим със залитане и препъване, все едно танцуваме под звуците на пламъците, следвайки песента на пиццата къща, която се руши около нас.

Край вратата Сам и Беа протягат ръце и плачат, а сълзите, премрежили очите им, горят по-ярко от пожара. Сякаш дори различавам в тях като в калейдоскоп нашите отражения; като в диско топка, която се върти ли, върти над празното огнище, докато всичко останало в спалнята става на пепел.

Искам да се затичам, но сякаш съм под вода, а мъртвото тегло на Алис ме тегли към дъното. Стаята никога не е изглеждала толкова голяма. Алис трепка и се извива в ръцете ми. Тя е с клюн, има криле и опашка. Тя е дърво, планина, пейка в парка. Направена е от дърво и от огън и аз знам, че в нейните ръце аз също треперя; усещам го, усещам мравките по гърба си, пълзенето на тия насекоми, болката като от хиляди иглички, която скоро става непоносима и аз отварям уста и изкрещявам с цяло гърло, а къщата крещи заедно с мен.

Таванът се продънва. Отгоре ни се посипва градушка от тлеещи греди, които сякаш нарочно ни удрят по главите и гърбовете. Изпускам

Алис и тя пада на пода. Насред спалнята, насред почернялата дупка на огнището лумва огън, подпален от парче гипс от тавана, от духовете изпод покрива и от задушливия дим. Той гори в бяло. Той реве. Той раззейва къщата като уста.

Ръката на Алис посяга към мен в този огнен мрак и аз я грабвам и побягвам към вратата, къде тичайки, къде лазейки на колене, когато къщата започва да се тресе като при земетресение. Сам повръща край вратата превит на две, с ръце върху коленете. Беа го изправя и го дръпва от пътя, докато двете с Алис прескачаме горящата гредка и изхвъркваме на площадката, повели след себе си пламъците, които прогарят дрехите и кожата ни.

Стълбището се люлее. Вкопчваме се в парапета и не се пускаме чак до долу, като си помагаме един на друг да прескочим липсващото стъпало, кашляйки и пръскайки слюнка в гъстия черен дим. В мига, в който двете с Алис стигаме най-долното стъпало, парапетът поддава и цялото стълбище рухва на пода. Поваляме се един върху друг в горящото преддверие.

Алис се подхлъзва. Костите на стъпалото ми стържат като пантите на парадния вход, които тлеят в оранжево през димната завеса. Беа и Сам подхващат Алис и ние със залитане се промъкваме през преддверието, което никога не ни се е виждало толкова безкрайно, а къщата около нас се покланя, замеря ни с парчета от овъгления таван, с дървени трески, въглени и пепел и бълва талази черен дим отгоре ни.

Когато използваме през парадния вход, пожарът облизва кожата ни и ние крещим, а къщата на духовете ни изплюва в градината, направо под дъжда, където се поваляме върху мократа трева да потушим пламъците по дрехите си и да охладим обгорената си кожа. После се потътряме към огромната градинска порта и се просваме край нея, опърлени и грохнали, и наблюдаваме отдалече как се разпада къщата на духовете.

Подменените сестри и братът се хващат здраво за ръце. Изправят се лице в лице с железния си пастрок, който ги е държал в плен през всичките тези години, разтварят усти като едно същество и започват да крещят.

От вика им пораства гора. Тя си проправя път през каменните плочи на пода в къщата, пробива стените, разцепва основите и сякаш руши целия свят. Горският дух пуска корени, които се захващат дълбоко в основите на къщата, а самата тя се извисява високо като дъб чак до ската на покрива. Момчето привидение започва да мъждука, да изчезва и да се появява, докато накрая става почти невидимо. То се промъква незабелязано зад гърба на пастрока им и залоства вратите, така че онзи да не може да избяга. Русалката призовава морето. Тя затваря гърлото си и хрилете на шията ѝ започват да дишат. Водата нахлува през пода на старата къща, залива килимите, започва да се плиска около первазите на прозорците и се надига, и се надига, докато не изпълва всички стаи. На момичето фея порастват криле. Те са огромни и красиви. И са пет пъти по-големи от тялото ѝ, достатъчно издръжливи, че да издигнат нея, брат ѝ и сестрите ѝ чак до сестра им горския дух, която се е сгушила на покрива в гнездо от листа.

Водата изпълва къщата. Вдига се по стълбището, по което опитва да се изкачи техният пастрок, и нахлува в спалните, които са съвсем празни, ако не се брои тялото на вълка. Братът и сестрите наблюдават от покритото си с листа убежище как злият пастрок газии затъва под тежестта на водата. Той загребва, задъхва се и се хваща за гърлото, но братът и сестрите заедно са много по-силни от него и когато зората огрява къщата на духовете и морето се оттегля, той лежи удавен в подножието на стълбището.

Заклинанието е развалено. Момичето фея разперва криле и понася сестрите и брат си над планини и океани, над гори и градове, пренася ги през границите на света на хората до мястото, където ги очаква тяхната майка. Обратно у дома.

Майка ни открива в болницата. Когато двете с Грейси пристигат, ние всички сме спасени, закърпени и бинтовани, а моето стъпало, кракът на Алис и ръката на Сам са в гипс. Беа е взела от една медицинска сестра назаем флумастер и вече драска върху гипсираните ни крайници. Обгорените места са покрити с памук и марля. Обезболяващите са се погрижили за най-страшните мехури, така че сега се чувстваме леко унесени.

— Унесени — казвам на глас. Беа веднага го изписва върху гипса ми. *Унесени, носени, песенни, песен.* Болката ни е песен. Тя ни разтваря, нахвърля камъчета истина вътре в нас, после пак ни зашива. Това е краят на сезона на злополуките. Синините избеляват, кожата нараства, изгарянията заздравяват. Разбитите сърца отново стават цели.

В колата на път за къщи Сам обляга глава на рамото ми. Седим притиснати един в друг. Беа и Алис се държат за ръце. Всички сме на задната седалка, хълбок до хълбок до хълбок до хълбок, даже един върху друг там, където е най-тясно. Малко приличаме на едно общо тяло с четири глави, осем крака, четирийсет пръста и пет счупени кости. И милион квадратни метра пееща кожа.

Майка хвърля поглед към нас в огледалото за обратно виждане. Забелязва вплетените ръце на Алис и Беа. Вижда раните, обгарянията и синините. Докосва неволно гипса на собствената си ръка. Грейси не откъсва поглед от пътя. Когато стигаме у нас, тя е тази, която приготвя чая. Рови известно време в шкафа под мивката и измъква чайника. Майка ми въздъхва и се усмихва.

— Разкажете ми сега какво става тук — казва, когато всички вече сме се настанили. Гласът ѝ звучи почти нормално. Грейси ѝ предлага бисквита. Седим около опакованата маса, сякаш ще играем на някаква игра. Пищещата машина е на пода в краката ми. — Кажете какво пропуснах. Запълнете белите полета.

Споглеждаме се. Известно време не проронваме и дума. Можем да го разкажем като приказка. Можем да извадим тайните от дървената кутия и да ги прочетем на глас около масата, изречение по изречение, един изговорен „изящен труп“. Можем да превърнем всичко това във вълшебна приказка.

Но не го правим. Вместо това разказваме на майка цялата истина. За къщата на духовете, за партито, за Ник. По някое време майка ми се разплаква, но сподавено, сякаш да не ни прекъсва.

Само историята на Елси разказваме като приказка. И само аз знам как завършва тя. Тайни и духове закрилници. *Майка винаги ми е казвала, че някъде тук ще си намеря смъртта.* Беа, Алис и Сам свеждат глави, но сега майка ми изглежда така, сякаш е видяла призрак.

— И аз имам да ви казвам нещо — проронва. — Но първо ще задам един въпрос.

Започвам да нервнича. Има само една тайна, която не сме й споделили. Поглеждам крадешком към Сам. Косата му се спуска пред очите.

Майка ми се обръща към Алис.

— Ти ли запали пожара? — пита.

По бледото лице на Алис розовият петна, бретонът и веждите ѝ са опърлени. Очите ѝ са кървявали, по страните ѝ има следи от сълзи. Тя поглежда майка ми право в очите и поклаща глава. После ни оглежда един по един.

— Не — отговаря. — Не.

Беа издиша шумно. Сигурно си е задавала този въпрос още откакто е видяла пожара. Подобна мисъл изобщо не ми е минавала през ума. Сам гледа Алис така, сякаш вижда през нея.

— Заспала съм — продължава Алис. — Отидох в къщата на духовете, запалих няколко свещи, пийнах уиски и съм заспала. Когато се събудих, навсякъде около мен гореше. — Ръката на Беа е върху коляното на Алис — разбирам го от начина, по който се е килнала на стола. Алис отмята опърлената коса от лицето и си поема въздух. — Но не избягах, докато все още можех. — Майка ми притиска устата си с ръка. Алис поглежда Беа, после нас двамата със Сам. — Радвам се, че дойдохте за мен — казва.

— И никога повече няма да опитваш... няма да направиш такова нещо, нали? — Гласът на майка ми е като на старица. Този път Алис още по-решително поклаща глава. Обещава. Слага ръка върху ръката на майка ми и отново се врича. Грейси добавя още бисквити на масата.

— Какво искаше да ни кажеш? — питам майка ми, когато устите ни са вече пълни с трохи. Чаят е млечно сладък и създава уют. Разлива

топлина надолу в гърдите ми чак до стомаха. Майка ми се мръщи и разрошва пурпурната си коса да бухне. Тя провисва на кичури около лицето ѝ. После майка ми посяга и докосва пишещата машина в краката ни.

— Не знам как да... — започва, после си поема дълбоко въздух и подхваща пак отначало. — Всичко започна с първата злополука — казва.

Всички се надвесваме напрегнато напред. Сезонът на злополуките е нещо признато, нещо, за което понякога се говори, но никога не е бил обясняван.

— Всичко започна с първата злополука — повтаря майка ми. — Три години преди Алис да се роди.

Очите на Грейси гледат угрижено. Разбирам, че явно тя не за първи път чува тази история. Не зная дали да се ядосам, или да се почувствам облекчена.

— Когато бях съвсем млада — разказва майка, — имах дъщеря. Още преди теб, Алис. С баща ѝ се запознах на едно парти и тогава го видях за първи и последен път.

— Какво?! — възкликваме в един глас. Дори не се споглеждаме, до такава степен сме шокирани.

Майка ми внезапно добива скръбно изражение.

— Почина още преди вие да се родите. Даже не беше навършила две годинки. Минавахме през река — тя хукна напред, мостът се продъни и тя падна във водата. — Гласът на майка ми звучи така, сякаш е напълно отделен от тялото. Сякаш ни разказва приказка, нещо, което не е станало в действителност. — Течението я отнесе. Опитах се да я стигна, но вече беше твърде късно. Намерихме я чак надолу по реката — там има една къща, където водата минава отдолу. Открихме я изхвърлена на брега. Не се беше удавила, но така и не се събуди. Почина от пневмония месец по-късно. Не съм... — Майка ми млъква. — Това беше най-страшният момент в живота ми. Няма как другояче да го опиша. А после срещнах баща ви и животът изведнъж пак започна. Като някакво ново начало.

— Той знаеше ли? — прошепва Алис.

Майка ми свежда поглед.

— Казах му след няколко години... Но за вас... така и не успях да намеря точните думи. Затова, момичета, ви дадох моята фамилия, не

тази на баща ви. Исках по някакъв начин да сте свързани с нея, въпреки че не можех да ви кажа.

— Как ѝ беше името? — питам.

Майка ми се усмихва тъжно.

— Не се вторачвайте прекалено в него, но то е една от причините, да ви разказвам всичко това — казва.

— В кое да се вторачваме? — обажда се Сам.

Майка ми слага ръце на масата, обърнати с длани нагоре, сякаш ни предлага всичко на тоя свят.

— Името ѝ беше Елси — казва.

— Елси. — Не мога да кажа дали сърцето ми спира да бие, или пък ускорява три пъти ритъма си. — Коя е тая река? Нашата ли е? — Соча към външната врата, соча някъде извън къщата, надолу по пътя през полето, където тече реката, соча към брега, осеян с маси за пикник, надолу покрай калните пътеки към мястото, където реката изчезва за кратко под една къща и отново излиза на повърхността от другата страна на градината. — Открила си я в градината на оная къща — говориш за къщата на духовете, така ли? Там, където беше партито? И където аз видях Елси? — Едва дишам. — Каза ли ѝ да се облече дебело? Каза ли ѝ, че там някъде ще си намери смъртта?

Усмивката на майка ми е все така тъжна, но в погледа ѝ се чете, че знае за какво говоря.

— Всички майки го казват на децата си.

— Казала си го на Елси.

— Както съм сигурна, че и майката на приятелката ти Елси ѝ го е казвала.

Поглеждам към Беа, Сам и Алис за подкрепа.

— Според мен те са едно и също, мамо. Поне аз мисля така.

Майка ми се пресяга през масата и докосва бузата ми.

— О, миличка — казва, — много добре разбирам защо предпочиташ да мислиш така, но това си е чиста случайност. — Отблъсквам ръката на майка ми. — Това просто е момиче със същото име.

Вадя телефона и отварям папката със снимки. После го оставям върху масата и всички се скупчват около него.

— Виж — казвам. — Погледни. — Но когато започвам да прехвърлям снимките една по една, не намирам онова, което търся.

Търся Елси на всяка от снимките. Нея я има там, да, но само на някои. Не на всичките. На снимките с класа, при гардеробчетата, в столовата или на училищните екскурзии. Никога цялата Елси обаче. Само кичур миша коса тук, практична кафява обувка там, следа от грозна жилетка някъде на фона.

— Но тя беше навсякъде. — Прехвърлям снимките ту напред, ту назад, все по-бързо и по-бързо. — На всички снимки я имаше.

Майка ми слага успокояваща ръка върху моята.

— Мисля, че семейство Малой в другия край на града имат дъщеря на твоята възраст — казва.

— О, да — тихо се обажда Грейси. — Почти съм сигурна, че името ѝ е Елси. Има логика да е във вашето училище.

— Да, но...

Грейси обаче не ме чува.

— Шарън Малой — казва. — Тя е фризьорката ми.

— Ама...

— Съвсем наскоро се преместиха в Корк — продължава Грейси. — Поне така чух.

Майка ми кимва. Аз клатя глава.

— Не. — Ужасно ми е неприятно, че Сам и Алис изглеждат разколебани. — Нали казваш, че е паднала в реката, но не се е удавила, а е починала чак месец след това. Кога се случи? На коя дата?

Майка ми поклаща глава.

— Не знам... Стана в самото начало на сезона на злополуките. Знам ли. Първата седмица на октомври. Но тя почина на трийсет и първи. — Казва го така, сякаш никога няма да забрави тази дата.

— Но това е... това е сезонът на злополуките! — Умолително разпервам ръце. — Едно и също всяка година.

— Кара...

— Не! Не. Тя беше при реката. Тя заложи капаните. Тя беше в къщата на духовете. Тя ни закриля, знаеш го много добре. — Гласът ми се извисява. Не че съм го искала. — Ето защо го има сезона на злополуките. Тя го каза — заминава да търси, по един месец всяка година. Затова стават злополуките. — Удрям с юмрук по масата. — Точно заради това стават злополуките. — Юмруците ми думкат глухо върху опакованото дърво.

Алис ме сграбчва за ръцете, преди пак да съм блъснала по масата.

— Кара — казва, — много от тези случки не са злополуки.

Завъртам се в кръг. Оглеждам опакованата и подплатена къща. Вътре в мен се надига някакъв бяс. Втурвам се към стената. Съдирам уплътнението. Свличам парцалите от дръжките на вратите. Пълня ръцете си с вата и парчета опаковъчна хартия с въздушни мехурчета, смъквам ги със замах. Разопаковам масата, оголвам острите ръбове на кухненския плот. Ноктите ми се чупят, обгорената кожа ми се опъва, гипсираният счупен крак ми тежи, но аз продължавам. Разкъсвам парцалите, с които е омекотено всичко. Раздирам афганистанските черги. Не съм разбрала кога и останалите са се присъединили към мен, но съм в дневната и заедно с Алис събличаме ъглите на стените, със Сам късаме парцалите в коридора, майка ми и Грейси включват тостера и отново инсталират газовите котлони.

Беа се смее със смеха на вещица, изнамира отнякъде канап — заключен някога в чекмеджето заедно с ножовете за гравирание — и го опъва из цялата къща, усуква го около всички стърчащи пирони, драпира с него рамките на картините. После вади най-острите игли от кутията с шивашки принадлежности на майка ми и пронизва с тях хартиената кожа на всичките ни тайни. Когато къщата ни отново става остра, твърда и опасна, тайните са всичките на показ, точно на височината на очите, където вече е невъзможно да бъдат скрити, да бъдат игнорирани.

Всички стоим в коридора и дишаме тежко. Четем тайните си на глас. Броим синините. Ядем препечени филийки. Пием още чай. Когато се смеем, смехът ни кънти. Къщата също е цялата на показ и изглежда малко по-реална.

Скоро идва утрото. Слънцето се надига мокро и нерешително иззад кухненския прозорец. Дърветата в дъното на градината танцуват под дъжда. Не сме мигнали. Кофите за боклук отвън преливат от парцали и опаковки. Майка ми и Грейси отиват в дневната да си починат и ни казват да лягаме.

Качваме се горе, пак сваляме матраците от всички легла и ги примъкваме в стаята на Алис. Отнема доста време заради счупените крайници. Беа сяда край Алис пред нейната тоалетка и подстригва

опърлената ѝ коса. Отрязаните кичури падат върху килима като есенни листа.

Двамата със Сам лежим един до друг край стената и ги наблюдаваме. Вземам гипсираната ръка на Сам в шепите си. По гипса има изписани думи, завъртулки, тайни. Твърд е на пипане. Несъзнателно целувам върховете на пръстите на Сам, отраженията на Алис и Беа ни поглеждат и разбират всичко.

— Е — казва най-накрая Алис, — така си и знаех.

— Картите никога не лъжат — обаждат се Беа. Сам се изчервява. Ето какво ги е питал, значи.

Беа се усмихва, сякаш отдавна е очаквала това, но Алис ни гледа странно. Решавам повече да не се преструвам.

— Нали не смяташ, че е откачено? — питам я.

— Мисля, че е абсолютно откачено — казва Алис. Сам хапе устни. — Но не смятам, че е нередно.

— Хубаво — обаждат се Сам. — Защото наистина не е. — Главата му е вирната, сякаш се е упражнявал пред огледалото как да го каже. — Ние нито сме роднини, нито... Ние просто... просто живеем в една къща.

— И имате една и съща фамилия, и сте отраснали заедно — добавя Алис, но се усмихва. После свива рамене. — Ще ми трябва време да свикна. А и не се знае какво ще си помисли мама...

— Не ѝ казвай. — Гласът на Сам изпълва стаята.

Алис се сепва.

— Нямах такова намерение — казва полека. — Но тя ще се досети.

Поглеждам ръцете си върху ръката на Сам. Поглеждам в очите му с цвят на речни води. Надигам се внимателно и закуцуквам надолу по стълбите. Сядам пред пишещата машина. Скрила съм листчето с тази тайна, когато Беа окачваше останалите, но сега отново я записвам. Печатам внимателно, така че мастилото да не се размаже.

Влюбена съм в Сам.

Измъквам листа от барабана на пишещата машина и го окачвам на канапа в коридора точно на нивото на очите, право пред кухнята, така че всеки да може да го види.

По-късно отиваме при реката. Изоставяме всичките си катове дрехи в кърпата къща и с накуцване-ходене-препъване се спускаме край водата като същински подменени, сякаш още не сме привикнали съвсем към човешката си обвивка.

Повеждам Сам, Беа и Алис покрай брега към счупеното мостче. Стоим, загледани в бързея, хванати за ръце, и крещим ли, крещим към отсрещния бряг. Птиците се разлитат от дърветата. Рибата се изпокрива в подмолите. Кучетата се разлайват. Реката се надига да ни погълне, но вместо това отмива всичките ни тайни. Ония, които бяха залепнали за небцето. Ония, които ни пречеха да говорим. Дърветата на отсрещния бряг се отърсват заедно с тях.

Замислям се за полянката, където се крият дърветата. Мисля си за ловния капан, за капаните за сънища и мухоловките по клоните. Мисля си за всичките малки Елсита. *Тя има нужда от нас да ѝ помогнем да намери пътя към дома.*

Разказвам на останалите за какво си мисля.

— Няма как да минеш реката с тоя гипс — казва Беа. Раменете ми провисват. Тогава Беа ме целува по бузата и се ухилва. — Почакай тук само секунда. — После нагазва в реката и прецапва от другата страна. Реката засмуква босите ѝ крака. Когато се връща, държи полите на роклята си като престилка. Вътре са всички малки кукли.

Няколко дни по-късно майка ни показва гроба ѝ. В присъствието на майка я наричаме малката Елси, но в сърцата си знаем, че тя е колкото нас. Оттогава ходим понякога на гроба. Носим цветя, пушим цигари и пием уиски от плоските манерки. И всеки път на тръгване оставяме по една малка кукла край надгробния камък.

Градският съвет възстанови моста: яка и стабилна каменна дъга над реката. В средата му има малка гравирена табелка, чийто надпис гласи: В ПАМЕТ НА ЕЛСИ МОРИС.

Може би се нуждае от това просто да ме помнят, каза тя, така че ние я помним. Всеки път, когато минаваме по моста, си спомняме за нея.

Мисля си, че усещането е като да се давиш, ако така си намериш смъртта. Мисля как Сет си удари главата в скалата. Мисля си за ръцете, които ме натискаха под водата. Мисля си за Сам в тайните, за

Алис в пожара, за майка ми в спомените. Мисля, че всички ние се давим по един или по друг начин.

Понякога се вирам внимателно в снимка, която току-що съм направила, и откривам там следа от миша коса, практична кафява обувка, дантелена якичка, карирана пола. Тревожните бръчки са заменени от полуусмивка. Случват се и злополуки. Костите ни се чупят, кожата ни се цепи, сърцата ни биват разбити. Ние горим, ние се давим, ние оставаме живи.

Тия дни след часовете се връщаме у дома по дългия път, покрай останките на къщата на духовете. Тя вече не е запусната. Във всяка стая работят дърводелци. Чуваме ги още от километър разстояние. Те чукат, хлопат и режат с електрически триони, които ръсят стърготини върху следите от нашите крака по пода. Понякога си представям как се промъквам там и открадвам я дръжка на врата, я ключ, я някоя панта, я стъкло от прозореца. Но вече няма останал нито един прозорец, пък и сигурно много ще ме е страх. Има думи, които няма как да замажеш с боя отгоре.

Вървим покрай реката, заслушани в песента на дърводелците. Сядаме на моста на Елси и пием лимонада, приготвена от майка ми. Денем я подправяме с лавандулова вода. Вечер понякога я доливаме с краден джин. Сам и аз, и Беа и Алис седим плътно сгушени един до друг.

Вдигаме бурканчетата от конфитюр, които използваме за чаши. Произнасяме тост за реката и заедно казваме думите.

Да пием пак за пътя на водата.

БЛАГОДАРНОСТИ

На Клер Уилсън — толкова безумно прекрасен агент, че командва цяло сбирнище от вещици, — задето се бореше и защитаваше тази книга още от самото начало.

На Натали Дохърти, изключителен редактор, за нейната проникателност, неоценими предложения и вярата ѝ в тази книга.

На удивителния екип на РНСР за техния ентусиазъм и подкрепа.

На родителите ми за тяхната непресъхваща вяра, защото продължават постоянно да ме поощряват и защото ме възпитаха в любов към думите и известно незачитане на фактите, когато въображението и преувеличението могат да направят историята много по-добра.

На моите братя и сестри — неизменно до мен и само понякога предразположени към злополуки, — най-вече на Клер, защото всяка сутрин в продължение на две седмици четеше на телефона си първия, още суров ръкопис.

На семейството на съпруга ми, особено на Триша и Бари Дойл, за безбройните часове като детегледачи, както и на Джес, втория читател на първия вариант на книгата.

На Елса и Луна, които отраснаха с черновите на ръкописа на тази книга.

И на Алън, моята любов, за всичко.

БЛАГОДАРЯ ВИ. Тази книга нямаше да я има без вас, а аз съм много, много щастлива, че се появи.

Издание:

Автор: Мойра Фоули-Дойл

Заглавие: Сезонът на злополуките

Преводач: Анелия Янева

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Излязла от печат: 05.03.2016

Редактор: Ина Михайлова

Художник: Стоян Атанасов

Коректор: Таня Симеонова

ISBN: 978-954-27-1719-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10235>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.